

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1959

(Грани Агни йоги 1959 год.)

Записина Б.Н.Абрамов от 1959 год.

РЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.»
(Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било заветано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромен труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

(Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.)

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н.К.Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със

заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н.К.Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно въплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1959 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б.Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Туру” и “М.А.Й.”(Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов.

ЗАПИСИ НА БОРИС НИКОЛАЕВИЧ АБРАМОВ ОТ 1959 г.

1. Пиши за значението на сроковете. Всичко си има време и време за всяко нещо под слънцето. Дълга верига от причини води към проявяване на следствията. Ние Виждаме причините и следствията. Затова на Нас са явни, макар и невидими за вас. Затова се оставете на Водещия. Той ще Доведе до сроковете и ще Кажете във времето кога да се извърши тяхното изпълнение. Отрано Знаем всичко, което подлежи да се случи, това познание е Съкровено. Несвоевременното оповестяване може да наруши течението на събитията, тъй като ще предизвика намеса на тъмните. Даже за своите планове и прогнози по-добре мълчете. Твърде много е противодействието. Да изкажеш всичко, значи да отслабиш, да освободиш напразно и да хвърлиш на вятъра енергията, нужна за осъществяването на това, за което неразумно бърбори езикът. Изречената дума е изразходвана енергия. Мъдрият обича дружбата с мълчанието. Глупавият бърбори без мярка. Печатът на Тайната и мълчанието лежи върху Свещените Срокове. През степента на мълчаливост също трябва да се премине. Как иначе ще се съберат сили. Говорете само това, което е необходимо и тогава, когато това е нужно. Много беди произлизат от казаните не на място думи. Затова в Братството не е прието да се говори за Сроковете. Затова ви Указваме да заобичате дружбата с мълчанието. Много казано от човека е невярно, много изкривява действителността. В обичайните думи няма истина, тъй като отразяват временното състояние и разбиране на съзнанието, а не действителността.

2.(3 януари). Сине Мой, приучвай се да проявяваш непоколебимост на устойчивостта в един път приетото решение. Колебанията, половинчатостта, люшканията на мисълта отнасят драгоценната мощ и правят съзнанието жертва на тъмните злонашепници. Твърдостта на решението е особено добро качество. Непоколебимостта на духа е свойство на Архата. Когато се колебае всичко, само стълбът на духа ще бъде знак за устойчивост. Мятащи се съзнания – така Наричаме онези, губещи пътя и изпускащи сребърната нишка на връзката. Основите са непоколебими – стойте и се утвърждавайте върху тях. Смяната на всички обвивки е неизбежна и е неизбежен краят на всичко, което вижда физическото око и което ни заобикаля. Затова да се съсредоточат своите стремежи и мисли в канала на духа ще бъде

единствено правилното решение на живота. И тогава опитът, извлечен от всичко, което става наоколо, ще бъде твърде плодотворен. Откъсванията на мисленето и отдалечаването му от Съзнанието на Водещия може да завърши твърде печално, тъй като в тези моменти тъмните нашепници особено усилват своята активност. Веднага щом Светлината напусне съзнанието, тъмнината го заменя. Проявете устойчивост в Светлината. Светлината на света е една и нейн Фокус ще бъде Владиката. От Фокуса се изливат Лъчи, насочени право към отвореното за Светлината сърце. Лъчът трябва да се удържа здраво със съзнателно усилие на волята. Лъчът се изпраща неизменно. Приели Го, Го задръжте, иначе е тъмнина.

3. (4 януари). Указвам да се започне новото стъпало с разбиране на ставащото. Новият Свят е сияен и светъл. Той дава на хората всичко, което е нужно за тялото и духа. Но с ръката и крака човешки – такъв е принципът на строителството. Как от несъвършенството на настоящето да се премине към Красотата и сиянието на Бъдещето. Промяната е неизбежна. Сроковете не чакат. Процесът на придвижване е ускорен до пределите на издръжливост на съзнанието. Затова не се учудвайте на ставащите промени и напрежението на сферите. Бъдещето трябва да се състои. Трудностите на прехода са логични. Разбирането на целта облекчава придвижването към нея. Вървим към Бъдещето и да се гледа пътя в страни и мярката се знае на заминаващия си свят не си струва. Всичко е напред. Заради Бъдещето ставаме от сън, заради Него приемаме кръста на живота, заради Него устремяваме напред своя дух в Пространството. Не това, през което преминава духът към отсъденото е важно, а зовящата цел. Светът на Красотата е утвърден за хората, в него не може да се влезе без стъпала. Преминаваните стъпала са стъпала на приближаването към отсъдения Свят на Майтрейя. Не ги отхвърляйте. Иначе няма да достигнете. Разбирането движи. Същността на промяната трябва да се приеме духом. Осъждането да се остави. Строителството на живота върви. Храмът ще бъде завършен. Скелите и боклука от отпадъците ще се махнат, площадките ще се разчистят, ще се насадят цветя и дървета, ще се украси всичко и зданието на Новия Свят ще се изправи пред очите в цялото си великолепие.

4. Който прилага ръката си към строителството на Отсъденото Бъдеще, за него е Нашата Помощ. Самоотвержеността Ценим особено и разбирането на това за какво се прилагат силите. Всеки ще отмери за себе си дела на своя труд, положен за построяването на Бъдещето. Възможностите се прилагат към устрема. Който е загрижен за себе си и за личното благополучие, той е избрал кльощавия дял. Но който е забравил за себе си, неговият път се избира от Мен и на него ще бъдат Дадени възможности до предела на вместимост на съзнанието. Напред е Светлина.

5. (5 януари). Вземам мерки да облекча вашия път. Нашето поле е широко – извън обсега на обикновения ум. Оттук неизповедимостта на пътищата. Оттук и това условие: при пространственото творчество се създава клише на желаното следствие. Въплъщава се крайния резултат. Изпълнението се предоставя на психическата енергия.

Когато Казвам: “Така да бъде”, Утвърждавам нужното следствие, желаната цел. Това не означава да се седи с отпуснати ръце, тоест бездействие. Целият апарат на духа е напрегнат към изпълнението на всичко, зависещо от него, устремявайки всичко в Пространството, към Водещия Учител. Формулата “Да бъде Твоята Воля” остава в сила, но се прилагат всички усилия да бъдеш съзвучен с нея в действията, чувствата и мислите. Да се прояви съзвучие не е лесно, тъй като обвивките пречат, пораждайки проявата на половинчатост. Тя разрушава пространственото клише и парализира

неговата активност. И вярата, и решението, и желанието, и устрема трябва да бъдат монолитни. Как може да се върви напред, ако краката се движат назад? Така се настройва в съгласуваност целия апарат на съзнанието на устремения към целта да служи на Общото Благо, тоест на Светлината, тоест на Владиката.

6. Аурата се храни със Светлина. Ако достъпът до Светлината е затворен, започва хранене с тъмнина. Храненето се извършва по съзвучие, тоест аурата се храни или възприема енергии, съзвучни на нея по ключа на нейната настройка. Характерът на възприемането и на приеманите пратки се обуславя от звученето на аурата. Каквото Зовът – такъв и откликът. Ако сребърните струни на арфата на духа са замлъкнали, значи съзвучието е загубено. Трябва да се помни, че Лъчът е постоянно над вас. Но трябва съзнанието да се обърне към Него в пълно съзвучие и тогава става възможно общуването с Висшите Енергии на Пространството. Грешките във възприятията са възможни ако в Съобщението се намеси низшият манас, оцветявайки мислите и добавяйки свои. Само пълното отричане от себе си в момента на възприемане може да дава неизопачен отпечатък на осъзнаваното явление. Само при пълна самоотверженост може да се улавя пространствената мисъл неизкривена.

7. Сънят беше забележителен с това, че се осъществи отделяне на ментала от астралното тяло. Съзнанието се съсредоточи в ментала, а астралното тяло, лишено от съзнание, се намираше под опеката на висшето “Аз”. Разделянето на проводниците един от друг е рядко явление и е възможно в ученика под непосредственото ръководство на Учителя. То води към съзнателна проява на “Аз-а” на различни планове в съответстващите им тела или проводници. Болките в гръбнака и напрежението на огнения стълб дават своите следствия. Но процесът е бавен и слабо забележим. Той е много сложен. Да се порадваме на възможностите, които той донася. Много чудеса има в живота на Архата.

8. (Насън). Алилуга е звуков ключ, точно както и Аум, за освобождаване на Висшите Енергии на Пространството. Честото им повтаряне възстановява техния ритъм и дава възможност на аурата да звучи в ключа на Висшите Енергии. Освен осъзнаването и знанието (на енергиите), аурата нищо не може да побере в себе си. Съзвучието с явленията от Висш Порядък се установява чрез аурата. Пазете аурата чиста, охранява се от мисълта. По време на Висшите Възприятия ритъмът на възванията, Аум, нека да звучи в подсъзнанието. <....>

9. Перспективата на бъдещето се установява в настоящето. Считайте, че Помощ ще бъде дадена, но не на изчерпаните условия на обкръжаващото, където Огнените Енергии не могат да се приложат. Гледайте светло в Бъдещето. За вас в него е отредено място и Лъчът охранява отсъденото за вас. Но вие сте отсъдени на сроковете. И сроковете ще ви служат. Вървящите към Бъдещето в Мое Име, а не в свое и за себе си, имат право на Грижа и на тях се изпраща Лъчът.

10. Когато съзнанието се съсредоточава върху заболялия орган или част от тялото, на психическата енергия се дава точна заповед как трябва да върви оздравяването на тъканите. Дава се крайният резултат във вид на съвършено здрава тъкан, а също и напрегнатият процес на протичащото оздравяване. Енергиите на микрокосмоса се съсредоточават в даденото място, където се залага кристал от действащата енергия, който сякаш пулсира, излъчвайки сила. Процесът може да се повтаря много пъти, в зависимост от сериозността на заболяването. Повтарянето продължава дотогава, докато не настъпи оздравяване. Клетките, тялото не притежават своя воля. Волевият импулс за

дейност може да им се даде във всякакво количество, но тази дейност трябва да се насочи по желаното русло, тоест към крайното оздравяване. Тялото се подчинява на духа, както ръцете и краката – на волята, а също и целият организъм и всички произволни и непроизволни процеси. Лекарствата могат да помогнат много силно, ако действието им е поддържано от психическата енергия.

11.(8 януари). Призовавам към спокойствие пред лицето на превратностите на живота.

12.(9 януари). Нужно е да се премахват в себе си астралните чувства: недоволство, раздразнение, гняв и всичко, с което живее и се храни астралният проводник. Без тях ще бъде по-леко и по-свободно на духа. Астралът като междинна еволюционна степен става след това ненужен. Необходимо е да се отхвърли ненужната стара обвивка, преди да израсне новата.

13.(10 януари). Владиката няма да изостави, ако сърцето е отворено към Него. Да се оставят съмненията, да се оставят колебанията, да се остави неувереността. Неизменен като пътя на слънцето по небето е пътят на духа, решил го с Мен. Моят Зов – Моето Дело и зовът на егото и купчината егоистични, лични дела, с които ярко е изпълнен живота на слепаца – така ги различавайте. Как се суетят, притиснати от своите дела. Техният път не е Мой, техният път не е пътят на слънцето. Бродят по лунната пътека на егоизма, ослепени от тъмнината. Но вас Зова на строителството на живота, идващ на смяна на отживелия. Отливайки вашето бъдеще във форма, залагам най-близките възможности от невъзможното, за да знаете, че Лъчът и Грижата са над вас. Утвърждавайки докрай доверието към Водещата Ръка и непоколебимостта, ще преминете в отсъденото бъдеще.

14. Утвърждавам неизповедимостта на пътищата. С това е опазено Съкровеното, иначе биха били разрушени всички постройки. Това се отнася и за кармата на най-близките. Изпращам в Лъча Мисли за чакащите възможности. Сферите на бъдещата ваша деятелност са обозначени с чертата на Лъча. Като острие в ножница ще влезете в Бъдещето, което ви е отсъдено. Магнитът на притегляне вече действа, подтиквайки към по-бързи крачки. Не познавате своята сила и не разбирате проявите на неизповедимостта на пътищата. Кармата е над всички, но над вашата карма е Владиката. Предали волята си на Него и постъпвайки в Негово Име, предавате вашия живот в Неговите Ръце. И тогава Лъчът води. Сам по себе си ученикът е нищо, но въоръжен с Владиката е непобедим и неуязвим. Кой е силен срещу Нас, когато сме заедно? Изпитанията, обремененостите и трудностите считайте не за ущърб за духа, а за стъпала за приближаване към Мен.

15.(11 януари). И все пак трябва да се повярва с цялото същество, до мозъка на костите, че осъществяването на Великия План за строителството на Новия Свят ще се осъществи във всичко до края. Тогава ще бъде по-лесно да се въведе съзнанието в Него и по-леко да се съзвучи на стъпалата на осъществяването. Да отстраниш себе си от него, да избягаш, да се отклониш значи да изключиш себе си от Бъдещето и да се лишиш и от право на участие в Него. Разбира се, в бъдещето ще влязат всички, с изключение на обречените на Сатурн. Но да се влачиш на опашката на еволюцията е едно, а да вървиш в нейните първи редици е друго. От примера на отмиращите народи може да се види печалната карма на изостаналите. Затова е толкова важно не само приемането на Бъдещето, но и трудът, приложен в Неговото строителство. Вярно отбелязахте, че конете на еволюцията се нуждаят от твърда ръка, за да бъдат управлявани, а също и

малките съзнания, неспособни да вместят величието на Плана. Но знаещите за приближаващата се Епоха вървят съзнателно отпред и напред, увличайки другите след себе си. Неповторимо време. Време на велики възможности, на нови открития и завоевания на науката – на нея е съдено да възглави движението към Светлина. И да се утвърждава Светлината с опознаването на Света и Космическите и Пространствени Тайни. Чудесни открития очакват много учени. Даровете на еволюцията чакат, за да станат достояние на човека. Но те могат да бъдат предадени само в чисти ръце, неспособни да ги приложат за зло и разрушение. Сияйна е участта на Великата Страна, носеща мир на Света.

16. Докато някой е потопен в личния кокошарник и е зает с проявите на подриване на действителността, там, в просторите на Великата Страна върви строителството на новия живот. Негодните ще си отидат. Напред е Светлина. Сияйна е областта на бъдещите достижения.

17. Сине Мой, приеми със сърцето строителството на новия живот и според силите вземи участие в него. “Според Сенка е и шапката”, според духа е и целта, и възможностите на новата работа. И ако възможностите са оскъдни, значи ръцете се прилагат в свое име и за себе си, а не в Името на Владиката и грижата тече за себе си, а не за Неговото Дело. Но ти върви през живота в Мое Име, подобно на слона през храсталака. Все още има седящи и чакащи, но чакат и седят в свое име. Чакат, когато Аз ви Зова и делото не чака. Но времето е кратко. Но някой и там ще седи, ако е в свое име, и ще чака напразно. Но вървящият към Мен и с Мен ще открие изобилие от нови възможности, чудесни, неочаквани и желани.

18. Но ако съзнанието е изпълнено със своите дела и със суета, всичко това го отделя от Висшия Свят и Учителя на Светлината. Тогава Майя тържествува победа над духа. Не е просто и не е лесно да поставиш над всичко Делото на Учителя на Светлината. Тъй като трябва да забравиш за себе си, да наденеш верига на астрала и да обуздаеш егоизма. Животът шлифова страните на елмаза и процесът е тежък.

19. (13 януари). Какво от това, че на обвивките е толкова тежко, стига само духът да не се сломи. Тъмните са изобретателни на хитрини – стига да обременят и да разединят кръга. А тъй като целта бяхте вие, то и на вас се сипят цицините. Кръгът трябва да се затвори, отделяйки всичко клатещо се. Опасността от колебливците е огромна, тъй като служат като канали, предаващи тъмните въздействия. Те изобретяват хиляди увъртания, стига да не разкрият себе си и да не дадат възможност да бъдат разобличени тъмните, криещи се зад техните гърбове. А сами остават встрани, тъй като са полезни на тъмните. Но вредата е необикновено огромна, тъй като благодарение на това липсва възможност да се защитиш от тъмните. С това е особено отровно предателството. Причинилият вреда е явен, но пренеслият я съсслужител на тъмнината се прикрива с проявата на непричастност, представяйки се в облика на приятел. Затова има толкова в Учението за предателството и толкова проявени предатели, погубили делото. В основата на предателството е лъжата и яркото желание да скриеш своя лик. Ненапразно в някои общини е била установена взаимната изповед. Често се учудват откъде са толкова удари. Гледайте по-близко: не се ли крие сред вас преструващ се. Ако знаеше каква тежка карма си готви. Да се лицемери и прикрива без край не може. Колкото по-продължителна измамата, толкова по-страшно е падението, тъй като приключва с пълно падение, довеждащо до прекъсване на свързващата нишка. Но вие, носещите върху плещите си тежестта на предателството на близките, не тъгувайте

твърде. Вдъхнете свободно и с пълна гръд, когато се освободите от прикриващия се предател. Но каквото е съдено, ще стане, трябва да бъде изпито докрай.

20. Суетата е закрила действителността и суетата звучи, отхвърляйки вълните от вибрации, изпращани от Нас. Триумфът на суетата може да се ограничи с провеждането на по-дълга линия. Уязвимостта на яростта на суетата е в това, че е кратка, малка и нейната сфера е ограничена. Зад нейните предели е безпределността. Бъдещето е вече извън сферата на тази суетност. Устремявайки се в Бъдещето, съзнанието се освобождава от властта на суетата на настоящето. Затова е по-добре по-често да се мисли за Бъдещето. Устремявайки се към Учителя, мисълта може да се насочи към Бъдещето и в Негово Име да се утвърждава Общуването. Общуването не може да се състои в името на суетата на настоящия час, но в името на Бъдещето може. Владиците живеят заради Бъдещето, заради него е целият труд. Звученето на суетата може да се улови с мисли за Бъдещето, което неизбежно трябва да настъпи и да замени със себе си настоящето.

21. (15 януари). Радвай се на тъмните нападки – те са показател за Моята Светлина в теб, невидима за тях. Докато тя гори, бъди готов за нападки. Аз Казвам “изменения няма да има”. Това са дела на тъмните (които стават около вас). Зова ви на подвиг за строителството на Новия Свят и бъдещето на Великата Страна. Нужни сте и затова тъмнината беснее. Моето семейство още не е събрано.

22. (16 януари). Трябва да заминеш и да предадеш себе си в ръцете на Кармата. Проверяват. Началото ще дадат не като пример за обикновените условия на живот. Останалото ще зависи от вас и съзвучието с Великия План. Опорите са Ни нужни – върху тях се изгражда Моето Дело. На света са нужни трансформатори, предаватели на Висшите Огньове (трансформиращи ги) във форми, достъпни за хората. При Нас е приготвено всичко. Делото е за вас. На други не Можем да вярваме – не са близки. Но на вас доверяваме напълно. Но същата степен на доверие е нужна и от вас. Тя се нарича вяра в Учителя на Светлината. Вземи мерки за това Близостта да расте. И трябва да бъдем заедно, през цялото време заедно с Мен. С единение побеждаваме всичко, тоест чрез сливане на съзнанията, но тъй като не може да се държим (заедно) насила, то поверете сребърния мост на сърцето, пламтящо с любов. Ще заплашват всички, за да принудят да не бъде изпълнен Указа. Ще препоръчат пътища на страхливците и със заплахи ще успеят да ги отделят от Мен. Страхливецът няма да тръгне на подвиг и няма да отговори на Зова. Копайте по-дълбоко под корена на нежеланието да се изпълни Указа и ще видите страх. Не е ли все едно от какво се бои страхливецът, ако изоставя Моето Дело. Разклатилият се дух ще намери хиляди причини и оправдания. Но Казвам: “който постави нещо или някого преди Мен и Моите Дела на Светлината, не е годен, не е нужен и не е достоен за Мен”. Колко малко от Призованите от Мен са вървящите, вървящи на подвиг след Мен. Вие, уплашилите се, разклатили се, колебаещи се, не сте Ни нужни. По-добре с другите, не знаещите, но помагачи да се създава, а страхливците нека по-добре да не съдят тези, които в трудните условия на живот, не познавайки Зова и не познавайки Мен, Ми служат и строят Новия Свят.

23. (18 януари). Смятам за целесъобразно да се използват свободните минути за да се прилага на практика творческата мощ на мисълта. В течение на деня остават немалко свободни минути за мислене и вместо да се губи напразно времето за свършено ненужни мисли, по-добре е съзнателно да се използва тяхната сила. Ако някой безпокои или не прави това, което е нужно, той трябва да бъде успокоен и да се накара да

постъпва правилно, да се застави с мисъл. Ако нещо върви не така, както трябва, да се създаде мислено поле за желаната форма. Ако нещо боли или организъмът не е в порядък, трябва да се създаде форма на неговите здрави функции. Всичко се подчинява на мисълта. Ако няма веднага положителен резултат, трябва да се прояви настойчивост и да се усили ритъмът. Опитът с възпалителния оточен процес в болния зъб е много показателен. Зъбите се поддават на лечение с мисъл. Но трябва да се прояви упорство и вяра в това, че мускулите, тъканите и костите нямат своя воля, освен вложената или влагана съзнателно в тях сега от човека. Трябва да се проведе продължителен опит с клатещите се зъби. Те трябва да се укрепят, оздравявайки тъканта наоколо. Всеки път, когато се налага да се чака някого или нещо, трябва да се използва времето за полезни опити с мисълта. Възпалението на венеца беше прекратено за три дни. Това е вече третият успешен опит. Също могат да се считат за много успешни процесите на волевото очистване на червата. Вярно, резултатите не бяха постигнати бързо, но затова пък мисълта овладя процеса напълно. Всички функции на организма трябва да се подчиняват на волята и всички болести да се лекуват с волята, вложена в мисъл, в мислени образи, внедрявайки ги в заболелите органи, тъкани и мускули. В средата на заболелия орган се влага кристал от психическа енергия, кристал, пулсиращ с огнена сила. Оставайки в органа той изпълнява задачата, дадена му от човека. Задачата трябва да се повтаря. По-добре ритмично – сутрин, вечер или денем. Лекарството, масажът и всичко останало могат да се считат за помощни средства. Главното е да се съсредоточи мисълта и да се предизвика прилив на психическа енергия и кръв към болното място. Може да се лекува всичко, но отначало на себе си, после на другите. Докосването с трите първи пръста е много полезно. Енергията тече през тях. С мисъл може да се достигне всяко място в тялото и да се предизвика желаната реакция в тъканите. Вместо да се губи напразно време за вредни или ненужни мисли, трябва да се приучиш към целесъобразното му използване за прилагане силата на творческата мисъл. Много може да се достигне чрез прилагане на мисълта в обикновения живот. Степента на усилено осъществяване на мислите влече след себе си и повишена отговорност, тъй като се осъществяват както добрите, така и лошите мисли, както съзидателните, така и разрушителните. Мисълта за неуспех се осъществява на същия този принцип, както и мисълта за успех. Всяко достижение е двуостро. Двуделият Янус изявява своя лик на полюсите за проява на мислите в аспекта на разрушение или съзидание. С мисъл, със съзнателна мисъл се твори бъдещето на човека. Не чакайте дарове от съдбата, по-добре я кристализирайте с мисъл в желаните форми. Изграждайте своето бъдеще с мисли, както духът иска това, влагайки воля в създаваните мислени форми. Бъдещето е пластично, неговите форми зависят от волята. Ние строим еволюцията с мисли.

24. (19 януари). Сине Мой, за да се прояви нужната степен на Близостта на съзнанията и сърцата, съзнанието се предава чрез сърцето на Владиката. Сърцето може да обича и когато то обича, мислите послушно го следват. Сърцето може да се уговори да прояви нужната степен на любов. Като огън под пепелта то тлее под слоевете земна суета. Ако пепелта се отстрани, пламъкът ще се раздуха и ще се разгори. И мисълта ще стане отново плодородна, и Близостта – отново осезаема. Обичайте Ме и ще удвоите силата си. Без това чувство сърцето ще изсъхне. Умниците и разумниците смятат да преуспеят някак по друг начин. А вие ще преуспеете с Любовта. Спасението е в нея. Любов и труд в името на Този, Когото обичаш. Към Този, Когото обичаш, лети първата

мисъл сутрин и последната мисъл преди сън. Тогава и денем можем да бъдем заедно. Ние Наричаме любовта към Владиката спасително чувство. С нея вие ще преуспееете.

25. (М.А.Й.). Натрупванията ще пламнат отново и възможностите ще се върнат отново. Но трябва да се изпълни Указът. Вие сте нужни. Вниманието, оказано и оказвано на вас, служи като гаранция за това, че вие сте нужни на Учителя на Светлината и че вашият живот ще потече по руслото на необикновеността. Вие не гледайте другите. Кой от тях може да каже, че е бил отбелязан толкова от нас. С любовта към Владиката ще навлезете в отсъденото за вас. Но побързайте, времето не чака.

26. (Гуру). Мислили ли сте за това, че Знаците на внимание на Учителя представляват бъдещи възможности да проявите себе си в Служене на Светлината. Учителят няма да ви отминее, ако потенциалът на вашия дух е вече готов за разкриване на своите възможности. Трябва да се преразгледа отново всичко. Това свидетелства за Знаци на вниманието на Учителя. В тях са скрити вашите възможности и вашата съдба е очертана от тях. Нищо не се случва случайно. Пътищата са неизповедими. Изправете се духом за подвиг. Неговото време наближава.

27. (20 януари). Проникването в областта на тънките енергии влече след себе си обостряне на способността да се възприема обкръжаващото, както доброто, така и лошото. И ако се даде достъп и власт над съзнанието на лошото, падението е неизбежно. По-добре е да не знаеш, отколкото да се издигнеш и да паднеш. Много злобни очи следят, за да подбутнат в минута на слабост на духа. Спасението е само в Учителя на Светлината.

28. Погледни структурата на животното. На него са му присъщи астралните чувства, любовта и предаността също. Но няма осъзнаване на „аз-а“ и няма бъдеще. По това съдете. Кучето може да върти опашка, но си остава животно, също и звярът в човека. Звероподобните хора не са рядкост. Астралът е средоточието на животинското наследство. Бъдещето и свръхличното съзнание са признак на човека. И бъдещето при високоразвито съзнание е също свръхлично. Не за себе си, но за хората, за човечеството в цяло – такъв е пътът.

29. (21 януари). На колебаещия се в избора на пътя разкажи всичко, обясни всичко, за да бъде всичко ясно и за да бъде решението прието съзнателно и открито. Ако тъмните се стараят да затъмнят и замъглят съзнанието на жертвата, наш дълг е да осветим, и то така, че да бъдат видими ясно всички тъгълчета на съзнанието. А колко усилено се трудят тъмните над всеки от вас, без да щадят своите сили. И моментът е особено опасен, ако ухото остане глухо за гласа на Светлината. Трябва да се разрушат натрупаните хитри замисли на тъмните. Трябва да се раздират покривалата на всичко, с което те прелъстяват слабите духове. Трябва да се учите да различавате самата същност на явленията. Ние Виждаме и ви Указваме да виждате това, което не е видно за съблазнените очи. Тъмните не обичат тези разобличения и после се стараят двойно, за да наметнат отново черното покривало върху съзнанието на жертвата. Ще се бориш до края, докато линията на предателството не бъде премината съзнателно. И единствено само тогава можеш да си измиеш ръцете и да отръскаш праха от краката си. Ако можехте да видите от каква глутница сте обкръжени, наистина бихте се хванали за Лъча като удавник за сламка.

30. Криволичещ е пътът на пропълзяването като змия по тревата – не можеш да проследиш всички извивки. Но този път на змията започва с лъжа и измама, по-

нататъшното е само следствие. И тогава виждате левия път, водещ в тъмнината. За тъмнината е ласкателно откъсването на светляците, които са примамливо блюдо за сатанистите. Лов за всеки – по всички правила на многовековния опит. И затова откъсването от най-близкото звено означава край. Не е радостно да се влачат гнили ябълки след себе си. Но няма да намерите думи, за да върнете отровеното и заражено съзнание към Светлината. Но трябва да бъдат изчерпани всички мерки преди да се отсече. Предателството ще бъде последната черта. Един път предател означава предател завинаги, един път измамник – измамник завинаги. Трябва всичко да им се разясни, за да знаят и осъзнаят. И когато чертата се преминава вече съзнателно, не се бавете нито миг, за да отсечете. Връщане за предателя няма, освен за ново, по-изострено предателство. Не един път се е приближавал Юда, променяйки облика си. Трябва да се изчерпят всички мерки преди да се отсече. За съзнателния предател е Сатурн. Разяснете всичко, за да няма оправдание, че не е знаел. И тогава съзнателният предател преминава от приятелите в разпореждане на враговете на Светлината, в лагера на тъмнината. И става съзнателен съслужител на тъмните. Трябва да се предупреди докато не е късно, тъй като може да стане късно и Моите думи да не проникнат в ушите, затворени от тъмнината. Приближаването до Светлината не е шега, докосванията на тъмнината са опасни. При всяко колебание на съзнанието крилата на тъмнината го засягат; както при примигването на лампата съзнанието за известно време се потапя в тъмнина. Съдбата на мотовилките е много печална. А назначеният от тъмнината (нашепник) шепти: „Ще имате всичко, цялото земно благополучие, ако паднали се поклоните на тъмнината”. С други думи, ще имате всичко, ако се отвърнете от Мен и се предадете на тъмнината, предавайки Моето Дело.

31. (24 януари). Определяйки същността на заболяването, неговата причина и степен, може да се пристъпи и към лечение, помнейки че всичко е поправимо. Знаете изключението: оскърбяването на Йерархията и съзнателното предателство. Корените, тоест причините за заболяването трябва да се отстранят осъзнавайки, че заразяването идва от тях. Трябва с отворено сърце да застанете пред Учителя на Светлината и да се държите здраво за Лъча. Да си припомните всички Указания и да ги приложите отново. Нима Учителят ще отхвърли ръката, молеща за помощ. Също трябва да се разбере, че няма средно положение между полюсите на Светлината и тъмнината, където съзнанието би могло да се утвърди без опасения да бъде въвлечено във фуниите на астралните вихри, увличащи надолу. В това се крие опасността от половинчатостта и люшкането. Решението е едно – да се върви след Учителя, изпълнявайки Неговите Указания. Сребърната нишка е над главата, но трябва да се държите за нея постоянно. При монолитно решение на духа и външните обстоятелства ще се съчетаят в съответствие. Работата не е в тях, а в съзнанието, мятащо се между полюсите от единия към другия. Непостоянството е убийствено с това. Трябва да се прояви постоянство в непоколебимото решение да се движиш към Светлината. Защо Учителят е Решил да остава невидимо видим? Обикновеното съзнание не издържа Близостта на Високите Духове, стремейки се да Ги принизи до себе си. По същия начин постъпват и с тези, които са Ни близки и поставени от Нас. Унижавайки и принизявайки ги до себе си, хората сами се унижават и се лишават от възможност да се движат по-нататък и да получават Светлина. Ослепелите ценят повече зрението, отколкото зрящите. Лишилият се от Ръководителя какво е загубил? Нямащият често не цени и по този начин сам ограбва себе си. Само редки духове могат да издържат тясната близост на Общуването.

Затова няма чест за пророка в неговия дом и от домашните или близките му. Загубил духовната перспектива, воденият се лишава от водителство, неприемайки със сърцето даваните Указания. Указът за нехвърляне на бисера трябва по-дълбоко и по-широко да се разбере, тъй като често се дава много такова, на което получаващият няма право благодарение на несъответстващото отношение. Но щедростта на Учителя е огромна, а също и на Неговите близки. Казах, че ще ви унижат и възвисят, но няма ли да бъде унижена Светлината? Затова преразгледайте причините, предизвикали съмнение на съзнанието, за да ги отстраните.

32. (25 януари). Ние побеждаваме чрез сливане на съзнанията. По същия начин, сливайки се с вашето съзнание с Владиката на Светлината и вие ще победите. Сливането преминава през сърцето с любов, преданост и устрем. Затова Казвам: „Устремявайте се”. При полет падането е невъзможно. Но и най-бързият самолет ще падне като камък на Земята, ако спре полета. Велосипедистът запазва равновесие само в движение. Законите на механиката и психотехниката са близки. Устремете се огнено към Владиката, ако искате да бъдете неуязвими за нечистотията. Имуניתетът на духа се заключава в това. Пътят е труден, но трябва да се достигне. Ръката за Помощ се протяга към устременото сърце. Вървете смело, без да се страхувате от тъмнината, тъй като Ръката е над вас.

33. Покажи увереност в това, че никакви тъмни сили няма да надвият нито теб, нито твоите близки, ако тъмнината няма в теб или в тях нищо. Човек съзвучи на тъмнината с елементите на тъмнината, неизживени в него. Коренът на злото е в тях. Само на силният дух е по силите да ги изтръгне. Неможещият да ги изтръгне, но осъзнал ги в себе си им надява юзда, вземайки ги под контрол и не позволявайки им да се проявят. Без храна те умират и тъмнината, нямайки за какво да се залови, не може да се прояви, както страхът пред тъмнината я проявява. Но обуздалият страха в себе си е неуязвим за тъмнината. Боящият се може да прояви безстрашие, ако е с Владиката, а също и другите качества, ако Общуването е близко в здраво единение със силите на Светлината. Всичко се побеждава. Учителят дава Гаранция за успеха и победата с мощта на единението.

34. (26 януари). Почитането на Учителя не е изискване, предявявано към ученика, а условие за възхода. И така е от горе до долу по цялата Йерархия, но в различна степен. Учителят няма да Кажe „окажи Ми почитание”, но проявяващият го ще отговори и с по-голямо внимание. И тук има съизмеримост. За съизмеримостта забравят често, макар бързината на напредъка на духа да е обусловена от нея. Това е изразено с формулата: „с каквато мярка мерите, с такава и ще ви се отмери”. По същия този принцип върви получаването и даването. В съгласие с него се изпълнява и древното изречение „каквото посееш, това и ще пожънеш”. Човек много иска да избяга от следствията на извършените от него деяния, неразбирайки това, че не може да избяга никъде, тъй като в аурата си носи своята карма и елементите, привличащи или отблъскващи условията на външната среда – не може да избяга никъде от себе си. Магнитът на аурата създава обкръжението. Успехът или неуспехът е вътре и излъчванията на микрокосмоса определят едното или другото, тъй като човекът е магнит. Притеглянето върви по сродство и съзвучие. Светлите излъчвания привличат Светлина, а тъмните – тъмнина. Успехът се измерва не с препълването на стомаха или изобилието от вещи, а с бързината на възхода. Вървящият победно дух има успех във всичко. Разберете успеха духовно. Понякога много тежките външни обстоятелства се отбелязват с ярък успех в

духа, способствайки за най-ценни придобивки и ускоряване на пътя. Земните мерки не трябва да се прилагат в света на духа. Често неуспешният от земна гледна точка живот може да се окаже твърде плодороден духовно и да даде богата жътва. Отнемете от човека борбата, преодоляването и съпротивлението на средата и вместо закален борец и строител ще се получи някакво мекотело, слабо, неустойчиво и нищожно. Радвайте се на трудностите в живота – в тях е залогът за растяща огнена мощ. Така се натрупват огньовете, така расте съкровището на Камъка, така се утвърждава пътят към Далечните Звезди. Друг път не Познаваме.

35. Вместимостта на съзнанието се определя от вместиането на Образа на Владиката. Ликът в сърцето, въведен, придава сила на сърцето и мислите. Не Виждам основание за безпокойство за изхода на изпитанието. Ще има борба и ще има победа, но борбата ще бъде трудна. Може да се Помогне, но всеки трябва да постигне победата сам. Радостта от победата е по-добра от униятието при поражение. Затова мислете за победа. Много пътища има пред човека, но победният е един – от победа към победа. Тази победа е най-нужна. За да се постигне тази победа не е нужно нищо, освен пълно отдаване на сърцето на Владиката. Това отдаване се нарича любов. Хората знаят прекрасно това и отдават сърцето на любимото същество, на вещите, предмета или занаята. Същият принцип на отдаване се прилага и по отношение на Учителя на Светлината, само че в по-голяма степен. Отдалият повече повече и ще получи – съизмеримостта е във всичко. Тъй като (тогава) се установява мощна връзка между любящото сърце и това, което или когото то обича. По този канал се предават и вибрациите на Светлината от Великото Сърце към сърцата, устремени към Него.

36. (27 януари). Великият Безмълвен, Гледащ в теб на суматохата на външния свят, е от Вечността. Суетливата мисъл, мисълта от днес, преходната мисъл, мисълта за себе си и за това, което те обкръжава, звучаща ярко, изпълвайки съзнанието, се неутрализира от висшата мисъл, от мисълта от Вечността, от вечната мисъл. Може да се разбере, че колкото и важни да изглеждат делата на деня и мислите, свързани с тях, те също така ще си отидат и ще се заменят с нови, както това е било преди една, две, десет или двадесет години, когато също така натрапчиво са ползвали и изпълвали съзнанието със своята призрачна значимост и нужност. Но те са си отишли и са се заменили с други. Така също ще си отидат и тези, които сега тревожат, заемат и обременяват съзнанието или го радват. Елементите на Вечността или елементите на преходното се съдържат също и в мислите. Елементите на вечната мисъл са с необичайна продължителност. Те са също така ценни днес, както са били вчера и преди десетки години или както ще бъдат след векове. Те могат да се отглеждат и култивират съзнателно, изпълвайки с тях хранилището на паметта и измествайки с тях и потискайки с тях суетата на деня. Защо да се считат за толкова важни мислите за ставащото наоколо или за текущия живот, когато всичко това ще премине. По-добре е да се стремите да замените натрапливото звучене на плътната среда с мисъл за вечното предназначение на човека, за вечния път, за дългия път в Безпределността. Всяка обвивка може да оцвети мисълта със своите свойства и да ѝ придаде тоналност. Но затова и вечната мисъл може да оцвети всички обвивки и да ги настрои на висша вълна. Намерете място за вечното в себе си за утвърждаване в живота. Мисълта за Учителя, мисълта за безкрайния път, мисълта за безсмъртието на духа, за вечността на мисълта въвеждат елементи на Вечността в сферата на мисленето и утвърждават в него влиянието на безсмъртната триада. Тогава Триадата побеждава низшата четворка и съзнанието пребивава с нея. И тогава духът

сякаш се издига над обикновения живот, неговата суета и грижите на деня и гледа на тях от висотата на своята неуязвимост за суетата. Да се разбере вечната правда на Битието – това значи да се утвърдят елементите на вечната мисъл в себе си – елементи на Вечността чрез мисълта. Именно да се научите да живеете не в настоящето, не в миналото, а във Вечното, прокарайки чрез Бъдещето пътя към него. Цялото непосредствено обкръжение обикновено е свързано с личното. За личното начало няма място във Вечността. Затова яростта на егоизма се унищожава с вечната мисъл за висшето предназначение на човека и неговата вечна непреходна съкровена природа. Така се осъществява утвърждаването в живота на безсмъртната триада в себе си и нейното господство и власт над временните смъртни низши обвивки на духа.

37.(28 януари). Трябва да се приучвате да отхвърляте от себе си парцалите на лъжливата ежедневност непременно, всеки път преди лягане за сън. Нима в дима на суетата има нещо, можещо да затъмни елементите на непреходното? Настройвайки приемника на духа в ключа на вечната мисъл, могат да се възприемат съзвучни на вечността мисли и да се утвърди космическото мислене. Трябва да се усети природата на суетата и нейната преходност, за да се отхвърли решително нейната власт над съзнанието. Трудът не е суета, а двигател на духа. Но суетливото отношение към него и лично-егоистичното отношение няма да разпалят огньовете на самоотвержеността. Вдъхновеният труд разпалва огньовете. В труда няма суета, ако е разбран правилно. Трудът не пречи да се живее във Вечното, тъй като, разпалвайки огньовете, натрупва в организма на човека кристали от психическа енергия. Те могат да се нарекат кристали на безсмъртието, тъй като не се разтварят и не изчезват при смяна на обвивките. С всяка нова победа над себе си възможностите на духа растат и хоризонтите на съзнанието се разширяват. На какво ще отдадем сърцето – на Вечното или на преходното? Кое ще поставим по-високо и по-напред? Учителят е фокус за съсредоточаване на Лъчите на висшата мисъл от Вечността. Тези Лъчи са от вечния пламък на живота. Разпалвайки огньовете в сърцето на устремите към Него, Учителят превръща движението на съзнанието по затворения кръг, както това става у обикновените хора, в движение по възходяща спирала. Кръгът на живота е разединен и пътят в Безпределността е отворен. Но трябва да се удържите на него и да запазите направлението, тъй като мъглата на Майя често закрива бъдещето, лишавайки от възможност да се види, потапяйки съзнанието в настоящето. Но Учителят е на стража и в нужния момент Ръката за Помощ се протяга. Много са преградите и много са препятствията, и много злобни очи следят, и тъмната шайка търси нови уловки как да пресече пътя на Светлината. И все пак може да се върви независимо от всичко, ако Ръката не е отблъсната. Учителят е над всичко, тъй като е от Вечността. И Вечността е над накипа на обикновения живот. Безпределността е над малката Земя и тя е като песъчинка от сняг в безпределното пространство сред милиардите звезди.

38.(29 януари). Вечната мисъл се отнася до явленията с безкрайна продължителност, тоест вечно съществуващи, например законите на проявения свят, циклите на пралаите, манвантарите, полярността на явленията в еволюцията на битието и така нататък. Преходното може да премине, но не и законите за неговите прояви. Точно както и формите, обличащи духа, но не духът. Самото понятие Вечност не се обхваща от съзнанието, затова трябва да се търси най-близкия подход към него чрез порядъка от явления с голяма продължителност, преминаваща в Безпределността. Един живот е кратък, но редица животи и милионите години съществуване на духа вече

извеждат съзнанието от коловоза на обикновеността. Също и представата за Великата Манвантара приближава понятието за Вечност. Животът е навсякъде, но това е само част от Великия Живот. Съществуването на човека се е разбило на часове и минути, но това са само малки отрязъци от безкрайната лента на времето, която се докосва със своите краища до Безпределността. Съществуваме във Вечността и имаме своето битие в Безпределността, тъй като ние не сме временни, а безпределни, не сме жители на Земята, а гости на тази планета, пътници по далечния път. Грешка е да се разполагат началото и края на съществуване на духа в краткия отрязък на един земен живот. Линията на живота продължава далеч, далеч отвъд пределите му. Тя няма нито край, нито начало. Нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, също и животът на човека. Животът на тялото и обвивките е ограничен от тяхната продължителност, но животът на духа – от нищо. Така, пренасяйки битието в мисълта и мисълта – в областта на духа, човек съсредоточава своето съзнание във висшата триада, не подлежаща на унищожение от времето или на смени. Зърното на духа е неизменно в своята цялостност, но растат, наслояват се и се сменят обвивките, обуславяйки натрупванията около зърното. Променя се и е в движение всичко, но не центърът, около който се осъществява това движение. Безмълвният Регистратор, гледащ вътре е неизменен.

39. Ако поискаш да имаш връзка, то и ще имаш. Връзката с Мен се установява през сърцето и мислите се подхранват от сърцето. Съзнанието се пренася в сърцето. В сърцето е и Моят Лик. Трябва да се помни, че врагът търси усилено възможности да те отдели от Мен и преуспява, ако дозорът е отслабен. Няма да има успех, ако съзнанието е замърсено с отломките от страничното мислене. То трябва да бъде чисто от мисления боклук.

40. (31 януари). Сине Мой, за какво са толкова мисли за обкръжаващото, когато Безпределността зове. Утвърждавайки нейните елементи в себе си, можеш да тръгнеш по пътя на безпределния възход съзнателно. Трябва да осъзнаваш себе си като имаш битие не във временното, а във Вечното. Нищо не свършва и нищо не започва, всичко само продължава, бидейки осветявано от лъча на съзнанието в една или друга своя част. Улавяйки частта, човек забравя за останалото, не отчитайки това, че всеки отрязък на Битието може да бъде разбран и осмислен само като част от Цялото. По същия начин се разбират и постъпките на хората и техните действия. В това разбиране всяка постъпка не е случайност, откъсната от своя корен, а е само отрязък от цялата верига явления, вървящи от миналото към бъдещето. Всяка постъпка може да бъде простена или забравена, но нейната същност и нейното значение няма да се изменят нито на йота от това. Бидейки следствие на определени причини, тя ще се яви причина за последващи следствия. Затова е безсмислено да се прощава нещо на някого. Чувството, предизвиквано от недобрите постъпки на хората, може да се победи в себе си, но не е във властта на човека да прощава, както не е в негова власт и да унищожи следствията на едно или друго деяние. В Нашия речник липсва думата „прощаване”. В самата нейна същност се съдържа логическа нелепост. Как може да се прости на престъпника неговото престъпление, ако извършвайки го той е привел в движение Колелото на Закона. Можеш да неутрализираш в себе си и чувството на обида, но с това обидилият не се освобождава от кармичните следствия. Затова всяко действие трябва да се разглежда като нещо подобно на въже, опънато от миналото в бъдещето през това настояще, когато то се е извършило. И ако даже физическото тяло на човека може да се представи като негова плътна форма, протегната във времето като едно непрекъснато

цяло, то точно така е и с действията на човека. Нищо не изчезва, но всичко живее в пространството на другите измерения. Измерението време е достъпно за съзнанието на човека, не стига само въображението, за да си представиш това реално. Затова Ние Говорим не за прощаване, а за изживяване качествата на духа, предизвикали нежелателни постъпки и за трансмутацията им в положителни качества по линия на родствените противоположности, при това без да се прекъсва причинната кармична верига от следствия. Тази трансмутираща сила се съдържа вече в самата простъпка, трябва само да се промени полюсът на нейното приложение. Горещият или студеният е годен за еволюция, но топличкият – не. Затова извършените простъпки не могат да служат като препятствие за възхода на духа, ако принципът на трансмутацията се прилага в живота чрез прераждане на отрицателните качества на духа по линия на техните противоположности в положителни качества. Утвърждавам спасението на всички, които вървят след Мен, тъй като ще Дам сила на устременото сърце да трансмутира своята лошота върху огъня на неукротимия устрем.

41.(1 февруари). Скрытата същност на явленията може да се разкрие чрез съсредоточаване на съзнанието върху тях. Така може да се узнае също и това, което става в съзнанието на друг човек. Но е нужно отричане от себе си, от своите собствени чувства и мисли. Съзнанието, изпълнено с мисли за себе си, е лишено от способност за непосредствено познаване на хората и явленията, тъй като личността заслепява. Заслепените от личното хора са лишени от чувствознание. В края на краищата себеслуженето е най-неизгодното занимание. В самоотвержения труд човек забравя за себе си. Затова трудът е очистител. Малкото „аз” е нужно за духа както пашкула за пеперудата, за да израснат крилата и, отхвърляйки го, да отлети. Астралът е цитаделата на малкото „аз”, на личността. Астралът не е нужен за по-нататъшната еволюция (на развития) дух там, където той е изпълнил по-нататъшната задача. Има хора, не притежаващи вече тази обвивка. В тях егото отсъства, а също и емоционалните прояви на астрала. И когато Казвам „не се радвайте на нищо и не се огорчавайте от нищо”, Имам предвид движенията в астралния проводник. Тази упорита обвивка постоянно и натрапчиво се стреми да се прояви в емоционална яркост, заслепявайки съзнанието за всички останали възприятия. Нито радостта, нито мъката, нито студа, нито глада, нито приятното, нито неприятното, нито успехът, нито неуспехът, нито изобилието, нито лишението, нито признанието, нито забвението не трябва да извеждат човека от равновесие и да се проявяват в съзвучни на тези явления реакции. В обикновените хора астралът се намира в постоянно движение и ярко реагира на всичко. Ако няма нищо, заради което би могъл да се вълнува, той все пак ще намери повод и ще измисли несъществуваща причина. Вълненията и безпокойствата не трябва да се проявяват не само когато няма причини за тях, но и тогава, когато ги има. Всеки повод, тласкащ към това да се изведе от равновесие астралния проводник, нека да служи като основание за това да не се вълнуваш. Нека тактиката *Adversa* да действа така, тъй като как иначе ще се укроти неистовият егоизъм на малкото „аз” на човека. За безстрастие може да се говори само тогава, когато астралната обвивка е замлъкнала. В ученика нейната ярост се проявява с особена сила преди пълната победа над нея. Позволяват на безобразието да израсте и да се прояви цялата нелепост и ненужност на неговото съществуване, за да бъде то унищожено. Гледайте на това чудовище като на враг. Именно чудовище, тъй като хората, които астралното тяло овладява напълно, при отхвърляне на физическото тяло преобразяват своя облик според страстите и често проявяват със себе си

чудовищните облици на своята низша животинска природа. Овластяването на астрала е неизбежна необходимост, която не може да бъде избегната. Беснеенето на астрала може да се подтиска от волята, разбирайки цялата безцелност и безсмисленост на астралните емоции, цялата тяхна ненужност. Няма никакви ползи и радости от постоянните движения в тази обвивка, а вредата е много, тъй като те износват физическото тяло. Трябва да се покаже сила с целия дух да се опълчите на емоционалността в себе си. Астралът е неин слуга. Астралът трябва да бъде обуздан.

42. (М.А.Й.). Тъмните ще досаждат винаги, докато съществуват. Светлината във вас се бори с тяхната тъмнина. Вие сте им ненавистни. Разделянето по полюсите на Светлината и тъмнината върви не според вашите обичайни деления и представи. Но признакът е един – ярко противодействие на всичко, което е свързано с Делото на Владиката и на всички, които са Му близки. Своите тъмнината няма да засегне, освен за да навреди на вас. Очаквайте постоянно тъмни уловки. Ако можеха да унищожат, биха унищожили отдавна. Но Ръката охранява и възможностите на тъмните са ограничени. Само в случай на отделяне на мисленето могат да вредят вече по-силно.

43. За вас това е бъдещето, утвърждавано в настоящето, за Нас – вече минало, утвърдено и изкристализирано от Нас в Невидимите Сфери, където се създава всичко, на което подлежи да бъде въплътено на Земята. Нашата Творческа Мисъл се устремява все по-надалеч и по-нависоко. Ние Виждаме върховете, към които човечеството е насочвано от Нас. То ще ги достигне, за да продължи по-нататък. Над най-високия връх е бездънното звездно небе. В него сияят звездите. От Сферите на Отдалечените Светове са опънати Нишките на Лъчите, призивно зовящи земните жители в Световното Пространство, Далечните Светове, отсъдени за човечеството като стъпало на следващите достижения. „Сега е възможно всичко” – така Утвърждаваме. Стълбата на Еволюцията на духа е величествена. Ще Утвърдим радостта по този велик път.

44. (2 февруари). Утвърждавам величието на Светлината пред лицето на тъмнината и победата над нея. Аз Утвърждавам спасението на света и Казвам: „Пътищата за осъществяване на Висшата Воля са неизповедими”. Великият План се изпълнява явно, но строителят не познава великолепието и величието на висшите стъпала на неговото завършване. Стремителността на строежа показва неизменност на сроковете. Вече сте свидетели на не малкото, ще бъдете и на голямото. Същността на ставащото трябва да се осъзнае – то не е в обичайните мерки. Лъчите насищат просторите на Великата Страна: Нашите Лъчи, Лъчите на Светилата и на Далечните Светове. Космическите Сили вземат огнено участие в това строителство. Съдбата на Великата Страна е начертана и запечатана в Звездите. Сега Небесните Сили Служат невидимо на Строежа. Само овладяните от тъмнината не виждат накъде се насочва пътят на световния кораб. Победа, победа, победа на Нашия Нов Свят над стария, повален в прахта и вече обречен в тези сфери, където се кове проекцията на бъдещето и съдбата на Земята, утвърдени от Нас.

45. (М.А.Й.). Скъпи мои, да живееш с радостта на космическите постройки, да живееш с радостта на духа, с радостта на Бъдещето значи да намериш непресъхващия извор на бодрост, мъжество, огнен устрем. С това бъдеще живеете. Настоящото няма да даде тази радост. То е твърде несъвършено. А и как може да бъде съвършено, ако неговият смисъл е пътят към съвършенство. Настоящото е само стъпало към посъвършеното Бъдеще. Това е само преход, но има и тежки преходи. Като се знае Бъдещето може мъжествено да се изтърпи цялото неудобство на пътя, без да се губи

нито бодрост, нито увереност, нито надежда. Скъпи мои, потърпете още, остана малко. Ние сме с вас.

46. (Гуру). Ако строителите на Новия Свят се спираха пред препятствията и се колебаеха, Новият Свят не би бил построен. Но Той се строи. Вървящите към Бъдещето трябва да се присъединят към строителството и не на думи, а на дело. Бъдещето ви зове и очаква. Навлезте в него с отворено сърце. Оставете съмненията и мислите за себе си. Мислещите за себе си ще стоят, отпуснали ръце.

Общото Благо трябва да се приеме като единствено възможното решение. Ще намерите за себе си място в бъдещето, ако влезете в него с желанието да послужите на Делото на Владиката.

47. (3 февруари). Стигате до извода, че астралът трябва да бъде обуздан каквото и да става. Как да бъде обуздан? С решителна, твърда, необратима заповед на цялото съзнание. Неговите избухвания могат да бъдат спрени и съвсем прекратени. Говоря за безконтролните движения в астралната обвивка и привичните, често повтарящи се взривове на емоции. Твърдата заповед на съзнанието действа неизменно. В присъствието на някои хора даже не помисляте за възможността за емоционална несдържаност и астралът се подчинява на мисълта. Следователно мисълта може да се разпространи и по-широко, върху всички останали негови прояви. Астралът лесно се подчинява на необратимото решение на волята – трябва само да се разбере мощта на волята и нейната безгранична власт над астрала. Когато Казвам: „Дерзайте!“ Зная безпределността на могъществото на волята. Бъдете владика на своите енергии.

48. (М.С.). Мисълта, устремена в Моите Сфери, се откъсва от Земята и Ме достига. И тогава пред духа се отваря Космическият простор и възможността за мислени полети. Полетът с мисъл не е прост. Мисълта пробива канали в пространството и съединява мислителя с обекта на устременост на мисълта. Но значението на това явление е още по-дълбоко. Тялото на Светлината, освободено от низшите обвивки, ще лети свободно по прокараните канали. С мисъл за Далечните Светове духът подготвя в пространството за себе си сфери за проява на своята извънплътна активност, когато той премине Великите Граници. Следсмъртното съществуване се определя от сферите на устременост на мисълта, утвърдени или избрани от човека през неговия живот на Земята. Земята и земните впечатления и възприятия са за земния живот, а за Надземния – Звездните сфери. Те са достъпни, ако откъсването от Земята е пълно. Така с мислите на днешния ден си подготвяте място в пространството за духа, утвърждавайки това направление, по което той може да се устремява. Устремът ще обуслови полета, устремът ще обозначи границите и човек ще определи сам за себе си с мисъл тази сфера, където ще пребивава след смъртта.

49. Твърдината се нарича Обител на Светлината, тъй като Светлината е в Нея. Светлина можеш да получиш и да се приобщиш към Светлината. Както отваряте прозорците към Слънцето, така трябва да отворите и сърцето към Светлината. Лъчът се разбива в затвореното сърце и не преминава вътре. Слънцето на Великото Сърце излъчва Лъчи, но приемниците на Светлина са малко. А тези, които ги има, невинаги са в пълна готовност да приемат Лъчите. Какво им пречи? Парцалите на дневното мислене и боклука. Наричаме този накуп суета. Трудно е обремененото сърце да се освободи от него. Но Указвам пътищата, пътищата на тази благословия – добре е да се нарекат така. Животът на духа с плътната тежест, животът на духа в плътните условия ще бъде подвиг, победа над земната Майя. Но Майя на Тънкия Свят е по-опасна от земната

Майя. Има много съблазни и изкушения и много изкушени от тях. Там обкръжението на духа се твори с мисъл, създаваща му илюзия за съществуване. Върху каквото се съсредоточва мисълта, то и обкръжава съзнанието с фантомите на образите на мисълта. Мисълта за Владиката, мисълта за Твърдината и Йерархията на Светлината съединява съзнанието със Светлината и го озарява с Лъчите на живота. Където няма Светлина, там има тъмнина и разложение. Разложението на съзнанието е ужасно. Отломки от откъслечното мислене обкръжават съзнанието и пречат на достъпа на Светлина. Парцалените мисли като черен плот закриват сърцето от Светлината и то става непроницаемо за възприемане на Тънките Енергии. Затова Казвам: „Бъдете с Мен винаги: нощем и денем, на работа и в отдиш, ставайки от сън и заспивайки, в мъка и радост, с една дума, винаги и навсякъде”. Направете привычната Близост земна храна. Без храна не си представяте деня, но колко по-нужно е храненето със Светлина за вашата същност, за тялото, което се нарича от Нас тяло на Светлината. Тялото на Светлината е обител на духа. Твърдината е Обител на Светлината. Твърдината е Обител за Духовете, можещи да пребивават в тялото на Светлината. Но пребиваването на духа в своето тяло на Светлината трябва да бъде създадено за себе си тук, на Земята, в плътните условия, пребивавайки със съзнанието си в него. Но съзнанието при обикновените хора пребивава в астрала, частично в ментала, но само при малцина, в сравнение с общата маса. Съзнанието трябва да се отскубне от здравите обятия на низшите обвивки и да се съсредоточи в Тριάдата. Тριάдата е и тялото на Светлината, безсмъртно по своята природа. При Общуване с Мен съзнанието се освобождава от тяхната власт (от властта на обвивките) и през тези минути живее в своето тяло на Светлината. Общуването може да се задълбочи и разшири. Не Познаваме предел за слятостта на сърцата и съзнанията със Светлината на Великото Сърце. В Светлината на Великото Сърце ще намерите радостта от Общуването. Достъпът е отворен. Устремете се. Самият Владика ви зове. Не отблъсквайте Зова, тъй като без Светлина е тъмно. Знаете колко трудно се утвърждава Светлината сред външната тъмнина и затова можете да си представите колко радостен е трудът по утвърждаване на Светлината в Моята Светлина. В Моята Светлина утвърждавайте своята Светлина около вас, тъй като утвърждавайки своята Светлина ще достигнете до Моя Ден. Утвърждавайте съзвучието в Светлината с Твърдината на Светлината сега в себе си, тъй като Аз Съм с вас винаги и искащият Светлина я получава, и на искащия ще бъде дадено с пълна, препълнена мярка, ако той иска това духом и в духа. Мнозина искат астрално, но вибрациите на астрала се изчерпват на ниската плоскост. Те са ограничени с това, но светът на духа е безграничен. Свидетелствам Сам за безграничните възможности на духа, тъй като полето на неговите прояви е самата Безпределност. Казах, че няма да Замлъкна и че Моят непресъхващ извор шурти във вас непрестанно, само че често вие сте глухи и слепи за него, затъмнени от земната тъмнина.

50. Растящите огньове предизвикват усилена реакция у хората при всяко съприкосновение с Нас. Затова бъдете внимателни във вашите думи и действия помнейки, че думата е сребро, а мълчанието – злато. Контролът над думите означава контрол над мисълта – това е най-необходимият контрол. Невъзможно е да овладееш себе си, ако не се контролира мисълта. Оттук Указът за постоянен дозор. Оттук ненужността и вредата от празното бърборене. Движението във всички обвивки се взема под контрол. Ръцете махат, езикът бърбори и палячото в човека се проявява ярко. Достойнството на духа трябва да се разбере не отвлечено, а в живота всеки ден и да се

утвърди непременно. Преображението на човека е резултат от упорита и продължителна работа над себе си и обуздаването на всички обвивки, тъй като човек е не техен роб, а стопанин.

(Насън). „Сине Мой, приеми положението, че Сърцето на Учителя е винаги отворено за устремения дух. И ако контактът е нарушен, вината не е на Учителя, тъй като Той е неизменен. Затова когато Неговият Глас замлъква търсете причината не в Него, а в себе си. Много неща могат да пречат, но всичко може да се преодолее, ако огънят на устрема е достатъчно силен. Главното е да се откъсне съзнанието от сферите на неговото непосредствено обкръжение и да се пренесе там, където е Учителят, да се задържи там в усещане на близостта на Владиката. И тогава докосването до Светлината ще бъде плодно”.

51. Сложното кълбо от външни условия се разсича с мисъл, устремена към Нас, тъй като тогава върви Нашата помощ и се установява кооперация с Нас. За мисълта нищо не е прерада. Тя достига винаги, ако е целеустремена. Някоя мисъл е подобна на стрела в полет, друга – като ден с безветрено време. При вятър лети накъдето духа вятърът. Трябва умело да се заостри стрелата на мисълта и, заострена, да се изпрати умело. Но още по-трудно е да се изпрати и съзнанието едновременно и заедно с мисълта. Стрелата на мисълта, носеща съзнанието, достига целта и със своята магнитна сила събира около себе си съзвучни на нея елементи. Тя пробива пространството и създава в него канал, по който се предава същността на вибрациите на елементите, събрани и привлечени от нея. Мисълта може да бъде изпратена за Светлина. Посланиците на мисълта донасят нови вести, нови задания, нови мисли. Задачата е само в това как да се откъсне мисълта и как с нея да се откъснеш от привичното плътно обкръжение и мислените форми и представи, свързани с него. Умението се постига с опит. Процесът се осъществява чрез делимостта на духа. Потокът от мисли се влива в съзнанието. Психотехническият процес може да бъде приложен към всяко явление или обект за извличане от него на елементи, подлежащи на познаване или запознаване с тях или разширяване и растеж на наличното знание. Мисълта расте бързо при съсредоточаване върху нея благодарение магнитната същност на своята природа. Мисълта е магнетична. Говоря за оформената мисъл, а не за пространствената мислена слуг, течаща от конвейера на съзнанието на нищожеството. Хората обикновено не могат да мислят, изключенията са редки. Да се породи силна мисъл не е просто – нужна е кооперация на центровете, тоест съгласуване на целия микрокосмос. Съмнението, колебанието, неустойчивостта, нерешителността и половинчатостта раждат същите мисли – мислен боклук и слуг. Такива мисли не са ефективни. Само силната, отчетлива, устойчива мисъл се въплъщава в плътни форми. Тази същата устойчивост на мисълта обуславя и успешния контакт с Владиката. Като по телефон на далечно разстояние трябва да се напегне вниманието и да се улови всеки звук на далечния Глас, макар и Той да е беззвучен. Но е по-добре да си представиш себе си в Нашия Свят и да възприемаш с отделилата се част на духа. Разчленяването на съзнанието е явление, възможно сега в повече или по-малко широк мащаб благодарение на новите пространствени лъчи и токове. По-добре е да се приеме термина „деление на духа”. Той изразява самата същност на явлението. Духът е вездесъщ, но обикновеното земно съзнание на човека не е вездесъщо. Терминът „делене на духа” е условен. Духът е неделим, но съзнанието не може да прояви неговата безпределност, тъй като не може да вмести. Затова Говоря за разширяване на съзнанието и вместиране, за да бъде способно

то да обхване орбитата на духа. Духът знае, но съзнанието – не. И само развиването на чувствознанието или духовнознанието позволява да се вмести. Вездесъщност, всезнание, всеведение, всечувване, всемогъщество са атрибути на духа, съдържащи се в човека, за да може той някога и някъде след еони от време тези свойства, сега заложени в него, да развие до такава степен, която е достижима в процеса на безпределното развитие и разкриване на духа. „Вие сте богове” – така Каза Самият Спасител. Но преди да станете богове, тоест да достигнете висшето стъпало на човешката еволюция, човек трябва да осъзнае в себе си своите безпределни свойства. Религията не преуспя в това. И в това, в което не преуспя тя, ще преуспее и ще помогне на човека науката и ще даде обяснение в точни научни положения, потвърдени с точни научни открития и закони, лишени от клерикалните одежди и неубедителността на църковния догматизъм и останалите наслоения.

52.(7 февруари). Сине Мой, животът на човека е именно пътят към Безпределността, безпределният път. В нея и живее. По този път е осъществимо всичко, тъй като всички качества на духа растат безпределно. Малката мисъл от днес, магнитно нараствайки своите елементи, дава в бъдещето плод и става явление, утвърждавано вече като реалност. Мисълта е спътник на човека по този път към бъдещето. Способността и качеството на духа, които човек притежава в дадения момент, са резултат на миналите мисли, мисли може би с далечна давност. Ето защо Учението на Живота, внедрявайки в съзнанието на човека мисъл от определен порядък, строи огнената спирала на неговата еволюция. Настоящото е само отрязък от пътя в Безпределността. То е безсмислено, ако е лишено от бъдеще. Но веднага придобива дълбоко звучене в аспекта на част от пътя в това бъдеще, където се осъществява всичко, което сега се залага от човека в неговото съзнание във вид на зърна за бъдещи постижения. Даже малката мисъл, да кажем, за могъщество на духа, някога ще донесе своя плод и ще стане за него достигната в някаква степен действителност. Човекът е сеяч, сеяч на чудни зърна на бъдещи възможности, които някога ще бъдат осъществени по неговия безкраен път в Безпределността. Неравностите, грапавините и трудностите на пътя са само случайности от временен порядък. Най-невероятните трудности и напрежения стават обичайни, привични и вече незабележими, ако те са твърде продължителни, тъй като духът придобива сила да ги преодолява вече без особен труд. Слоният лесно съкрушава преградите, съвършено непреодолими за малката буболечка. Трудностите и препятствията изработват в човека способност да ги преодолява също така леко, както обикновеният човек преодолява обикновените условия на живот. Растежът на духа върви само в борба и колкото тя е по-трудна, толкова по-добре, толкова по-бързо растат неговите сили. Не се бойте от трудностите, но ги желайте и не се отвръщайте от тях. В тях са заложени семената на бъдещите възможности. По-добре е във вихри и бури да прокараваш път, отколкото да живуркаш в парникови условия на живот. Благополучното съществуване е безплодно. То не може да се сравни с плодородността на трудностите на борбите и победите. Трудна съдба, чудна съдба е отсъдена на Великата Страна, създаваща в непосилни трудности величието на своето бъдеще. Така също трудностите и сложностите на вашия живот служат като гаранция за това, че Учителят е избрал за вас най-добрия път на достижения, победи и преуспяване. В осъзнаването на това бъдете щастливи и радостни и съзнателно претворявайте всичко, което служи за закалка на духа и дава на Учителя възможност да ускори вашия път. Радвайте се на растящата близост, радвайте се на всяка възможност нещо да преодолявате, радвайте се на

безграничните възможности безпределно да утвърждавате в себе си по този път всичко, което иска вашият дух знаейки, че всичко е достижимо. Недостижимо е за тях, непознаващите мощта на закона, но е постижимо за вас, позналите цялата сладост на победата над живота и знаещите пътя.

53. (8 февруари). Кой бърза там долу? Пътник по великия Път. Закъде бърза? Към Мен, тъй като Аз Съм пътят. По Моя път ще тръгнат строителите и вече вървят, без да знаят сами това. Да вървиш по пътищата на еволюцията означава да вървиш по пътищата на живота. Животът не е в това да угаждаш на тялото, а в това да създаваш най-добрите условия за най-бързото развитие, разширяване и напредък на съзнанието. За това е нужно то да излезе от затворения кръг на личните интереси и да влезе в кръга на общочовешките, във великото семейство на всички народи. Общото благо е благо за всички хора. Разширеното съзнание живее с интересите на целия свят, на цялото човечество и неговото бъдеще. По Моя път ще тръгнат строителите, тъй като техният път е пътят на общото благо. Личното благо ще нанася ущърб на духа, тъй като то няма да се влее в Общото и няма да стане неотделима част от него, слята с него в едно. Още много не разбират, че страданията на един представляват страдания на всички, тъй като еманациите на мъката се разпространяват невидимо, но заразявайки широко пространството. С всяко вдишване човек поема в себе си еманации на страданията, радостта или мъката, разляти в пространството. Малко са щастливите хора, тъй като са много страдащите. Хората не могат да бъдат щастливи, ако някъде някой страда, макар и те да не знаят за това. Пространството им предава излъчванията на мислите на страдание. Чрез мозъка можеш да се обградиш от страданията на хората, но сърцето все пак ще ги възприеме. Некултурното сърце няма да усети човешките страдания, но сега се утвърждава Епохата на Културата и под нейните знамена се призовават всички. Да застанеш под знамето на Културата значи да влезеш в потока на еволюцията и да се движиш с него. Да се отстраниш от него ще бъде знак за принадлежност към космическия отпадък. От човешкия еволюционен поток ще бъдат изхвърлени всички, които не тръгнат в крак с живота. Епохата на всеобща Култура, Епохата на Светлината ще даде Светлина на всички. Само за отхвърлилите Я няма да има място в живота. На тях ще им се наложи да си отидат от планетата, за да не се върнат вече никога отново на нея.

54. (М.А.Й.). Съветът на Учителя, не изпълнен навреме, заплашва с неприятни следствия. Всичко е поправимо, но ще се наложи да се вкуси горчивината на резултатите от нарушаване на Указа, за да се прояви готовност за в бъдеще да се изпълнява Указът без забавяне. Това е и разбираемо, тъй като Учителят вижда бъдещето и може да предупреди. Недоверието към Указанията не може да не повлече след себе си печални следствия. Виждате сами как забавянето и задръжката задълбочават и влошават условията на закъснялото изпълнение на Указа. То трябва да се ускори. Виждате ясно следствията на вашите грешки и трудностите, растящи от ден на ден, но не виждате много друго, което разрушава вашите възможности и усложнява бъдещето.

55. (9 февруари). Мислите за Владиката са докосване до Светлината. В Неговата Светлина се познава Светлината. Той е бил, Той е и Той ще бъде във вековете. Чрез Него се докосваме до Безпределността. В Него е всичко. Без Него вие сте листа, отронени от клоните и носени от вятъра. Какво ги очаква? В безпределността на Космоса Йерархията е стълб на опората, около който съзнанието може да се утвърди като познаващ център. Без Нея духът няма върху какво да се утвърди в пространството

и няма накъде по-нататък да върви. Даже малката, изкривена вяра в Нея – и тя дава опора на духа. Даже за тези малките тяхното дребно разбиране на Йерархията на Светлината, оцветено от вярванията, народностите и епохите, все пак служи като фундамент за напредък на духа, ако огънят гори в сърцето. Но е по-добре да се отхвърлят всички наслоения и натрупвания от времето на отзвучалите векове и да се приеме това понятие в нов аспект. Ние Сме Братята на човечеството, вашите Старши Братя, Преминали векове пътя на земния опит и Събрали за вас Съкровищницата на Космическите Знания. Ние знаем вашия път и вашето предназначение и съдбата на Земята. В Епохата на Огъня, утвърждаваща се стремително на вашата планета, Йерархията на Светлината разкрива Себе Си и става близка, достъпна за всяко устремено сърце. В новото разбиране Тя става близка, реална и жизнено нужна. В миналите векове Тя е била същата, но малкото съзнание на хората Я е обличало в други форми, съзвучни на степените на неговото развитие и разбиране. Няма да осъждаме. Няма да осъждаме твърде това, което им е помагало да се движат напред и е вдъхновявало за подвиг. От качеството на цвета, чистотата и прозрачността на стъклото зависи преминаващия през него лъч. Така също и Светлината на Йерархията се пречупва през съзнанието на човека, губейки от своята чистота. Затова Говоря за очистване на съзнанието от всякакви натрупвания на миналите векове. По-добре е те да бъдат отхвърлени съвсем, за да бъдеш в състояние да приемеш новото разбиране. Не се учудвайте на привидното безбожие, тъй като жътвата Господня е близка. Преходът към Епохата Сатия Юга, когато ще бъде едно стадо и Един Пастир, се извършва мъдро.

56. (10 февруари). Някои Ни тревожат с мисли и обръщения. Но устременото огнено сърце не иска нищо за себе си. Мисълта за другите, лишена от лично начало, не съдържа в себе си елементи на астралната обвивка и не замърсява пространството, и не Ни обременява. Само безличната мисъл може да бъде ясносияйна. Тя е пригодна и за далечни полети. Мисълта съединява Далечните Светове, но, разбира се, тази мисъл трябва да бъде свръхлична. В космическото пространство няма място за малката, земна личност на човека. В космическия простор излиза мисълта, освободена от земните притегляния. Мисълта се освобождава от устрема. В самата същност на устрема е заложено откъсване на съзнанието от обкръжението на текущия момент. Устременият дух даже при пълна неподвижност на тялото не е свързан с последното, тъй като в духа може да се лети. Предвестница на полета на духа се явява устремената мисъл. Да облиташ с мисъл планетата значи да прокарваш път за бъдещи полети на духа. Това условие има особено значение след освобождаването на духа от плътното тяло, давайки му крила. Мисълта дава крила на тънкото тяло, тъй като в Тънкия Свят всичко се движи чрез мисълта. Фактически всичко се движи от нея и тук, в плътния свят, но не така, както там. Инертността на плътната материя изисква редица посредници. В огромните машини, съоръжения и във всичко и във всяко творчество на човека виждате vyplъщение на мисълта. Но колко ли предварителни стъпала трябва да бъдат преминати и осъществени преди мисълта да се vyplъти във видима плътна форма. Но все пак и тук двигател се явява мисълта. Затова ще считаме мисълта за основа и ще изхождаме от нея. Във всички начинания първото стъпало на тяхното осъществяване ще бъде невидимата мисъл. Това значение на мисълта трябва да се признае и признавайки го да се разбере, че мисълта и нейните продукти са достояние не лично, за един човек, а общочовешко. Кристализираната, тоест добре обмислена мисъл, пусната в пространството, става общо достояние и благо на планетата, ако нейното население изпълва аурата ѝ съзидателно –

с творчески мисли от висш порядък. Злите, тъмни и разрушителни мисли също се явяват общо достояние, отравяйки пространството и заразявайки аурата на Земята. Трябва да се разбере отговорността за мисълта, тъй като настъпва време на всеобщо утвърждаване на творещата мисъл и на особено благоприятни космопространствени условия за нейното огнено претворяване и прилагане в живота. Циментирането на пространството с мисъл не е безпочвена мечта, а нужен жизнено-творчески процес за преобразяване на планетата.

57.(11 февруари). В областта на достиженията на духа сега всичко е възможно. Няма такова препятствие, което не би могла да преодолее волята на човека. „Може ли човек да преодолее това?“ – пита себе си вървящият с Мен. „Може, следователно мога и аз“. С това съзнание „мога всичко“ той и преминава през живота. И тогава идва радостта от борбата и радостта от победата. Мога и искам, и достигам. „Искам, мога и дерзая“ е формула на живота на вървящия Архат. „Дерзай, чедо“ – колко стара и колко нова и жизнена е тази формула. Вървящият с Мен дух отбелязва огнения път с огнената радост на несвършващата верига от победи. Наричам победител непознаващия поражение и отстъпление. Отсъден победител – така ще Кажа Аз. Не светът призовава на бой героя на духа, а животът, яростно стремящ се да обремени в пряко съответствие с мощта на разпалваните в неговото сърце огньове. Течението е особено силно срещу устоите на моста, а прибойт – срещу скалите, в които безсилно се разбиват неговите вълни. Така се разбиват в скалата на непобедимия дух и противните течения на живота. И тогава духът на победителя на живота не се оплаква и не съжالياва, а се радва на постоянно на растящите противодействия, указващи сигурно, че неговата мощ расте. Нищожеството няма какво да преодолява. Нищожеството не може да разбере радостта от борбата, преодоляването и победата. Нищожеството търси покой. Уча ви да извличате радост от тази борба и осъзнаване на растящата сила. И тъй, запомнете: „Радост от преодоляването на живота“. С какво ще дойдат в Света на Духа те, непознатите радостта от победата, не борещи се, не преодоляващи, не натрупали сили, тоест не събрали кристалите на огъня в чашата. С какво ще дойдат те в Този Свят, където с огън живее, диша и се движи всичко. „Огън Дойдох да Донеса на Земята и така бих Искал той да се разгори“. Тези думи са на две хиляди години, но бледо гори огънят на света. И отново Дойдох, и отново Чукам във вашите сърца и Искам да предизвикам в тях огньовете. Под удара на чука от метала летят искри. Всяка искра, извличана от вашата същност чрез ударите на живота считайте за огнена проява на растящата мощ във вас. Дайте на огъня да се разгори от искрата. Победа, победа, борба и победа в борбата на разпалените огньове. И с всяка Аз се Радвам с вас и Зова към нови. И нима няма да бъде победа да утвърждаваш мощта на своя дух сред най-невъзможните тежки условия и обградилата тъмнина. И тъй, Аз ви Водя от победа към победа по този път, където няма нито край, нито предел за достиженията на духа. За това е даден и животът на човека и не само на него, но и на всичко, в което пулсира живот, да преодолява своето обкръжение и да възхожда по стъпалата на еволюцията в Безпределността.

58.(12 февруари). Творят се големи дела, но под невидимата повърхност. От подземните течения на живота скрити от погледите напират да пробият навън и да станат видими сроковете на яркото време. Техният бяг е неизменен. Както гърбовете на делфините се мяркат за определено време, за да отидат отново под водата, така и вехите на настъпващите явления. Мисълта за Владиката е докосване до Светлината. Светлината се познава в Неговата Светлина. Той беше, Той е, Той ще бъде вовеки. Чрез

Него върви съприкосновението с бяга на събитията. Техният бяг е непрекъснат. Камъкът служи като гаранция за огнената неизменност и законната спирална последователност на техните прояви. Ние Самите Сме на стража и Сам Съм на кормилото. Делфините се движат след кораба. Така струите на събитията съпътстват бяга на кораба, където на кормилото е Самият Владика. Смущението на стихиите помага на тяхното вещество да се влива в нужната форма. И кой да съди, ако не Ние, за същността на тези събития. Даваме това знание, за да не изоставате, тъй като техният ход се ускорява. Ето защо не може да се мисли за бъдещето в обичайните мерки. Противниците на Светлината предприемат своите мерки в обикновените, земни форми и затова те винаги се влачат на опашката и закъсняват винаги. И затова въпреки всичките им старания Нашият Кораб се движи напред. А те само разперват ръце: „Отново закъсняхме”. Но това „отново” ще бъде тяхна съдба до Моя Ден, тъй като са осъдени. Деца Мои, не се съмнявайте, кормилото е в Твърди Ръце. Те мислят, но какво? Да вървят срещу железните закони на еволюцията. Те мислят да превъзмогнат. Но кого? Нас? Ако въстаналият срещу Светлината беше с тях и виждаше невидимите струи на потока на еволюцията, той би Ни пречил. Но те са без ръководител. И ако даже с него не преуспяха, то как ще е без него? Затова имайте вяра, тъй като Аз Победих Света.

59. Всеки път когато Нашата Светлина прониква във вас, тя се сблъсква с еманациите на тъмнината, допуснати от вас в себе си. Произтича конфликт и борба. Добре е, ако Светлината побеждава. А ако е тъмнината?! Бъдете зрящи за всичко, което става във вас. Вие трябва да бъдете по-зорки от зловните очи, дебнещи всяко ваше движение. На завоите има наклоняване и опасност от падане. На границата на събитията опасността е двойна, тъй като тъмнината ненавижда всичко Наше, което е във вас. И вие сте ненавиждани от нея. Помнете колко здраво трябва да се сплотите, за да не бъдете завлечени тъмнината. В това е вашето спасение, иначе тъмнината ще ви разкъса. Тъмното кълбо не може да се разплете. Но попитайте своето сърце какво има в него и на какво и на кого то ще отдаде предпочитание в дадения момент, и помнете това винаги. Всяко разделение е от тъмнината, но единението в Мен е от Светлината. Какво ще стане, ако по време на натиска на врага воините се обърнат един срещу друг и започнат да се борят един с друг? Няма ли да бъде това причина за голямо поражение от тъмнината? Печално е да се гледа, когато силите се разхищават за разединение и изтичат обилно, опустошавайки съкровищницата. Деца Мои, ако искате да достигнете оставете разединението и отделянето. Отделилият се няма да достигне, тъй като Моят Лъч не блести над него. Силите на Живота се събраха в единен мощен поток на еволюцията, силите на смъртта и разрушението – във всичко, което му противодейства. Магнетизмът на съзидателните сили ще става все по-напрегнат и по-мощен. В орбитата на тяхното въздействие ще навлезе всичко, способно да възхожда и да се развива. Лагерът на тъмните сили ще запустее. Ще им бъде мрачно. Нашата Светлина на победата сияе над света.

60. (13 февруари). Учението е ценно когато се прилага в живота. Всичко влияе на психиката, заемайки съзнанието, всичко с което сблъсква животът. За да бъдеш успешен във всичко, във всички дела, трябва да се държиш здраво за Учителя на Светлината. И тогава делата ще бъдат успешни. Но като правило в това време забравят за Учителя на Светлината. И вършат делата си в самота и отделно от Него, и после се чудят защо те са неуспешни. И тъй, във всичко и винаги ще бъдем заедно. Погрешно е да се мисли, че в малките дела Присъствието на Учителя ще бъде ненужно. И ако животът изисква

решение на различни въпроси и изпълва с тях цялото време, то възможно ли е, както често се случва, да се прекара целия ден в отдалечение от Учителя. Да се устремяваш към Него сутрин или вечер, забравяйки денем, означава нарушаване постоянството на контакта или на връзката с Владиката. Как при тези условия е възможно да бъдем заедно винаги? Затова Казвам: „Дръжте се здраво за Мен всяка минута и във всички дела”. Именно, трябва да се държите неотделимо. Учудващо е колко лесно се забравя този Съвет веднага щом съзнанието влезе в съприкосновение с грижите на обикновения живот и делата на деня, сякаш не трябва да се държи постоянно Образът на Владиката пред себе си. Много полза ще има за духа, ако във всичко и винаги бъде с Мен. Какви може да са тези дела, които пречат да бъдем заедно, освен много лоши. Всичко ще вършим заедно и делата ще се осветят и ще бъдат успешни. И Казвам: „Коренът на успеха е в неотделимостта на съзнанието от Учителя на Светлината”. И най-добрият съединител и обединител ще бъде любовта. За любимия намираме място и време в своето сърце, мислите се носят към любимия. С любов ще приближим към себе си Великия Облик. Така любовта към Йерархията на Светлината ражда успех в делата. Разбирайте успеха широко. Считаме за успех само това, което придвижва към целта. А целта е възходът на духа. Падението няма да бъде успех. Но даже неуспеха ще Обърна в успех, ако сте заедно с Мен. Така тайната на успеха или преуспяването се заключава в сливането на съзнанията и осъзнатото, постоянно пребиваване в Лъча. Аз Изпращам Лъча, погледнете го, не отхвърляйте щастието.

61. (15 февруари). Сине Мой, виждано ли е такова нещо, сред бял ден звездите да греят и да се запалват огньове. Но въздухът е наситен с огън и тези явления са възможни. При неорганизирана психическа енергия те ще предизвикат хаотичност на мисленето и разпиляност на действията. Епохата на Огъня наближава и на тези, които не са овладели Вълните Пламък и не са се учили да ги владеят, ще бъде все по-трудно и по-трудно да се справят с тях. За овладяването на себе си трябва да се приложат всички сили, тъй като пламъкът, който не може да бъде управляван от волята, пари болезнено вътре. Мълчаливостта и сдържаността в думите и сдържаността в движенията помагат добре да се управлява Огъня. Огненото напрежение на пространството може да се изроди в прекалена бързивост, безцелност на движенията, ненужни и излишни, и в много друго. Контролът над себе си в това време е особено нужен. Контролът е нужен винаги. Проявявайки качество на духа, човек проявява Моя Лик и Ме утвърждава в себе си.

62. (16 февруари). Трябва да се отдели вечното от временното в себе си и на вечното да се отдадат сърцето и мислите. Личността, егото, астралът и всички обвивки са временни. Цитаделата на егото, астрала и суетата е временна. Всичко това е известно отдавна, но нещо вътре яростно протестира и се бори против решенията на духа да утвърждава Пламъка на Вечната Светлина в себе си. Духът иска, но четворката не иска и започва смъртна борба за право на живот между висшата триада и низшите обвивки. Нарекох ги мъртъвци, ще Добавя, ходещи и живи, тях, считащи своя живот и битие във временното в себе си, тъй като са обречени на смърт, тоест на смяна на всички тези проводници, в които протича бурен процес на призрачно съществуване. Тогава човек живее във властта на Майя. Когато Казвам, че Моята близост е над Майя, Имам предвид областта на духа и живота на духа не във временното, а във вечното и осъзнаването на себе си, на своето „Аз”, на триадата в Моята Светлина. Светлината се възприема в Моята Светлина. Възможно е да се усещаш духом безсмъртен, но във временно тяло,

тоест телесния човек в себе си в своето голямо „Аз”, включващо също и малкото „аз”, което представлява малка частица от голямото. Голямото „Аз” и малкото „аз” в себе си се разделят и на всяко се отрежда неговото истинско място, и всяко се претегля на везните на безпределността, определяйки с това своята значимост. Именно елементите на временността и преходността в своя микрокосмос трябва да се отделят и определят, за да бъдат разбрани и разграничени от голямото „Аз”. Трябва да видиш в себе си кратката продължителност на всичко временно, обречено на смърт и безкрайната продължителност на това, което се събира и съсредоточава в триадата, бидейки отлагано в Чашата във вид на кристални отлагания на безсмъртните огньове. Всичко ставащо в обвивките свършва, всичко ставащо в безсмъртната триада продължава, трансмутирайки се и развивайки се. Даже нейната памет е безкрайна от началото на времето. И всеки път, когато нещо пречи да се обърнеш към Мен с цялото сърце и мисъл, отвличайки ги към обкръжаващото земно, това низше „аз” в четворката утвърждава себе си, борейки се за своето превъзходство и изисквайки своето първопризнание и предпочитане. Затова Казвам, че поставилият някого или нещо преди Мен не е достоен за Мен и няма да намери сили в себе си да утвърди своето висше „Аз”. Искам пълно отдаване на сърцето и съзнание, предавано Ми безразделно. В началото и преди, и над всичко Съм Аз, Владиката, а после вече всичко останало, всички най-ярки сънища на измамната Майя. В тази яркост на сънищата на земната Майя и Надземната Майя трябва да се вижда същността на тяхната преходна природа и да се помни огнено, че всичко е преходно, само Аз Пребивавам вовеки. Но при това е необходимо да се разбира и осъзнава природата на двойките противоположности. Ценността на майявичните сънища е скрита в тяхната преходност и временност, тъй като те и земният живот, и земният и Надземен опит, и единствено само те дават на духа възможност да събира и обогатява своята съкровищница с нови находки и натрупвания. Без временния земен живот и земните мимолетни сънища човек не може да събере елементите, нужни за изграждането на това, в което и върху което ще се утвърждава неговото висше „Аз”. Именно благодарение на тях и може да бъде оформено огненото тяло – неунищожимият безсмъртен носител на духа, тялото на триадата. От всички останали тела само то, огненото, не се унищожава от смяната подобно на смените на всички низши обвивки или тела и не подлежи на смени. Колко горди са те, колко самонадеяни, самодоволни и самоудовлетворени, затъвайки в земното благополучие и не разбирайки, че домът на тяхното доволство е върху пясък. Картонената къщичка на земното доволство е построена върху пясък, за разрушение на вихрите. Но съзнанието, което е постоянно устремено към недостижимите, големи върхове на бъдещето и съзидаващо живота заради и в името на това бъдеще, е на верен път. Значи в строителството на настоящето трябва да се намери ценността, тъй като то води съзнанието към сияйните висоти на духа и към възможности, неограничени от нищо.

63. Най-трудното – това е да се съвмести и съчетае временното с вечното и да се отреди на всяко съответното място в съзнанието, за да могат те не само да не пречат едно на друго, но и да се съединят, хармонично допълвайки и обогатявайки се взаимно. Да се разбере, че временното в човека е израз или проява на вечното в него ще бъде вече правилно решение на въпроса. Както вече беше казано, самата дума „човек”(на руски език “человек”-бел.на ред.) означава чело, преминаващо през вековете. Тъй като в това е решението на живота. Род идва и род си отива, но човекът остава векове. И тогава земното настояще се превръща в стъпала към Безпределността, където човекът има

своето битие, тъй като и настоящето на човека се намира и съществува в същата тази Безпределност. И накъдето и да се обърне погледът, всяко явление е само аспект или страна на вечното изразяване в преходното, във временна форма.

64. Да! Да! Да! Овладеяването на себе си е неизбежно стъпало по пътя към могъществото на духа. Ако не овладееш пламъка, няма да овладееш в себе си енергиите на своя собствен микрокосмос. Ето волята е решила да приложи нещо на дело, в живота, на практика. Но вътре в самия човек нещо въстава срещу това решение и го свежда до нула. Тогава човек заприличва на дом, разделен в себе си, който няма да устои във времето. Това говори за недисциплинираност, разпуснатост и неорганизираност на своята собствена психическа енергия. Какво да се прави тогава? Как ще се примириш с това, че врагът се намира вътре в самия теб и вреди постоянно. Волята решава едно, а врагът го разрушава. Древният враг, силният враг, хитрият и много опитен враг. Неговото име е астрал. Астралът е средоточие на всички възжеления, слабости и противодействия. Трябва да се осъзнае своята безпределна сила и власт над астрала в себе си и да се започне безпощадна борба с него. Самата воля иска нещо, но астралът не иска – как може да се допусне той да постигне превъзходство в този конфликт. Тъй като това означава робство на духа на низшата своя обвивка. Много такива безизходни роби бродят по света. Нима ще умножим със себе си редиците на тези нищожества? Всяка, даже малка отстъпка на астрала ще бъде свидетелство за ново робство, усилващо старото, вече съществуващо. Кога ще е краят? Нима ще предадем себе си във властта на астрала, за да завършим с него своя безславен и нищожен живот. Ярко несдържан, бърлив, проводник на всички слабости на волята, убиец на триадата, гнездо на всичко лошо и позорно, което е в човека, неуморим и жалък палячо. Нима ще му дадеш властта над себе си и ще бъдеш безнадежден роб? Учителят Дава импулс да събереш своите сили и желание безпощадно да се бориш с астрала. Силата на врага трябва да се познава. Хитър и коварен, гъвкав и ловък, упорит и настойчив, и лъжлив. Умее да разкраси всяко падение и да го оправдае, стига само да продължи своето позорно съществуване. Астралът трябва да се подчини в себе си на волята, да се усмири и даже да се убие, тъй като в по-нататъшния ход на еволюцията на духа той е свършено ненужен. Възможно е да се изпълни блестящо всяка работа без всякакви астрални емоции. Те не са нужни на човека, когато неговият дух достигне известно стъпало. Победата над него е задължение за духа и трябва да започнеш да се бориш. И колко интересна е борбата, поставяйки си всеки ден задачи и решавайки какви именно негови свойства ще се унищожават. Приматът на духа осигурява победата. Волята някога отдавна е породила много от свойствата на астрала и волята трябва и да го убие. Учителят Дава сили да се доведе борбата докрай, ако решението на волята бъде продължително от преходните и променящи се движения в астралния проводник.

65. (17 февруари). Целта е да се достигне до Мен. За това са нужни известни качества на духа. Когато компасът и кормилото са в твърда ръка, корабът достига пристанището независимо от бурите, мъглата и нощния мрак. Постоянният дозор и напрежение на волята, и знанието на целта и направлението позволяват на духа да достигне своята цел. Трябва да се отбележи, че решението на волята да утвърди едно или друго качество веднага предизвиква яростно съпротивление на астрала и яростно противодействие на стихииите, ако решението е особено огнено. Малко опитният пътник ще отпусне ръце и ще остави оръжието. Но изпитаният дух ще каже “Ще се преборим” – и ще продължи по-нататък, независимо от първите неуспехи. Пътникът върви по

пътя. Много случайности го очакват. Може да се спъне, да падне и да се нарани. Може да срещне препятствия и може да му се стори, че те са непреодолими, но опитният пътник върви независимо от всичко. Ако падне, става, за да се движи по-нататък, и отново върви; колкото и да въстава низшето “аз” срещу решенията на духа, трябва да се върви независимо от неговите временни победи. Тържеството на астрала е винаги кратковременно и преходно. Не трябва да се смущаваш от пламванията на астрала. Неговата цел е да пресече пътя на духа и да запази себе си, хранейки се със своите преживявания. Но времето не чака, пътят е спешен. Да се поддадеш на астрала и да решиш, че опитите да му противостоиш са безнадеждни, значи да се обречеш на поражение. Това ще бъде низходящия път, пътят назад. Но огненият път е само напред. Задачата е все същата тази – да се обуздае астрала в каквото и както и да се проявява неговата активност. На него му е нужно непременно ярко да провибрира на външните въздействия и, ако ги няма, да създаде движения или вихри в своя собствен проводник отвътре. В това е неговият живот. И ученикът си поставя ежедневно задачи, помнейки твърдо, че всяко решение да утвърди едно или друго качество или да унищожи един или друг недостатък веднага ще предизвика яростното противодействие на стихиите на астрала именно по линия на това качество или недостатък. Ако решението е било да се потисне раздражителността, неминуемо ще възникнат обстоятелства, предизвикващи силно раздразнение. Така, утвърдено в себе си, всяко качество на духа непременно ще предизвика проява в неговия противоположен полюс. Ако при пълно спокойствие му се даде да прозвучи и да отmine покрай теб, това ще бъде победа. Ако астралът победи в този конфликт, трябва да се върви по-нататък и при това така, като че нищо не се е случило и решението да се постигне победата е останало неизменно и твърдо. Астралът е средоточие на рефлексната дейност на съзнанието. При умопобърканите хора може да се наблюдава пълен разгул на неконтролираните рефлексии. Няма да заприличваме на тях даже в малкото. Човекът лишен от воля действа като автомат. Да не заприличваме на кукла, която дърпат за връвчиците по пазарните театри. Необузданата рефлексност на комичната същност в човека е позор за човечеството. Какво от това, че са силни и невинаги се поддават на контрола пламванията на астрала – той трябва да бъде победен. Раждане на волята – така ще наречем могъщото, огнено усилие на духа да започне безпощадна борба с лунното наследство в себе си. Както водата тече през пукнатината, така и астралът се стреми да се прояви при всяка възможност чрез слабостите на духа. Обуздан и сдържан в едно, той непременно ще прояви себе си в нещо друго, но и от това не трябва да се смущавате. Особено печели той от изненадите. Неподготвеното за нещо непредвидено съзнание по-лесно губи равновесие, отколкото подготвеното. Значи трябва да бъдеш готов винаги. Думите “винаги готов” трябва да се разбират широко. Раждането на волята на изправения се дух се проявява в това, че сребърната юзда на духа все по-често и по-често започва да проблясва върху всички чувства и действия на ученика. И големите, и малките прояви на астрала трябва да бъдат обуздани. И с малките, ако щете, даже е по-трудно, тъй като малките са незабележими и няма време да се проследят всички. Но да се проследят все пак е нужно и, забелязани, да бъдат убити. Тъй като това е борба за живот, за правото на спасение на безсмъртието, тъй като астралът е смъртен и всичко, което се случва с него.

66. (М.А.И.). Това, което се е наслаждало и формирало векове, не може да бъде обуздано и победено или унищожено за един час. Нужно е време. Само в редки случаи се получава мигновено преображение на човека, но това е само тогава, когато

натрупванията са големи. И тогава се осъществява “скок” и количеството натрупан опит се преобразява в качество на духа. В обикновените случаи е нужно непреклонно, несломимо решение да се върви докрай. Главното е да не се смущаваш от първите неуспехи и поражения. Последната победа увенчава делото и временните неуспехи нямат решаващо значение.

67. (Гуру). Идват, идват, идват дни на велико щастие. Още е в мъгла, но е близко. А вие със своя устрем им помогнете да се приближат.

68. (18 февруари). Раждане на волята. Може ли волята да се роди? Може. Може ли изведнъж да стане силна? Може. Героичните постъпки на обикновените хора са се извършвали при огнено напрежение на волята. Нужен е огън, за да се направи обикновената воля толкова силна. Формулата “мога всичко” е утвърждаване на огнената мощ в себе си. Тя изисква осъзнаване. Формулата “вие сте богове” е формула за утвърждаване на своя огнен потенциал, потенциала на волята. Утвърдил я, два пъти роденият разбира, че той може всичко, че всичко е достижимо и всичко е възможно. Говоря за духа и неговата сфера, тъй като във вашата раса нов зъб вместо падналият е невъзможно да израсне. Възможностите лежат в сферата на прилагане на законите за тънките енергии. Колелото на закона се привежда в движение от волята. Мислят, че е нужно физическо напрежение или на всички чувства, но това не е вярно. Обвивките мълчат когато действа огненото начало в човека, раждащо мълчалива огнена мисъл, привеждаща в движение колелото на закона. Тишината на мълчанието е присъща на могъществото на Владиката.

69. (19 февруари). Йогите-подвижници се уединяват в планините, тъй като физическото обкръжение има твърде голямо значение в живота на духа. Съпротивлението на обкръжаващата среда в града е чудовищно силно. Пространството е гъсто наситено с еманации от мислите на хората и техните чувства. Но главно препятствие се явяват своите собствени мисли и чувства, породени от суетата. Триумфът на суетата може да се намали с прокараване на по-дълга линия, тоест с мисъл за бъдещето. В бъдещето ще свърши всичко, което сега обзема съзнанието и го завладява, както е свършило за съзнанието всичко, което го е обземало така силно преди една, две, три или няколко години, затова е по-добре да се живее с бъдещето и особено в бъдещето, именно да се пренесе съзнанието в него и да се пребивава в него, и не в своето лично, а в общочовешкото. Даже общочовешкото настояще освобождава от властта на суетата. Освобождава даже грижата не за себе си, а за другите, като същия резултат ще има и при изпълнение на любимата работа. Трябва да се обикне всичко, което извежда съзнанието от малкия затворен кръг на личния живот и личните преживявания и да се разбира доколко всичко това е полезно за освобождаването от личното начало, явяващо се средоточие на суетата. Основа на духовното преуспяване на йога се явява отричането от себе си. Формулата “отвърни се от себе си” остава в сила. И кой от истински великите хора не се е отричал от себе си и не се е отдавал на служене на Общото Благо. Борбата на тези две начала в човека, на личното и свръхличното, е неизбежна и тя е пълна с дълбок драматизъм. Да обикнеш ближния не значи ли забравяйки за себе си да живееш с интересите на другите хора, а в Епохата на Огъня – на колектива. Така евангелската формула става сега насъщна необходимост в живота на човека, който иска да се издигне над своето малко “аз” и да го победи и да придобие свобода на духа. Не е важно в каква форма се облича идеята за самоотвержеността, стига само егоизмът на личността и яростта на егото да бъдат обуздани и победени.

70. Правилно е да се мисли, че понякога веригите и власеницата са служели като постоянно и настойчиво напомняне за най-главното. Виждате сами как суетата унищожава плодовете на най-сериозните и твърди решения, а главно – на повторните и постоянни. Ако на постоянното предстоене или осъзнаване на Лика в сърцето нещо пречи и застава да се забрави за това, нужни са вериги във всяка форма, с изключение, разбира се, на истинските, железните. Какво да се избере, за да служи като постоянно напомняне? Ритъмът не помага, тъй като има прекъсвания, значи по-добре от всичко е нещо, причиняващо поне не голяма, но постоянна болка и неудобство. Понякога такива чисто механични прийоми могат да помогнат, когато трябва нещо да се направи привично, а егото пречи.

71. (21 февруари). Ако звученето на суетата продължи да се усилва отделянето на съзнанието от Учителя на Светлината е неминуемо. По-лесно е да се достигне, отколкото да се задържи достижението. Достижението се съпровожда с полет на съзнанието, но на него му е трудно да се задържи на висота, когато неизбежните земни условия изискват цялото внимание. И тогава Говорим за по-дълга линия. Ще свърши всичко и когато суетата звучи особено ярко, съзнанието може да се настройва в ключа на осъзнаване на този момент на завършека на земния живот. С това може да се отслабва нейната ярост. Ако всичко свършва, то разбира се, ще свърши и всичко ставащо сега около съзнанието на човека. Струва ли си да се отдава изцяло сърцето на това, което днес го има, а утре няма да го има или да се опечалявате твърде за тези преходни неща. По-добре е да се издигнеш над живота и да го съзерцаваш отгоре, сякаш заставайки на висока скала над реката, течаща долу. Тази скала е скалата на духа, неуязвим за преходното и надживяващ всички негови фази. Ако се вземе лентата на земните събития за последните хиляда години, колко промени, колко рушения и съзидания, колко промени, колко ново, изменящо лика на Земята. И всичко това е потънало в забрава: и хората, и техните дела, и всичко, което ги е заобикаляло. А нали и те също са страдали, радвали са се и са преживявали явленията от живота също така реално, както ги преживявате вие, за да бъде това предадено на забрава и да си отиде от живота. Линията, прокарана в бъдещето и линията, прокарана в миналото еднакво унищожава напрежението на суетата. Но ако в миналото вече нищо не може да се измени, то бъдещето е пластично в ръцете на човека. Затова на бъдещето може да се придаде тон и окраска, съзвучна на духа и с това да се създаде увеличащ в бъдещето магнит. Защо да ограничавате себе си с представите си от днес? Бъдещето е светло – в него са възможностите за всички достижения. С него и вървете напред!

72. (22 февруари). Съзнанието се съдържа в тялото, но не духа. В духа може да се носиш в просторите на планетата или в световното пространство и мисълта съпътства духа. Духът и мисълта могат да действат заедно. Това е възможно, когато е оформено огненото тяло. Това е възможно, но в известни граници, когато е оформено менталното тяло. Това е възможно в тънкото тяло и в астралното. И това много зависи от стъпалото на развитие на духа. Даже в тънки тела мнозина се движат обичайно, тоест както на Земята. Летят далеч не всички.

73. (23 февруари). Ако в Тънкия Свят всичко се твори с мисъл, всичко се движи от мисълта и ако там битието съзнателно се пренася в мисълта, то можеш да си представиш цялата безграничност на възможностите на духа, осъзнал значението на мисълта. Мисълта има главно значение и в земния свят, тъй като идеите управляват света, но пластичността на материята в Тънкия Свят, лесно поддаваща се на

формиращото въздействие на мисълта, позволява да се твори свободно не оказвайки съпротивлението, оказвано от материята на плътния свят. В легендите и приказките има намеци за тези особености на Тънкия Свят и способността на човека да се ползва от тях. Често човек мечтае за това колко хубаво би било, ако всички негови желания се изпълняваха мигновено, колко би било чудесно това и колко той би бил щастлив. Тънкият Свят е и тази Среда, където се изпълнява всяко желание на човека, облечено в мислена форма. Каквото иска духът, това и има, според силата и степента на своето творческо въображение. Но въображението на хората обикновено е бедно и всичко, творимо от тях и свързано с бедността и ограничеността на тяхното въображение е бедно, лишено от яркост или пък направо отвратително, тъй като мръсното въображение създава и съответстващи му образи. Но творчеството се явява неотменимо свойство или прерогатив на духа, освободил се от земното тяло. Аз Казах: “Красота”. Върху нея може да се строи, създава и твори в Тънкия Свят, без да се страхуваш да хвърлиш духа в безпросветното, тъй като Красотата – това е Светлина. Сенките на духа също се творят от мисълта. В този свят всичко е създадено от мисълта и особено сътвореното от човешките ръце. Но строителите знаят, че това строителство изисква огромни усилия и физически труд. Но в Невидимия Свят твори мисълта. Там то е ограничено само от широтата на разбиране и тези предели, които човекът е поставил с мисълта си на Земята. Затова Говорим за безгранични възможности на духа и за Безпределността, където те могат да се осъществяват. Тук сте сеячи, а там жътвари, можещи да пожънат от разширението и вместимостта на съзнанието, утвърдени от човек на Земята. Свързаните от невежеството, от отричане на Основите, от лъжливата наука, предразсъдъците, забраните, вярванията и традициите хора преминават свързани и там, отнасяйки със себе си своите вериги. И какво могат да творят тези духове, не признаващи своите възможности и отричащи живота в Надземния Свят. Освобождаването на съзнанието се извършва и трябва да се извърши още тук, на Земята, тъй като свързаното тук ще бъде свързано също и там. Законът е неумолим и неизменен. На човека се дава според вярата, знанието, по-точно осъзнаването. Формулата “според вашата вяра ще ви бъде дадено” е напълно приложима към условията на Тънкия Свят. Широтата на разбирането очертава там границите на възможностите, както впрочем и тук, но тук тя може да бъде разширена, а там само да продължава да се развива по приетото и утвърдено в земния живот направление. Човек сам отмерва за себе си границите и пределите на надземната активност на духа. Там, в Света на другите измерения, там, където е мисълта, там е и съзнанието, там е и непосредственото обкръжение на духа. И това, което тук се проявява в образите на невидимите мисли, там става видима реалност и също толкова ярко осезаема, както се усеща тук видимия за околния свят. Вътрешното тук става външно, външното е видимо там. Учителят иска да не се засрамите от произведенията на своето мислено творчество когато преминете границите на Тънкия Свят. Видимо за вас, то ще бъде видимо за всички, тъй като там няма нищо тайно, което да не стане явно. За Учителя то е видимо и тук. И често Учителят Скърби, когато Вижда, че ученикът изгражда своя мислен свят от образи не върху Красотата. Този мислен свят на човека се явява тук вътрешен и невидим за останалите, но за обитателите на Тънкия Свят той се явява външен и видим. И колко невидимо присъстващи от тях ви обкръжават по съзвучие, когато вие водите беседи по различни въпроси. Трябва да се запомни, че това обкръжение винаги и навсякъде е по съзвучие. Всяка мисъл или нейният образ привлича от Тънкия Свят

съзвучни на нея съучастници или сътрудници. Често към съзнанието се впиват тъмни същности, усещайки или откривайки в аурата на човека съзвучни елементи. Но с творчеството на светлата сияеща мисъл може да се прогонят от себе си всякакви нашепници. Радващият се може да обкръжи себе си с радващи се, плачещият – с плачещи, раздразненият – със зловни духове, пияният – с развъплътени пияници и т.н. Единението с Високите Духове се осъществява по съзвучие. И мисълта се явява магнит. За мощта на творещата, магнитна мисъл трябва да се помисли, осъзнавайки нейната мощ.

74. (М.А.Й.). В този земен свят, живеейки в тяло, все пак живеете с мисъл и в мисли. И вътрешният свят от мисли се явява обкръжение на съзнанието. Чрез чувствата и техните органи се предават само вибрациите на енергии от определен порядък. Например най-задълбочената за музикалното ухо симфония ще бъде набор от звуци за невежата, или чудесната картина – безсмислица за дивака. Даже на Земята човек ярко живее в своя вътрешен свят и толкова повече – в Надземния Свят. Вътрешният свят, душевният свят, душата е полето за изява на съзнанието. За него е и грижата, за да се украси и умножи, тъй като няма никаква полза за човека, ако придобие целия свят, а загуби душата си.

(Гуру). Твърдост, постоянство и преданост на Учителя до края.

75. (24 февруари). “И се Носеше в духа, творейки...” – е казано в един древен ръкопис. Когато битието се пренася в мисълта се утвърждава примата на духа. Мисълта е над всичко. Какво може да ограничи мисълта? Само пределите на съзнанието. Затова Говорим за неговото разширяване и Поставяме като цел Безпределността. По този път Далечните Светове ще бъдат вежи, указващи направлението в Световното Пространство. Важно е съзнанието да се осмели да напусне пределите на Земята и да се устреми в просторите на Космоса. В безпределното пространство, извън тялото, където е мисълта, там сме и ние, където е мисълта, там е и духът, там е и домът, там е и местопребиваването. Но ако мисълта е лишена от съдържание и форма, местопребиваване там не може да бъде намерено. Затова Казваме: “Създайте и утвърдете мислене за Далечните Светове”. Те ще отзвучат на вашия устрем и ще изпълнят съзнанието с мисъл за тях, и ще обогатят неговата същност, премествайки хоризонтите на разбиране и с това разширявайки съществуващия за съзнанието свят. До недостъпен връх може да се добереш по спуснато от горе въже. Такова въже за духа, протегнато от безпределното пространство, ще бъде Йерархията на Светлината. Устремът към Далечните Светове ще получи явен отклик, ако той върви по линия на Йерархията. Съзнанието, устремено в дълбините на Космоса и въоръжено с Владиката на Светлината, няма да се изгуби в него, тъй като е магнитно свързано с мощта, стояща над пространствените ограничения на материалния свят. И тогава може да се каже, че “устременият дух се носи в пространството, творейки”. Не е лесно да се откъсне мисълта от привичното обкръжение. Но още по-трудно е да си представиш себе си около обекта на устремяване на мисълта, представяйки си се в духа извън тялото. Нека в началото това да бъде единствено само частично, на принципа на деление на духа. Устремите части на духа ще донесат далечната вест. Възприетите мисли могат да се запомнят и запишат. Царството на мислите не е ограничено от разположението на материалните тела в пространството. Даже това да бъдат системи от светове – Космическата Мисъл се носи над тях. Мисленото сношение с Далечните Светове е възможно и достъпно за човека. Лъчите на Далечните Светове са видими даже с

физическо око. Тяхната светлина е мост, съединяващ космопространствените тела. Магнетизмът на лъча е огромен. Неговата същност не се изчерпва с достъпния за наблюдение спектър. Лъчът носи в себе си отразената същност на светилото, изразявайки я точно по същия начин, както същността на океана се изразява в капката вода от него. По лъчите на Далечните Светове се осъществява единението с тях. И птиците, провъзвестители на слънцето, получавайки лъчите на слънцето сутрин усещат скритата в тях същност на светилото и отговарят явно, отдавайки му възхвала в утринната песен. Нека примерът на малките събрата да служи като указание как могат да се възприемат Лъчите-Светлина като послание от Далечните Светове. Мисълта, устремена към далечна звезда, ще се върне оттам магнитно обогатена с нейните елементи. Но е нужно мисълта да се съпътства от духа, устремен в пространството. Като най-близък обект за устремения дух се дава Звездата на Майката на Света. Покрилата Своя Лик Очаква децата на Земята да се обърнат към Нея, Очаква, за да Може да насити със Своите Лъчи техните устреми. Казвам ви: “Устремете се и Сиянието на Безпределността ще ви залее”.

76. Сине Мой, Светлината се утвърждава сред трудностите и тежестите на живота. Под ударите на чука на живота се кове острието на духа, закалявайки се с огън и вода. Именно от смяната на противоположностите се закалява духът и неговата броня укрепва. Ето защо той се поставя в трудно поносими условия, тъй като те служат и като особено благоприятна почва за неговия растеж. Какво от това, че на някои някъде им е добре и спокойно, ако духом те не израстват. Но вие, отбелязаните от Мен в свитъка на времето, вие трябва да се закалявате в условията на тежък живот, за да станете огнено устойчиви към вълните на идващия пламък. Настъпва Епохата на Огъня и някой трябва да Я посрещне с отворено забрало, закален за срещата с идващите огнени вълни. Тези огнени вълни са ужасни, ако не са посрещнати с огъня на духа. Прибоят на вълните е срещу скалите. Поставените от Мен на кръстопът трябва да закалят бронята на своя дух качествено и здраво, и животът дава възможности за това ежечасно и с това укрепва огнения доспех на духа. Не търсете спокойствие на духа, в него е неистинската част. Но да запазите спокойствие сред бурите и вихрите ще бъде знак за победа. Към нея и Зова, към нея Приближавам.

77. (25 февруари). Съзнанието на човека и мисълта му не се ограничават от дейността на мозъка. Извън нея в човека тече друг живот, откъси от който понякога се улавят от мозъка. Мозъкът пречи на възприемането на тънките енергии и затъмнява знанието на духа. Чувствознанието се събужда в човека независимо от дейността на разсъдъка и неговия апарат – мозъка. При възприемането на мисли е по-добре да не се мисли, за да не пречи мозъкът. Неговата активност пречи много на осъзнаването на пространствените мисли. Мозъкът е инструмент на човека със средно шейсет – седемдесетгодишна продължителност, понякога по-дълга. В Тънкия Свят и по-нагоре човек живее без мозък, макар и да вижда и да чува, да чувства и да мисли. При изхода за живот в тънкото тяло мозъкът спи, обаче яркостта и пълнотата на получаваните тънки впечатления от това ни най-малко не се нарушава. Затова трябва да се разберат функциите на мозъка, а също и това, че извънмозъчните сфери на дейност на духа са много по-обширни, по-високи и по-дълбоки от мозъчните. За събитията на разстояние или събитията от бъдещето човек знае не с мозъка, а със сърцето. Огнената мисъл тече над мозъка. Само привеждайки дейността на мозъка към мълчание може да се получи висше възприятие, при което на мозъка се отрежда само функцията на речта. Една трета

от своя живот човек прекарва в сън, когато дейността на мозъка затихва. Трябва да се осъзнае малката сфера на неговите възможности и тогава е възможно да се придвижваш по-нататък.

78. Трябва да се обърне най-заострено внимание на въздействията, идващи от близките хора и да се отбелязва реакцията на тях. Може да се забележи нещо много важно. Тъмните могат да се приближават чрез тях и да вредят незабележимо. Кой би помислил, че сърдечно разположените към вас хора са по-лоши и по-опасни от враговете, тъй като не осъзнават причиняваната вреда. Несъзнателни помощници на тъмнината, така ще ги наречем. Трябва да се помни, че тъмните злоумишленици вредят не само чрез далечните, но поразяват аурата и чрез близките, ако съзнателно не се предпазиш. Следете зорко за това какво донасят близките в своята аура и ви го предават. Вредата от тях може да надвиши ползата и тогава трябва да се помисли: не трябва ли да ги отдалечиш или да се отдалечиш сам. Да се отдалечиш може без да променяш нищо вън, но вътрешно ограждайки се плътно и затваряйки сърцето, тъй като вредата, превишаваща ползата, може да бъде огромна.

79. (26 февруари). Не се радвайте на нищо, за да не тъгувате, не се привързвайте към нищо, за да не губите, не се успокоявайте от нищо, за да не се безпокоите. С една дума, намерете сили в себе си да се издигнете над двойствеността на крайните земни явления, примирявайки в себе си двойката техни противоположности. Това и ще бъде неутрализация на двете противоположности и овладяване полярността на явленията чрез утвърждаване на контрол над единия от полюсите на проява на единната вещ. Единният полюс не може да се прояви без другия. Утвърждавайки и приемайки единия, по този начин утвърждаваме другия, често много нежелателен, тъй като той е противоположен на утвърждавания. В сферата на личните явления човек утвърждава ясно тази полярност, без изобщо да желае това. Така той плаща за всичко, за всяко приятно чувствено явление с неизбежното пораждане на неговата противоположност. Например в хората ненавистта и любовта са свързани тясно, както радостта и мъката, успехът и неуспехът, очароването и разочарованието, полетът и падението. Но над двойствените лични земни радости, над всички двойствени чувства и усещания в пространството звучи космическата радост – свръхличните чувства и мисли. Полярността на малките явления на малкото “аз” се неутрализира с огнената Надземна мисъл и със свръхличното, неогоистично отношение към хората. И тогава не е нужно нищо от хората и не ти се иска да вземаш, а единствено само да даваш, без да очакваш заплащане. И тогава всички лични прояви на полюсите могат да се неутрализират със свръхлична мисъл, не позволявайки им да се утвърдят в своя желателен полюс и да предизвикат с това неизбежното утвърждаване на противоположния, нежелания. Даже утвърждавайки равнодушие към храната, по този начин съхраняваме равновесието и при недостиг, и при изобилие на земните плодове. Това равновесие на духа при манифестация на двуполусността на явленията дава сила да се издигнеш над тях. И тогава не те управляват човека и го владеят, а човекът – тях. Ако единият, желаният полюс на явлениято е бил приет вече по-рано, налага се да се приеме и другият, сенчестият, неговият противоположен. Но отхвърляйки този първия когато той възниква, не даваме възможност за проява и на сенчестия. В сферата на астралните явления под всяко цвете има змия или остър шип. Всичко, което удовлетворява астралните чувства и страсти, крие в себе си отровата на техния противоположен полюс, носещ скръб, страдание и заплащане. Аскетите са отхвърляли всичко това.

Йогът не отхвърля нищо, но приема всичко, без да губи равновесие на духа и без да позволява нито на съзнанието, нито на чувствата да се утвърждават на полюсите. По този начин равновесието, спокойствието, контролът над себе си, овладяването на себе си е състояние на духа, издигнал съзнанието над полярността на явленията и утвърдил се в центъра, където колебанията на полюсите вече не достигат централната точка на уравновесяване на противоположностите. Това може да бъде прилагано широко във всичко, извисявайки духа над двуполюсността на земните прояви и позволявайки му да запази нерушимо равновесие.

80. (27 февруари). Говорейки по същество, пребиваването на духа в плът, тоест в материята (плътната) не е нищо друго, освен процес на постоянна незатихваща борба с нея, нейното преодоляване и овладяване. И не само духът на човека, но всяка форма на живот със затворена в нея Искро-Монада я преодолява, утвърждавайки себе си в условията на външната материална среда. В този безкрайно продължителен процес тя овладява царство след царство. Минералното, растителното и животинското следват едно след друго. Те се предшестват от други, невидими, флуидни, които следват едно след друго, постепенно ставайки все по-плътни и материални. В процеса на усвояване на продуктите на минералното, растителното и животинското царства от човека и тяхното овладяване са проявени резултатите от милиони години предшестващо го съществуване на планетата и приспособяване към нея. За да бъдат овладени тези продукти, тоест да бъдат превърнати те в кръв, тъкани, мускули и нерви и всички най-сложни органи на тялото с техните функции, са били необходими милиарди години еволюция на човешкия организъм. Но еволюцията на микрокосмоса на човека не спира до това. Пред него лежи необикновеното поле на проява на висшите енергии, които той трябва да овладее, също така използвайки и асимилирайки ги, както е асимилирал грубата материя и низшите видове енергии. Импулсът от енергия се предава по нервите, за да раздвижи ръката – това е явление от един порядък; носещата се в пространството огнена мисъл, предаваща далечната вест – другия; проявата на съзнанието в менталното и огнено тела отделно от физическото – третия. Човек се е доближил до възможността за овладяване на най-тънките огнени енергии на Земята. Пред него е Безпределността. Полето на проява на висшите енергии е безгранично. В микрокосмоса на човека вече се съдържат всички най-тънки апарати или органи в своето потенциално състояние. Тяхното разкриване и привеждане в работно състояние представлява най-близката задача на еволюцията. В различно време, при различни народи и при различни хора тези скрити свойства са били вече в една или друга степен частично проявени, сега те трябва да се обединят в един организъм, тоест в тялото на човека на бъдещата и вече настъпваща Епоха. Тя се нарича от Нас Епоха на Огъня, тъй като огнените енергии достигат до Земята, способствайки за най-бързото огнено преображение на човека. Тези свойства сега ще се утвърждават все по-често и по-често и у по-голямо количество хора. Ще се отворят и функционираат огнените центрове. И с времето ще ги владее всички. Този процес на овладяване на огнените функции на човешкия организъм от всички хора е много продължителен.

81. (М.А.Й.). Поддръждането на живота върви по пътища, невидими за разсъдък. И това е напълно разбираемо, ако се отчете обстоятелството, че всичко съществува и живее в два свята. Но Тънкият Свят е по-дълбок и по-широк и в него е по-голямата част и основата на явленията. Айсбергът се вижда само в малка своя част на повърхността на океана. Така също и явленията от материалния свят. Днес те са видими за окото. Но

къде е всичко това, което е било и се е извършвало вчера? То съществува в пространството на другите измерения, пораждайки следствия, проявяващи се в настоящето. Веригата от причини и следствия на което и да е явление, видимо в дадения момент, се губи в миналото, съществуващо в някакви слоеве на пространството и само върхът на настоящето, подобно на айсберга, е достъпен за съзерцаване от земното съзнание. Това минало е отпечатано в аурата на човека във вид на кристални отлагания от определен порядък. Всичко извършвано от човека го има в него, явявайки се част от неговата настояща, макар и невидима същност. Миналото има възможност да се проявява в настоящето по направление, заложено в него по-рано, подобно на кораба, управляван с кормилото. Но волята е свободна. Поемайки кормилото в свои ръце човек може да изменя направлението на своите действия, макар и привични и приемани в миналото. В тях също е била заложена воля някога. Всичко в човека е породено от неговата воля. Волята утвърждава и волята също отменя или изменя утвърденото по-рано. Волята може всичко, ако поиска. При мигновеното озарение и преображение на човека огнената воля изменя целия живот и всички направления на активността на човека. Няма нищо в теб, което не би могла да преодолее или утвърди волята. Трябва само да се поиска огнено.

82. (Гуру). Изпращайки на подвиг Владиката напътства за приемане на велики решения огнено да преобразиш своя дух. Много са нищожествата, но къде са героите?

83. (1 март). Огромното болшинство от човешките действия са рефлексни, тоест основани на аналогични действия в миналото. Ако преди двадесет години човек при определени условия е постъпвал по определен начин и е решил, че е постъпил правилно, то и след двадесет и пет при повторни обстоятелства, вече не разсъждавайки, той ще постъпи също точно така. Над рефлексните действия е нужен контрол, тъй като през това време съзнанието може и да измени своето отношение към явленията от живота. Но рефлексността на постъпките го държи в предишните рамки и често може да бъде твърде късно да се промени извършената грешка. От контрол се нуждаят всички действия, тъй като съзнанието расте, изменяйки своето предишно отношение към тях. Постоянният дозор или бодърстване са нужни именно за борбата с рефлексно-лунната същност на човека. Всички свойства на неговата инстинктивно-животинска природа се изразяват в тази рефлексност. При безконтролна рефлексност подемот е невъзможен. Апотеоз на рефлексността е умопобъркването, тъй като постъпките и мисленето вървят по утъпкан в миналото коловоз без всякаква намеса на управляващата воля. Така също в състояние на хипнотичен сън човек изпълнява без да мисли и автоматично всички заповеди на оператора, без всякакъв контрол на обикновеното съзнание. Също и в обикновен сън или след смъртта човек постъпва не по друг начин, а именно така, както е привикнал, тоест реагирайки рефлексно на всичко. Ето защо е нужен неуморен и постоянен контрол над цялата активност на съзнанието, за да не се запази в неговите дълбини нещо такова, което не съответства на настоящата степен на развитие на духа. Това, което е могло да се счита за правилно в миналото, може да бъде напълно недопустимо сега, и всяка пропусната без контрол на съзнанието рефлексна постъпка или действие ще бъде за осъждане на допусналия. Вехтият човек вътре е средоточие на цялото несъвършенство, новият е средоточие на бъдещите възможности и между тях има борба, и вехтият трябва да се намира под постоянен контрол на новия, раждащ се постоянно и постоянно утвърждаващ ново свойство и качество на духа в себе си.

Формулата остава предишната: “Ако не се родите отново, не можете да влезете в царството на Светлината”, в бъдещето, носещо Светлина.

84. (2 март). “Той е наш” – вие тъмнината, ако вижда в човека, отхвърлил тялото, елементи от тъмнината. Тъмнината има право на своето, на това, което съзвучи или е съзвучало на нея и което не е било изживяно, иззето и изхвърлено от аурата на човека. Съзвучие с тъмнината – колко драматично е това съзвучие. И когато тъмнината предявява своите права върху жертвата си, кой ще ѝ помогне, ако тя се е отказала от тези, които могат да ѝ помогнат? Тъмнината не знае пощада и не забравя никого, който е сътрудничил с нея. Единственото спасение е Йерархията на Светлината и нишката, свързваща с Нея. Колко трябва да я пазите от скъсване. Миналото се съдържа в аурата на човека, а също и свързаността с тъмнината, ако е имало такава. По този канал и действат тъмните при всяко ново приближаване и при нови опити. Възможно ли е да се унищожат тъмните елементи в себе си? Възможно е. Те могат да се изгорят яростно и огнено от много силно възмутилия се и въстанал дух, унищожавайки в себе си даже техните следи. Недоволството, обидата, осъждането, възмущението трябва да се насочат не към този, който подава ръка за помощ, а към тъмните поробители, тъй като те старателно раздуват тези чувства в съзнанието на затъмнената жертва, за да могат, утвърдили ги и отрязвайки подходите към Светлината, вече окончателно да я овладеят. Трагизмът на положението е в това, че обикновено жертвата не осъзнава и не вижда ставащото. Може да види само Водещият. Но ако Той отново е отхвърлен и подложен на съмнение, то съзнанието е широко отворено за допускане на тъмните нашепници и тогава вече са безсилни убежденията и желанието да се опази, тъй като тъмнината е допусната вътре в съзнанието и сърцето. Но не може да се служи на двама господари. Остава служенето на тъмнината, както и става обикновено. За да постигне това, тъмнината отначало се възползва от съвсем малките захватки, за да може поне за нещо да се улови и да пропълзи след това вече здраво. От малката лъжа ще се роди голяма, от малкото премълчаване и прикриване се създава подножие за земната пета и ръкохватки за косматите ръце. Отделяйки своето съзнание от Водещия в нещо, дори и малко, жертвата по този начин създава около себе си сфера, където се утвърждава тъмнината, тъй като Водещият няма достъп в нея, но тъмните нашепници имат. Затова малкото премълчаване и затаяване донася голямо и много лошо следствие, тъй като създава отделяне на съзнанието. Пази се от мълчащите и премълчаващите, в тях тъмнината е свила или вие своето гнездо. Така малките неща се превръщат в големи, създавайки огнища на тъмна зараза. И тогава тъмните лесно свеждат до нула всеки опит и усилие да се освободиш от тъмните влияния. И тогава борбата е безполезна. Вече Казах: “Мълчащите са много опасни – в тях пълзи тъмнина”. Печално е когато Думите и Предупрежденията не помагат. Но още по-печално е когато се налага да се остави обречената жертва, тъй като всички опити да се спаси остават без резултат. Жертвата се е предавала със своята свободна воля и със своето желание. С тази същата воля, въстанала срещу всички тъмни опити може и да се спаси, ако приеме Ръката за Помощ с цялото сърце и с цялото съзнание.

85. (4 март). Полезно е даже да се мисли и говори за себе си в трето лице, стига само да се отдели временното в себе си от непреходното. На това временно същество се дават различни поръчения, указания и заповеди. То е длъжно да ги изпълни, тъй като е подчинено на волята. Даваната заповед се отделя от изпълнителя. Често изпълняващият не иска да се подчини на заповедта и тогава е ясно видимо наличието на две начала в

човека. Неговият стопанин може да накара умореното тяло да работи и да изпълнява хиляди задачи. Той може да изпрати своето тяло на края на света или тялото да тръгне на подвиг. Тялото е вече приучено да се подчинява на много неща. Всичко, което то върши в течение на деня на работа или у дома, го върши по заповед. Ако погледнем човека, станал плувец, акробат и хората с различни професии, то може да се види до каква виртуозност достига умението на човека да управлява своето тяло и да го заставя да изпълнява много трудни и сложни задачи. Ако в един човек се събере всичко това, което в различно време е достигнато от различни хора, ще се получи нещо чудно и необичайно. Значи всички тези възможности са заложили в потенциално състояние в същността на човека. Но освен тялото има и област на духа и на духовните постижения. Майсторството на художника, писателя, музиканта и т.н. Към това ще добавим чудните способности на йогите: ясновиждане, ясночуване, ходене по огън и издигане във въздуха, владение на астралното тяло и безкрайните прояви на други постижения и ще видим, че човекът – това е нещо заслужаващо дълбоко изучаване като средоточие на необикновеното. Така и ще гледаме на живота, като на проява на чудното и необичайното във всичко, изглеждащо обикновено, за да се превърне всичко необикновено в живот и да бъде направен той чуден и пълен с необикновеност.

86. (5 март). Пиши: случайности няма. Всичко е определено: от съдбата не можеш да избягаш, добра или лоша. Безпокойството за това, което ще бъде, трябва да се остави. Нека да бъде каквото ще и разбира се не това и не така, както си го представя въображението. Много ли се сбъдна от предполагащото в миналото? Не много. Животът тръгна по своя път. Така ще тръгне той и в бъдещето. Тогава за какво е грижата? Трябва да се направи всичко, което е съзвучно с Указа на Владиката, останалото предоставете на Него и на Владиците на Кармата. Сами виждате, че има нещо неподдаващо се на никакви усилия на волята. Ако това е Кармата, Тя не може да се преобърне. Твърде много внимание и грижа се отделя на своята „свещена” особа. Животът е по-прост. Човек може да живее при всякакви условия. Стига само духът да не угасне. Външното обкръжение няма значение. Остава не много време до този момент, когато ще се наложи да се остави и тялото, и всичко, което притежаваме. Тогава за какво е грижата? За това, което днес го има или ще бъде утре, за да изчезне после съвсем от хоризонта на съзнанието. Не си струва, не си струва, не си струва да се отдават на преходното нито мислите, нито сърцето, нито времето. Това изисква внимание, но съвсем не такова, както това се прави. Астралното начало трябва да се отстрани от тази област, за да се освободи съзнанието от свързаността с настоящето и от подчиняването му. Добре е да се научите да се отнасяте към настоящето точно така, както се отнася човек към това, което е било преди десет години. Нека животът да си тече по своя ред. Ти само гледаш, нямаш нищо свое и нищо не считаш за свое. Всичко е временно и преходно: и приятелите и враговете, и мъката и радостта, и болестта и здравето, и тялото и мислите, и настоящето и бъдещето, и ненавистта и любовта. Неизменен е единствено само Владиката и е с вас винаги. Ето Камъкът на вечната основа на живота и Той – Безмълвният Регистратор, Гледаш в теб на всичко, което става наоколо. Той – това си ти, а ти, съзнаващият себе си като обикновен човек, си само преминаваща сянка. Отъждестви себе си с Безмълвно Гледащия, наричайки обикновения човек в себе си в трето лице. Нека този човек да бъде за теб „той”, а не ти. Той тръгна, той каза, той замина, той се огорчи, той помисли – всичко той, но не ти, стоящият над него, над своето малко „аз” като скала над бягащ поток. Потокът – това е животът, а ти си само

гледащ и помнещ всичко. Ти си вечен и ти си непреходен, а той – обикновеният в теб е подложен на всички смени.

87.(6 март). Съпоставяйки миналото с настоящето може да се каже, че е постигната тази степен на разбиране на ставащите явления в живота, когато личното вече не пречи да се осъзнава смисълът на тези явления. Личните интереси, несгоди и неудобства нямат значение за еволюцията и тя не се съобразява с тях, но свръхличното разбиране движи съзнанието по-нататък и го разширява. Всички Велики Духове са страдали много, изпълнявайки своята велика свръхлична мисия на живота. Тялото често е страдало и често духът се е измъчвал от несъвършенствата на обкръжаващото. Но духът се е издигал над несъвършенството на плътните условия и е преодолявал в себе си тежестта на Земята. Аз Победих света, преодолявайки в Себе Си увличащата, привличаща, поробваща съзнанието негова сила. Вървящите по Моя Път имат същата задача – да укрепят мира в себе си. Ето светът върви срещу вас, ще намерите ли сили в себе си да се изправите под тежестта на живота и все пак да вървите, независимо от всичко. Това и ще бъде преодоляване на живота. Борбата е в духа и вътре. Вън е същото, както всичко, същото, както и при всички. Нещо боли, тежко е и неприятно, нещо притеснява и притиска сърцето, но е полезно и нужно за Общото Благо. Тъмнината и хаосът са много болезнени. Но това е нужно за еволюцията. Следователно това е Благо. Така личното благо и Общото Благо невинаги съответстват едно на друго. Това трябва да се разбере и разбирайки, да се приеме с цялото сърце. И може би тогава и личното благо ще влезе в хармония с Общото и ще стане частица от него. Личността умира със смъртта на тялото и отхвърлянето на обвивките, с нея умира всичко лично, но Общото остава, а така също и съзнанието, живеещо в него, свръхличното.

88. За да се преодолее магнитното поле на притегляне на непосредствено обкръжаващата съзнанието сфера е нужно по-голямо напрежение на огньовете на сърцето, отколкото е напрежението на тази среда. Разбирането е недостатъчно, тъй като само с огъня на сърцето може да се пробие черупката на собствената аура и стената от мислеобрази, тълпящи се наоколо и породени от собственото съзнание. Тъй като тези мисли са заразени със същия този огън на сърцето, то със същите свои огньовете се преодолява и своето обкръжение. Ако напрежението на това обкръжение е голямо и силите не стигат, за да го преодолеят, значи твърде много сърдечна енергия е била отдадена на обкръжаващото и моментите на текущия ден. Значи новия ден трябва да се посрещне по друг начин, вече не влагайки в делата и грижите на деня цялото сърце, но отделяйки необходимата част от неговите енергии на мислите за Делото на Владиката. Майя тържествува за своята победа над отдалото се в нейна власт съзнание, ако сърцето живее ярко с преходното. Затова е добре в момент на силно напрежение на Майя да се отдели своето висше „Аз” от нея и да се гледа на самия себе си като че отстрани, мятан се в нейните мрежи. Нека Безмълвно Гледащият да Гледа как малкото „аз” се отдава на земната суета и нека да не напуска съзнанието мисълта, че всичко това ще премине също така, както е преминал вчерашния ден и хиляди дни, освобождавайки съзнанието от своята власт, за да го отдаде отново във властта на текущия ден. Нека дозорното сърце да не забравя, че Майя и нейната ярка настойчивост са само измама, илюзия на мига, че всичко това изобщо не е нужно в крайната игра, че това е дадено само за да закали духа срещу всички нейни съблазни, измама, изкушения, грижи и суета. Правете всичко, както го правят хората, но упорито повтаряйки си: всичко това е Майя, всичко е преходно, всичко няма цена, всичко е нужно само временно. При това, много от това

„нужно“ съвсем не е нужно. Великите Духове са вървели през живота без да не обременяват себе си нито с вещи, нито със суетата на деня. Уча и да се притежават вещи, но да не се считат те за свои. И да се грижиш за каквото е нужно, без да отдаваш във властта му нито мислите, нито сърцето. Набъбналата личност като гъба попива в себе си суетата и живее с нея. Но този, който постави Моя Лик между суетата и това, което става вън, той ще бъде свободен от властта на земната суета. Но Изображението на Учителя в сърцето трябва да бъде постоянно. Иначе вълната на суетата ще нахлуе в съзнанието и ще го потопи. Учете се от текущия живот за преходността на живота. Земният живот е най-добрият учител, затова е и даден, затова и се учете, използвайки напълно всеки опит и всеки урок. А с опита ще растат и силите, и знанието за живота.

89. (М.А.Й.). Освобождението няма да дойде без борба, а опитът си струва цената, плащана за него. От плътния свят отнасяме със себе си неплътното, изкристализирало в зърната на придобития опит от живота.

90. (Гуру). Усмивкам се на борбата и победата и живота, който неизменно води устременото сърце към Обителта на Светлината.

91. (8 март). И тъй, първо Образът на Учителя в сърцето, после вече своите мисли и своите чувства, и обкръжението вън. По този път може да се отдели вечното в себе си от всичко, което преминава. Обликът на Учителя на Светлината отваря космическите простори. Грижата е само за това Той да бъде постоянен, тоест постоянно невидимо да присъства в съзнанието. Опитът показва, че това съвсем не е просто. Знаете колко натрапливи биват понякога мислите, на които се дава пристанище в съзнанието. Нужно е на Учителя да се даде такова пристанище, място в съзнанието, което е в предния ъгъл, за да може Той да е винаги пред очите. Но Ликът на Учителя се утвърждава завинаги. Сутрин, събуждайки се, си давайте задача да задържате Лика на Светлината в съзнанието в течение на деня, а също и нощем, повтаряйки задачата преди лягане за сън. Трябва да постигнете това, Ликът да бъде постоянно пред очите. Това ще означава постоянство на общуването със Светлината. Тогава е възможно в нужния момент да се отхвърлят всички странични мисли и да се съединиш с Лъча, и да имаш голяма полза и за себе си, и за обкръжаващото, и за делата. Тогава трудното време ще стане благостно, тъй като близостта на Учителя ще утвърди степента на постоянното озарение. Затова се приучвайте да имате постоянно пред себе си Изображението на Учителя на Светлината. Нека То да бъде неотделимо от вас във всички ваши дела, при всички мисли и чувства. Ако делата, чувствата и мислите не са добри, за тях няма да има място във вашето съзнание. Те ще посърнат пред Лъча и ще увехнат, а ако са добри и достойни, ще разцъфтят, тъй като ще бъдат сгрети от Лъча. Нека някои трудности да не ви смущават, ако сте с Мен. Не върху трудностите спирайте мисълта, а върху крайното осъществяване на целта, помитайки с любов препятствията и разсичайки кълбото на сложно сплетените обстоятелства с меча на духа. Дръжте в Лъча пред очите си този край, който увенчава делото ярко и пълно, и тогава целта ще бъде достигната, колкото и недостижима тя да изглежда. С Мен всичко е възможно, даже невъзможното. Често препятствията и трудностите се рисуват от въображението в неутвърдилото се върху Владиката съзнание, но изчезват като дим под Лъча. Действайте с Моята Сила, със Силата на Лъча, в постоянен контакт с Мен. Но често се случва, че именно в най-интересния и решаващ момент забравят Учителя на Светлината и действат самостоятелно, учудвайки се как линеят делата. Затова Повтарям: „Бъдете с Мен винаги и във всичко неразделно“. Онези действат без Мен и със себе си, а вие с Мен. И делата

ви ще бъдат благословени, и Моята Светлина ще ги съпътства. Така с Моето Име на устата и в сърцето ще преминете своя земен път.

92. (8 март). Лъчите на Звездата на Майката на Света сияят над света. Епохата на Огъня започна. Епохата на Майката на Света, Епохата на жената; всички явления на живота са построени върху двете Начала. Началата са равни и противоположни. Силата на едното се обуславя от силата на другото, и животът на едното – от другото. Не трябва да се поставя въпроса кое Начало е по-важно или по-значително, или по-нужно, тъй като съществуването на едното е неразривно обусловено от съществуването на другото. В каквато степен е проявено едното, точно в такава се утвърждава и другото. Разцветът на Културата се основава на развитието на този фактор. Когато двете Начала имат възможност напълно да проявят своята същност, тогава творчеството на човека достига пределите на своите възможности. Самият процес на творчеството не е нещо друго, освен свързване на енергиите на двата полюса, даващи искра от пламъка на творещия огън. Затова залог за победата във всички области на живота ще бъде пълното съдружество на Началата. Диалектиката на живота изисква наличието на две разнородни Начала във всички явления на живота. Затова знаменателния ден може да се започне с признаване на величието на двете Начала в целия космическостранствен размах на проявите на този универсален принцип. Неговата проява може да се види в полюсите на Земята, в движението на планетите, в заложените привличания и отблъсквания и действието на центробежните и центроустремителните космически сили. Даже пулсацията на атома или на слънцето се подчинява на проявите на Закона за противоположностите. Утвърждавайки го в живота на човека намираме правилното решение на живота. Победата е за тези, които вървят в крак с великите космически закони на живота. Еволюцията се изгражда върху тях. От тяхното разбиране и признаване зависи бъдещето на човека на вашата Земя. Да отбележим знаменателния ден с разбиране на великия космически закон.

93. (9 март). Моето желание и твоето желание, съчетавайки се в съзвучие пораждат сила, даваща енергия да се преодоляват препятствията и трудностите, заставащи като преграда на пътя. Тези трудности са много. Тях ги поражда съпротивлението на средата, предизвикано от енергията на устремите към Светлината духове. Земния живот на всички Велики Духове не е бил лек. Причината за това: действието е равно на противодействието. И това противодействие трябва да се преодолява, за да се движиш по-нататък. Не трябва да се прави грешката да се спиращ пред препятствието, колкото и непреодолимо то да изглежда. Трябва да се върви напред и да се действа така, като че това препятствие не съществува, като че него го няма, то е преодоляно, тоест да се движиш и да действаш по приетото направление. Да се уплашиш от препятствието и да отстъпиш пред него ще бъде признак на слабост на духа. Тежката ключалка на желязната врата, затваряща тесния проход в стената на сложните материални условия, застанали като преграда по трудния път, се отваря само пред непоколебимостта на духа и неизменността на крачката. За всяка сложност в живота съществува решение, от всяко положение има изход. С Мен е по-лесно да се намери решението и да се види изхода. В Моите Лъчи е по-леко да се решава това дело, отколкото в тъмнина. И намирайки изхода и действайки заедно, можете да бъдете успешни.

94. (10 март). Лъчът утвърждава действителността на съществуващото, разсейвайки призраците на Майя. По-добре е да живееш в нея, в тази действителност и с нея, отколкото в опиянението на призрачната очевидност. Някои яростно я

утвърждават, забравяйки къде се е дянала очевидността на вчерашния ден и колко малка и бедна е очевидността на личните малки човешки светове, по които съзнанието на хората се крие от действителността. Утвърждаването на действителността е утвърждаване на неизменното, макар и често невидимо за окото. Наричаме слепци тях, живеещите с очевидността, която е кокошата действителност. Това е и Майя, от нея не може да се избяга, но да се разбира може. Битието на Архата се утвърждава въпреки очевидността. Огньовете в човека са действителност. Огненото творчество на човека е действителност, огнените действия – също, огненият вдъхновен труд не е Майя. Качеството на духа не е очевидност, а проява на истински съществуващото в него. Така непреходното в човека и временното се срещат на едно поле и съдия се явява духът. Нашето Учение изразява стремежа на Йерархията на Светлината да утвърди несъмненото в човешкото съзнание, несъмненото и непреходното. Учението е дадено за векове, след хиляда години то ще бъде също толкова живо и полезно за живота и приложимо, и нужно, както и сега, тъй като в него са заложени елементи на вечното. Това вечно Искане да Утвърдим в хората, за да не считат себе си за мушици – еднодневки, а за носители на Огъня на вечния живот. По този начин, внедрявайки в съзнанието елементи на непреходното, духът натрупва и обосновава своето безсмъртие на здрава основа. Ще Наречем човека, разбрал своя път на Земята и значението на земния живот, събирач на кристали от енергиите на безсмъртните огньовете. Има много разточители на тези безценни огньовете, разточители, отиващи си от земния свят опустошени и оцетени и с това обрекли себе си на безпросветно пребиваване в Надземното. Но събирацията в Чашата кристалите от огньовете на качествата на духа в трудности, изпитания, в борба, в стремеж към Светлина, е на верен път. Затова имайте разбиране в какво се заключава истинската ценност и значение на живота, който ви е даден. Хората предполагат неговото значение не в каквото трябва, а в свършено друго, нямащо никаква ценност, нито значение, нито смисъл, следвайки призрачните огънчета на блатото и не бидейки в състояние да уловят и удържат нито едно. Човек не може да удържи нищо от това, което притежава и счита за свое: нито вещите, нито уменията, нито човешките чувства, нито здравето, нито тялото, нито живота. Всичко е само временно и непостоянно. Залавяйки единия полюс на всяко явление от живота неотвратимо утвърждаваме другия, противоположния, нежелан и нетърсен. Предполагащият своето щастие в красотата или в здравето, или във вещите е длъжен по силата на Закона да застане лице в лице с тяхната неизбежна загуба. Но ценностите на духа са непреходни и неотнимаеми във времето. По този начин, приемайки своето събирано, натрупвано и умножавано съкровище за намиращо се не вън, а вътре, човек утвърждава своя дух върху скалата на вечната основа на живота. Ние не сме временни, а безпределни – вечни пътници по великия път на вечния живот.

95. Трябва да се отдаде дан и на временното в себе си, помнейки неговата ценност, тъй като временното е поле за посев на зърната на безсмъртните огньовете. Вечното се проявява върху временното, за да може, отхвърляйки неговите покривала да се обогати с нови натрупвания и находки. Без временните обвивки не може да се съберат елементи на безсмъртието. В това е ценността на временния живот на човека и ценността на неговите възплъщения. Животът на Земята, осмислен от събирането на Съкровищата в Чашата се превръща в неотделим отрязък от пътя към Безпределността и получава смисъл. И Ние Казваме: „Той знае своя път”. Много ли са те, позналите своя път?

96. Действайте с разбиране на неотложната помощ, когато са приложени своите сили, призовавайки помощта на Учителя. Трябва не да се чака, а да се действа. Помощ се дава винаги, но рядко се осъзнава. Тъмните ще правят навсякъде опити да вредят.

97. (11 март). Сине Мой, освобождаването от земните притегляния е нужно на духа за да излезе в космическия простор. В началото на свободните полети той ще бъде привързан към планетата. „Свързаните души” са привързани към нещо, към някакви условия от планетния живот, които здраво задържат духа в сферата на своите привличания. Затова трябва да се откъснеш именно в духа. Когато се извършва отделяне в духа, плътното или тънко обкръжение вече няма власт над съзнанието да го задържа около себе си и затова в едни и същи условия един може да бъде роб, а друг – свободен. Свободата е в духа, а не в условията. Един може да бъде свободен в тъмница, а друг – роб на трона. Трябва ярко да се осъзнае положението, че не във външните условия е свободата, а вътре, в състоянието на съзнанието, освободено от външните условия. Под външни условия се разбира не само това, което обкръжава отвън човека, но и движенията в неговите обвивки, които, както и физическото тяло, се явяват външно облекло на духа. Трябва да се отдели духа мислено от всичко временно, за да се усети тази негова свобода от обвивките му. Обуздаването на чувствата и овладяването им показва, че те, както и мислите, са нещо външно по отношение на Владиката вътре. Всички те постоянно се променят и преминават, но Той, Гледаният, остава. Отъждествяването на себе си с този непреходен в себе си Свидетел на външните явления и ще бъде и пътят за освобождение на духа от тях. Древното твърдение, че „всичко преминава”, е имало това предвид. Затова утвърждавайте себе си с духа, преминаващ през вековете, тъй като наистина всичко преминава, но духът пребивава вовеки. И когато всичко се съсредоточава в него, започва съзнателният огнен живот на духа, на когото стават достъпни дълбините на пространството и недрата на Земята, и просторите на планетата. Разделянето на принципите или обвивките е възможно само в духа. Това е предварителната степен към възможността да се действа съзнателно в различните тела. Така малката, незабележима, но упорита работа над себе си довежда до разчленяване на проводниците и овладяването им. Всяко усилие в това направление не е без последствия. Всяко донася своя плод. Градината на тези мисли расте и някога и някъде неговите плодове ще хранят огнено духа, освободен от властта на своите обвивки. Мислите растат в пространството. Малкото зърно на утвърдената в съзнанието мисъл след векове може да даде полезна клонка на дървото на познанието в духа. Ето защо даже и най-малките мисли имат значение и ще се наложи да се носи отговорност пред самия себе си за всичките. Градината на познанието е изпълнена с различни цветя и растения и е добре ако сред тях няма отровни. Често хората отравят себе си с отровни мисли, недоумявайки откъде са болестите, унинието, подтиснатостта и другите следствия на отравянето. Ето, пламнала е злобна мисъл или мисъл на раздразнение и тя със своята отрова дразни преди всичко своя породител, макар че поради своето незнание той мисли, че тази мисъл е насочена към съседа и не може да порази самия него. От какво тогава всяко раздразнение предизвиква помрачаване на съзнанието? Или лицето чернее от злоба? Трябва да се мисли за самопораженията от мислите. Много вреда си причиняват хората с тях, неразбирайки че сами наказват себе си. Разбира се, нанася се вреда и на обкръжаващите и на пространството, и на жертвите, към които са насочени злобните мисли, но по-тежко плащащият се явява все пак техният породител. Оттук необходимостта от суров контрол над мисълта и нейното овладяване. Даже и

неутралните мисли, даже и добрите могат да бъдат много натрапчиви. Всички мисли се нуждаят от този контрол, тъй като даже високите мисли при неудържимо пламтене могат да обременят. Ненапразно беше Указан пътят на златната среда. За осъзнаването на това е нужен синтез и тогава всичко ще си застане на мястото и всяка вещ ще заеме принадлежащото ѝ място в общата схема на нещата. И това ще означава хармоничност и съгласуваност на съзнанието, тъй като светът се познава вътре в рамките на хармонията и закона. Хаосът на съзнанието ще се изрази в хаотичност на този свят, тъй като призмата на съзнанието пречупва вибрациите, постъпващи отвън. За черното сърце всичко е черно, но за светлото целият свят е светъл.

98. (12 март). Много от ставащото в света се разбира ограничено и едностранчиво. Явлението се разглежда не като цяло, а частично, само в своя видим аспект, докато в същото време то се губи във времето в миналото и е потопено със своята невидима част в Тънкия невидим Свят. На повърхността е видима само незначителна част от цялото явление като цяло. Съсредоточавайки се върху него, върху неговата невидима страна, може да се усети неговата дълбочина и частично да се осъзнае и неговата скрита страна. Особено явно се усеща тази изплъзваща се от постигане страна в човека. Хората виждат, но са далеч от разбиране на вътрешната същност на човека. Чувствознанието се дава на хората като средство за познаване на недостъпното за обикновените чувства и око. Фокусът на чувствознанието е съсредоточен в сърцето. Със сърцето може да се проникне в скритата същност на вещите и явленията. И трябва да се разбере, че всяка вещ, особено старинните вещи, носят върху себе си наслоенията на много векове. Наслоенията на духа също отвеждат в далечното минало. Всичко има своята история, без разбиране на която не може да се осъзнае същността на изучаваното явление. Всяко явление може да се разглежда като неговото тяло, протегнато във времето, от което само нищожна част е видима в краткия разрез на настоящето. Затова обикновено съжденията за вещите, хората и делата са лъжливи, тъй като са ограничени от видимостта на текущия момент и най-много са лъжливи човешките представи за самия човек. Съзнанието живее в света на неверните представи и образи за света наоколо, далечно от разбирането на неговата скрита страна, тъй като се задоволява с външното. Архатът сваля покривалото на Майя от света на обикновените явления. Съсредоточавайки се върху външното, трябва да се спре мисълта и да се предостави на вещта да говори сама за себе си. И тогава може да се улови вътрешната същност на явленията и да се усети под нейното външно покривало. За да познаеш, трябва да се устремим в подлежащата на познание област, утвърждавайки нейното съществуване. Болшинството се задоволяват само с външното и не се задълбочават в скритата област. Тяхното сърце не е отворено и чувствознанието спи.

99. (13 март). Земното тяло на човека е също обител за духа, също дом. Но домът е тесен и болестите и останалите немощи на плътта неизбежно съпътстват преживяването в него. Той е тесен, неудобен, ограничен, плътен и тежък и трябва навсякъде да го влачиш със себе си. Бавни са неговите движения, бавна е крачката. То трябва да се облича, да се обува, да се грижиш за него, да го поправяш. Добро е временно и за известна цел. Но не физическото тяло се явява крайна цел на еволюцията на човечеството и не усъвършенстването на това тяло. Трябва да се мисли, че този дом е временен. Като противотежест на временността и нездравината му се дава дома на духа, когото вече не заплашват милиардите бацили, смъртоносни бактерии и зародиши на всякакви болести. И всичко останало, висящо като постоянна заплаха над тялото.

Тънкото тяло е също обител за духа и също временна, макар и по-продължителна. Духът отхвърля също и него, когато настъпи срокът. Така също временно е и менталното тяло. Всички тези тела се дават временно, за да може човек да натрупа чрез тях елементите, необходими за строителството на своята вечна обител – огненото тяло, тялото на светлината, вечния дом на духа. С мръсни ръце не можеш да събереш чисти вещи – върху тях ще останат следи от пръстите. Чрез мръсните, неочистени обвивки или тела не можеш да събереш нужните елементи за безсмъртната триада, заложена в огненото тяло. Всички тела или обвивки, чрез които или с помощта на които става събирането на опита на живота в Чашата, трябва да бъдат чисти и неопетнени. Съзнанието ярко удържа мисълта за преходността на тяхната временна природа и с това отделя висшето „Аз” от временните обители на духа. Ето аз съм млад, ето зрял съм, ето старец съм, но това не е „Аз-а”, а само моето материално тяло, моето облекло, дадено ми за пребиваване на Земята. Смъртта е освобождаване от старата дреха, отслужила своята служба и повече вече ненужна. Знаещият очаква радостно това освобождение. Трябва да се привикне към временността на своя телесен дом и да се внедри тази мисъл здраво в съзнанието. Следващият дом – тънкото тяло при различните хора се различава по степен на изтънченост и способност да вибрира на съзвучните му и привични въздействия на външната среда. Тънките тела на пианиста, музиканта, развратника и отшелника-йог силно се отличават едно от друго по своята материя. Човек създава и строи своето тънко тяло през живота на Земята с храната, която яде, с мислите и чувствата, които допуска. Всяка мисъл възпроизвежда движение във всичките три проводника, приучвайки ги и в бъдеще да вибрират на сходни мисли, но вече с по-голяма лекота. Така се установява тоналността на аурите на всички тела и тяхната способност да отговарят леко и свободно на привичните въздействия. С това са опасни навиците, особено вредните. В Тънкия Свят в различни сфери е запечатано всичко, което човек преживява на Земята. На въздействието на тези съзвучни сфери ще реагира и духът, отхвърлил физическото тяло, ще реагира в тънкото си тяло също така, но в степен още по-силна, отколкото на Земята в плътното тяло, тъй като въздействията върху тънкото тяло ще протичат пряко и непосредствено. Те вървят пряко и тук на Земята, но плътното тяло пречи, тъй като неговата материя е по-трудно да се приведе в движение, отколкото материята на тънкото тяло; колкото по-нагоре, толкова по-изтънчено и по-силно. Навиците, мислите и образите там ще диктуват по-остро и ярко, тъй като там царства мисълта. Там всичко се обостря и изтънчва. Може да се разбере доколко пагубно могат да се отразят там привичните мисли и чувства на обикновения човек, ако те не са от Светлината. Вибрациите на тъмнината са ужасно магнетични, тоест заразителни. Затова тъмнината безкомпромисно и властно прибира своето достойние и тези, които в една или друга форма ѝ съзвучат. Законът действа точно и неизменно и съизмерва безпогрешно. Невинаги неговото действие лесно се наблюдава на Земята, но в Тънкия Свят той не е лицеприятен. Така се потвърждава формулата на Учителя: „каквото посееш, това и ще пожънеш”. Разбира се, наказва не Бог, а неумолимият закон за причините и следствията и тяхното съответствие. И човекът наказва сам себе си, тъй като той е бог и на хората е Казано от Спасителя на Света: „Вие сте богове”.

100. Ще приемем настоящето в размера на действителността, тоест в аспекта на съществуването на трите свята и всяко явление ще разглеждаме като сложно тройствено цяло. Също и постъпките на хората, видими на повърхността, следва да се разбират по-

дълбоко. Всичко което се върши или говори не е просто, а с корените си се губи в дълбините на невидимия свят и там получава своята грануляция, за да се мярне временно на Земята и отново да се потопи в невидимото. Думите и действията на хората представляват изражение на тяхната същност и имат много дълбоки корени. Добре е да се научите да прониквате със сърцето в скрития смисъл на думите, по-точно на причините, стоящи зад тях, тъй като самите думи често изразяват напълно обратното на вътрешно им значение. Някой каза, че думите се изричат понякога за да се скрие мисълта. Но мисълта може да се усети и огледалото на очите я отразява въпреки произнасяните думи. Да лъжат с очи умеят твърде малко. Така реакцията на сърцето и отражението на мислите в очите са фокус за разбиране на това, което се крие зад думите. Но трябва да се научите да наблюдавате, забравяйки през това време за себе си и отхвърляйки всичко свое настрана, тоест отхвърляйки себе си, отвръщайки се от себе си, от своята личност, заставаща непреодолимо като преграда на пътя на непосредственото познание, тоест чувствознанието. Отвърщане от себе си се изисква и при простото наблюдение на човека и желанието да се разбере неговата вътрешна същност.

101.(14 март). Можеш да си представиш себе си лишен от тяло. Това е лесно, особено ако е налице опит в излизането в тънко тяло. Точно така можеш да си представиш себе си и без тънко тяло, в менталното тяло, в тялото на мисълта. Знаете с каква бързина лети тънкото тяло, но каква ли ще е тогава бързината на полета в менталното тяло. Тя е неимоверна. Всяка мисъл, получавайки избраното направление незабавно поражда свое движение. Реалност и двигателна сила ще бъдат мислите. За тънкото тяло обектите на астралния свят могат да служат като пречка, препятствие или преграда и да представляват условия, трудни за тяхното преодоляване. Но мисълта не познава прегради и препятствия, свободната мисъл, огнената, тъй като земните мисли могат да бъдат тежки, увеличащи към Земята. В мисления свят където са мислите – там сме и ние, каквото е в мислите – това е и наоколо. Царството на безпределната мисъл. Мислите растат като клоните на дърветата, една от друга, една върху друга и от един корен. Градината на мислените насаждения може да бъде много разнообразна, толкова разнообразна, колкото и семената на мислите и в този свят, където продължава всичко, зърната на посетите мисли, дали кълнове, ще растат, съхранявайки природата на зърното. Когато Казвам, че в Надземното духовете, отхвърлили тялото, преминавайки предварителните стадии се разпределят по Лъчи, Имам предвид съответствието на мислената сфера на микрокосмоса на човека с този Лъч, с който той се слива по съзвучие с Него. Така мислите от текущия час тъкат надземната карма на човека. Не дреболиите на деня, не земните грижи за земните дела, а общото, основно направление на мисълта. Корпусът на кораба може да върви в една посока, но корабният живот и неговите детайли могат да бъдат твърде различни, както и самите кораби. Но приетото направление и курсът определят предназначението на съда и крайната цел на плаването. Така целта, утвърдена от живота, има решаващо значение за кораба на духа и крайната цел и смисъла на неговите странствания по Земята и в Надземното. Много хора изобщо нямат никаква цел: всичките техни цели и стремежи се затварят в малкия отрязък на земния живот и не излизат извън неговите предели. Така човек определя сам за себе си своята орбита и пределите на своите стремежи. Устремът може да бъде ограничен тук, на Земята, по силата на различни условия, но той не е ограничен там от нищо, освен от пределите, поставени от мисълта. На пръв поглед изглежда, че мисълта е безгранична и

безпределността е нейната сфера, но на дело това не е така. На дело съзнанието е свързано с ограничеността на невежата мисъл по-здраво, отколкото затворник във вериги. Тъй като веригите могат да бъдат разбити, но какво ще разбие застиналата в неподвижност вътре в съзнанието мисъл на невежеството и безумието. Така че затворниците на мислите, застинали и твърди като камък, са повече от хората, затворени в тъмниците. Много такива се приютяват в подземията на застиналите формации на неподвижната мисъл. Няма по-тъмно и безнадеждно робство от такова робство на своите мисли. Учителят Носи със Себе Си освобождение на съзнанието и то преди всичко по линия на мисълта. Може да си спомним времето на инквизицията, мъченията, затворите и кладите. Не са ли мислите, диви и невежествени, които са породили всички тези ужаси? Затова Утвърждаваме разкрепостяването на мисълта от всички предразсъдъци, вярвания, привички, обичаи и всичко, което скована нейния свободен полет. И на свободната мисъл Отреждаме в науката сферата на нейното неудържимо развитие и разпространение. Приветстваме свободната научна мисъл, водеща човечеството към върховете на нечувани достижения и зад всички предели и граници, поставени от невежото мислене на миналите, отживели времена. Приветстваме огнените, творчески мисли, Изпращайки тяхната Светлина на хората в Лъчите.

102. (М.А.Й.). Изпращайки на подвиг предупреждаваме, че личността ще встане. Какво я засяга нея подвига на живота? Стига да ѝ бъде сито, топло и уютно и да са по-малко грижите и тревогите. Подвигът на отказването не е нов за вас. Защо тогава да си правиш труда? Разделяме учениците на приели подвига и отклонили се от подвига. На тези последните условията на пътя не са били угодни и са ги поставили с това в разреда на условните ученици, тоест на такива, чиито път се приема от тях дотогава, докато той съответства на условията, приемливи за техните съзнания. Но огненият път е безусловен и за условните ученици на него няма място. Така всеки достига до границите на своите възможности, при които се спира по-нататъшният напредък дотогава, докато някога и някъде неуспешният ученик не намери в себе си сили да преодолее тази преграда, но вече в условия още по-трудни и тежки, както и всичко преминавано отново. Подвигът на отхвърлилите пътя на духа не се облекчава, тъй като най-лекото може да се обърне на най-тежко. Земните условия не са мерило за успеха, тъй като каква е ползата за човека ако придобие целия свят, а душата си изгуби.

103. (15 март). Мисълта освободена от всички други пречеци мисли, мисълта устремена към далечна звезда носи като върху крила съзнанието към нея. Цялата работа е в това другите мисли да не нахлуват в съзнанието и да не го теглят към обекти на изразяване на мислите нямащи нищо общо с далечната звезда. Лекотата на полета на мисълта, не познаваща времето за преодоляване на огромните космически разстояния и нейната бързина, неизмерима във времето и превишаваща скоростта на Светлината, дават представа за скоростта на полета на менталното тяло. Мисълта, макар и да е материална и да има форма и тегло и да представлява висок вид енергия, принадлежи към областта на висшите измерения, затова ограничението на триизмерното пространство и разстоянията на триизмерния свят не се разпространяват върху нея. Разбира се, става дума за мислите от висок порядък, не свързани пространствено със Земята, тъй като мисълта се привлича към обекта на своето изражение. Така мислейки за северния полюс мисълта ще бъде на него, а не на Венера и устремявайки се към Венера ще оставаме в стаята си, ако мислено не ни се е удало да се откъснем от нея. За мислените екскурзии е нужен пълен контрол над мисълта и умение да се освобождаваш

от мислите от всякакъв порядък. Не трябва да се забравя, че съществуват тежки, потискащи мисли, задържащи съзнанието към Земята, към тези сфери или области на мислене, които са овладели съзнанието. Например събирачът на земни ценности, който ги обича, ще пребивава неизменно с тях в пълно съответствие със силата на своята привързаност и свързаност с тях. Затова Казвам: „Не трябва да се привързвате към нищо и към никого: нито към вещите, нито към хората, нито към условията”. Всичко трябва да се счита за случайност по великия път към Безпределността, по който само Владиката е винаги неизменен и с вас. Формулата „Ето Аз Съм с вас през всичките дни, до свършека на века” остава нерушима завинаги. Нейното величие се заключава в това, че тя е съставена от елементи, явяващи се съществуващи вечно. Много елементи от вечното знание, което наричаме Съкровено, са се давали на хората и в миналите векове. Много такива са разхвърляни в различни канони на религиите, философията и ученията на различните епохи. Тези зърна на вечната огнена Истина могат да се видят с опитно в събирането на истинските ценности на живота око.

104. Сине Мой, не позволявай на временното в теб да заглуши растежа на вечната мисъл. Временните мисли, преходните мисли, мислите на земната суета заглушават огньовете на вечната мисъл, натрапвайки се на съзнанието със своята въображаема нужност. Ненужността и преходността им е лесно да се докаже, стига само да се придвижи съзнанието с няколко години напред. Усещането на бъдещето ще отхвърли лекотегловните мисли и ще помогне да се освободите от тях. Свършва и ще свърши всичко, което ни гнети и терзае, донасяйки своя плод. И най-тежкото и болезнено ще даде най-ценните отлагания от кристали на огъня. Без тези натрупвания хората са празни обвивки. Опитният пътник ще предпочете най-прекия път и ще му се радва, макар и неговото тяло да изнемогва от непосилния товар. Радостта от тягостите и обременяванията на духа е мъдра радост. Радостта е особена мъдрост – така е заповядано. Сине Мой, радвай се на трудния път, който е верен знак за вниманието на Самия Владика. Намери сили да се издигнеш духом над дребнавата личност. И твоите сили ще растат, докато радостта от победата над живота не залее съзнанието със Светлина. Върви с радостта от трудностите на живота, побеждавайки живота.

105. Ето вече може да се пише при всякакви условия: в тишина и мълчание, под звуците на радиото, шума и разговорите, тук и там, на ново място и на старото, болен и здрав, но при равновесие на съзнанието. Това е победа.

106. (18 март). (М.С.). Трите измерения на пространството съществуват за физическите тела. Световите на висшите измерения са подчинени на други закони. Когато съзнанието се съсредоточава върху Звездата на Майката на Света, то се докосва до Нея и пребивава с Нея. Огромното разстояние се преодолява мигновено, тъй като за мисълта то не съществува. Принципът на Висшия Свят е: „всичко е тук и сега”, всичко, което засяга съзнанието, даже миналото, макар че в него не може нищо да се измени. Миналото е верига от явления, протегнати в безпределното пространство по спиралната орбита на движението в него на небесното тяло, на което са ставали събитията от миналото. Те съществуват в пространството винаги и могат да се видят. Филмите на вчерашния ден са отпечатани по същия този принцип. Нека съзнанието да се приучва по-често да се откъсва от Земята и да отлита заедно с мисълта. Законите на пространството на трите измерения действат и на Моята планета, но материята е поразредена и изтънчена, точно както и плътните обвивки на хората, птиците, животните и всички форми на растителния свят. В човека те са подчинени на въздействието на

мисълта в много по-голяма степен, отколкото у вас, на Земята. Стъпалото на еволюция на духовете е много по-високо от земното, иначе при вашите несъвършенства несъвършените мисли бързо биха разрушили физическото тяло. При вас трябва да се изразходват много усилия за нарушаване на законите на природата, за да се доведе тялото до болест, а у нас разлагането на материята при дисхармонични мисли протича много бързо. Висшата степен на еволюция не допуска подобни явления, но несъвършенства има и у нас. Вашите идеали, достижения и съвършенства са обикновени за жителите на Венера. Няма радио, телевизори и други апарати – всички те са съсредоточени в човешкото тяло. Нашите прибори се привеждат в действие от мисълта. Резервоарът от неизчерпаема Космическа Енергия е в разпореждане на човека. Планетата представлява жив организъм, остро и послушно реагиращ на въздействието на мислите на колективното човечество. Вместо вашите предишни общонародни молебени общопланетният колектив или огромни групи от хора, или малки групи се обединяват за създаване на обща пространствена мисъл, имаща определена цел и задача. Събраната енергия действа и изпълнява поръчението. Разбира се, не всичко е по силите даже на единната общочовешка мисъл, но много е възможно. Въздействието на мисълта върху тялото на планетата и протичащите на нея процеси се осъществява и при вас, на Земята, но това въздействие, на първо място, е несъзнателно, на второ, то е като правило разрушително, благодарение на невежеството на земните жители и ниското стъпало на развитие. Дори войните у вас предизвикват болести, бури, земетресения и други неуравновесености. При нас това го няма. Вярно, стихииите и у нас излизат от бреговете. Но причините за това са други. Въставането на стихииите се предизвиква от противодействието спрямо тях и съпротивлението срещу общия ход на еволюцията на човечеството, съпротивлението, предизвикано от ускорения ход на кораба на духа. Законът остава в сила: „действието е равно на противодействието”. Мисълта може да се обогати силно, ако съзнанието по-често се устремява и пребивава в Моите сфери. Давам гаранция за магнитната мощ на мисълта. Аурата на нашата планета е наситена с мислите на нейните обитатели. Тя се различава силно от вашата. Докосването до нея е много полезно. Не е задължително, пронизвайки пространството, да се докосваш до тази аура. Може оставайки на място да се устремяваш към Лъчите на нашата планета и да Ги попиваш, но грижливо да изолираш своята аура от страничните въздействия и възприятия. Може да действаш така, както поиска духът. Но контактът е явно възможен, макар и да се изисква известна степен на отричане от себе си. У нас няма резета, ключалки, тъмници и всичките тези условия и учреждения, които са основани на недоверието към човека и човешката нечестност. Гаранция за честността е думата. Лъжа няма. Мислите се четат свободно. Обикновеният език се заменя с четене на мислите. Разговорите като правило се водят мислено при помощта на обмена на мисли. Също и чувствата и промените в тях се усещат ярко. Няма нищо тайно, освен Съкровеното Знание на Висшите Космически Тайни, можещи да бъдат опасни при неумело общуване с мощните сили на природата. Борбата, работата е насочена към овладяване на най-тънките Космически Енергии. Полето на усвояването им и на техните прояви е безпределно. Трудът е безкраен. И върховете на познанието са също така далечни, както и у вас, тъй като те се губят в Безпределността. Помагаме много на човечеството на Земята да се движи по-нататък. Сега космичните условия са много благоприятни, тъй като вашата Земя навлезе пространствено в своята Нова Ера.

Очаквайте велики открития в областта на овладяването на нови видове енергии и мислете по-често за Нас.

107. Сине Мой, умът може подобно на клавишите на рояла да се докосва до различни енергии и да предизвиква отговорен акорд. Изследваното явление ще бъде клавишите, а докосването до него ще даде пространствен отговор. Колкото и чудно да е това явление, неговият принцип е много прост. Той е изразен с формулите: „хлопайте и ще ви се отвори“, „търсете и ще намерите“. Сега е дошло времето нейната религиозна форма да се превърне в научна и да се изрази в термини на точното знание. Мисълта, устремена в областта на едно или друго явление, донася отговор по съзвучие. Законът действа съизмеримо и по съответствие. Съгласно същия този закон ученият черпи много идеи от пространството и прави нови открития, а композиторът – своите творения. Трябва само да се разбере, че законът е много прост и неизменен. Искайте знание и то ще ви се даде, искайте, желайте да правите. Радиоприемник на пространствената мисъл има във всеки човек, трябва само да се приведе в действие, в работно състояние не с отричане, а с утвърждаване. Сега е дошло времето, когато пророк, ясновиждащ, вършител на чудеса може да стане всеки, тъй като всичко е в него, в апарата на неговия дух и тяло, а чудеса няма, тъй като всичко е научно обяснимо. Небивало време на велики възможности възможни за всички. Избрани няма, под знамето на Владиката се призовават всички. Място има за всички, всички са желани и звани.

108. Знаете как мисълта засяга човека, ако се мисли за него. Точно така също се докосваме с мисъл до всеки предмет, явление или вещь, за които мислим. Само че те не могат с думи да кажат за себе си. Но говорят и те, само че не с думи, а със своите излъчвания или аура. Да се чете аурата на вещта, намираща се в ръцете, без да говорим вече за вещите на разстояние, не е лесно. Но ако бъдеш много внимателен, то може да се улови приятното или неприятно впечатление, получено от този контакт. Съзнанието на обикновения човек е твърде свързано с впечатленията, получавани от неговото непосредствено обкръжение и навлизащи чрез неговите външни чувства, които ги заглушават и за тънките възприятия в съзнанието вече не остава място. Съзнанието трябва да се освободи от тиранията на обкръжаващото вън, преди да се научи да чете аурите на близки и далечни явления. Особено е нужно да се освободи съзнанието от свързаността със Земята, ако то иска да излезе в космическия простор. Даже бидейки свободни от тяло, развъплътените духове се тълпят в атмосферата на Земята, не осмелявайки се на далечни полети, не желаейки ги и не устремявайки се извън пределите на планетната аура. Свързаното съзнание на Земята си остава също така свързано и в Надземното. Затова трябва да се освободите сега, устремявайки мисъл в Безпределността на пространството. Духът може да получи тази свобода на мисълта ако неговите мисли пребивават с Мен, тъй като Аз Съм Пътят и Вратата към Безпределността. И Моето Сърце е обител за вашия дух. Полетите са възможни, тъй като, ако се устремявате в пространството на безпределните светове с Моето Име на уста и с Лика в сърцето, висшестоящите ще ви посрещнат и охраняват и няма да се изгубите в космическите бездни на безбройните звезди и планети. С времето ще получите и придружител. Кой знае – него го има и сега, но не го виждате със своите неизтънчили се чувства. Навсякъде след вас върви стража – иначе отдавна бихте били разкъсани от тъмнината. Способността да се откъсвате с мисъл и съзнание от това място, където се намира тялото, трябва да се задълбочава и обостря постоянно. После

това ще се превърне в навик. В пространството няма нито горе нито долу, нито тук нито там, нито север нито юг, всичко е Сега и Тук, където е съзнанието и мисълта. Всички други мерки и ориентир са относителни. Даже голямо и малко няма, тъй като всичко се познава само при сравнение. В духа, даже малкия, можеш да си представяш колко огромна е Вселената, където планетите могат да бъдат оприличени на електрони. Фактически в съзнанието на човека светът е извънмерен, тоест извън обикновените мерки. Възможно е да си представите Земята като огромно кълбо или пък като малка звездичка, изгубена в океана на пространството и звездните светове. И Космосът също е извънмерен, тоест земните мерки са неприложими в него, независимо дали ще става дума за понятието горе или долу, север или юг, утро или вечер, или изобщо за време. Законът за привличането съществува. На него се подчиняват много явления от живота, но сферата на огнената активност на духа е над обичайните форми на проява на този космически закон. Затова свободният дух може да лети в пространството и огромните космически пространства за него не са преграда, тъй като в Света на висшите измерения няма разстояния за духа. Даже на Земята, даже в тяло човек може мигновено да си представи себе си във всяка точка на земното кълбо. И може да види представяното от него място пред очите; този същият принцип е приложим и в звездното пространство. Трябва само да се помни, че няма предел за възможностите на духа.

109.(Гуру). Контактът на съзнанието с нас е много по-лек, отколкото с обикновените хора и особено ако ние сме се освободили от тялото. Всяко обръщане е ответно. На обърната към нас мисъл отговаряме със задълбочена, разширена и обогатена мисъл. Приобщаваме обърналото се съзнание към нашия свят на мисли, тъй като в наше разпореждане е резервоарът от мисли, подхранващ човечеството като цяло. Човечеството се храни с мисли, както плътното тяло – с храна и живее с тях, макар и това да не се осъзнава. Източникът на храна е Йерархията на Светлината и тези хора – приемници и трансформатори, които са способни да улавят съзнателно тези мисли, да ги обличат във форма и да насищат с тях пространството наоколо. Както светлината и топлината на слънцето хранят Земята, така също храни хората и мисълта. Също и ученикът се храни с мисли по линия на Йерархията. Като признак за това служи постоянният приток на нови мисли, възприемани от съзнанието всекидневно. Значението на този процес трябва да се осъзнае по-дълбоко. Признателността се проявява и в това. Нека чудесното да не потъне в обичайността и да не направи съзнанието обикновено. От Учителя се Указва необикновеността и тясната пътека встрани от утъпканите пътища. Наричаме я пътека на живота. Ние вървим по нея, вървете по нея и вие.

110.(18 март). Безпределността е във всичко и всичко е в Безпределността. Безпределен е броят на проявените светове и е безпределно многообразието на живота в тях. Богове няма. Но човечеството на някои звезди е достигнало до такава висота на развитие, че някои хора от тези светове могат да ви изглеждат като богове. Но ако даже и тук, на Земята се съберат достиженията на отделни известни хора в един човек: на писателя, художника, композитора, пророка, ясновидящия, йога и така нататък, ще получим образа на бъдещия човек на вашата планета. Можете да го наричате бог, ако искате, но това е все пак човек. Тези високоразвити същества, обитаващи висшите планети, ви изпращат на Земята своите мисли, устремяващи ви напред по вашия еволюционен път към бъдещето. Мисълта е двигател на еволюцията. Най-добрите хора сред земните жители улавят тези мисли и ги възплъщават в живота. Така се строи

стълбата на възхода на вашето земно човечество. Ние помагаме, обличайки тези мисли във форми, достъпни за вас, влагайки в този процес своя хилядолетен опит. Даваното от Нас Учение е плод на Знанията и опита на много хилядолетия. Не можем да ограничим сферата на познание само до областите, известни на хората в дадения момент, но Джордано Бруно е бил изгорен, други – измъчвани и убивани и то само затова, че са се осмелили да донесат на хората ново знание. Такава е природата на хората – да отричат несъмненото и да убиват донасящите Светлина. Затова и Разрушаваме всички предразсъдъци и натрупвания, за да се освободи мисълта. Най-тежките вериги – това са веригите на религиозния фанатизъм, на суеверията, нетърпимостта и догматизма. Младенческият материализъм също свърза мисълта, но неговите предели се разрушават от съвременната наука. Огнената Епоха е Епоха на свободната мисъл, защитена от всякакви предразсъдъци и наслоения на невежеството и не свързана от ограниченията на миналите векове.

111.(19 март). Местонахождението на съзнанието на планетата се определя от неговото обкръжение. Видимите наоколо предмети, отразени в съзнанието на човека, се явяват ориентири, указващи му мястото, където той се намира. Седейки в своята стая, даже със затворени очи, човек мислено свързва себе си с това, което е наоколо. И с мисъл обикновено пребивава там, където е тялото, сред това, което той вижда и усеща. Но ако условията на някое отделно място и предметите, характеризиращи го, ярко и цветисто и жизнено реално се утвърдят в съзнанието, отхвърляйки от него картината на непосредственото обкръжение, то съзнанието ще почувства себе си вече не в своята стая, а в далечното място. Пътувайки с трамвая в центъра на града може, затваряйки очи, мислено да си представиш себе си пътуващ по неговите покрайнини и да си представиш това много живо; нищо не се мени, освен мислените представи или образите, обкръжаващи фокуса на съзнанието. Пренасянето на съзнанието на разстояние в желаната точка представлява достижение на йога. При това е нужно пълно отдалечаване от обкръжаващите съзнанието мислени представи и замяната на това обкръжение с онова, към което е устремена мисълта. Тогава в зависимост от дълбочината на съсредоточаване, яснотата на представяне на новото място и пълнотата на отдалечаването от това, което е наоколо, новото обкръжение започва да говори само за себе си. По същия път, отхвърляйки всички мисли за себе си и потапяйки се в съзнанието на събеседника или далечния пътник, може да се усети вътрешния свят на неговите мисли. И в единия, и в другия случай е нужна пълнота на самоотвърщането. Егото и тук застава като преграда по пътя към успеха. Но упражнявайки се в малкото, може да се постигнат успехи и в голямото. Такова потапяне в друга обстановка се наблюдава и при четенето на книги, особено интересни или при напрегнат завладяващ труд и във всичко, в което човек забравя за себе си. Принципът е все същият. Само сферата на неговото приложение е малко по-друга и се изисква навик.

112.(20 март). Разстоянието и предметите на триизмерния свят съществуват за триизмерното съзнание. Лъчът на далечната звезда, устремявайки се в пространството, носи със себе си отпечатыци на всичко, ставащо на нея. Планетата може да угасне и да бъде разрушена, но лъчите от нея, летящи в безпределното пространство, носят със себе си всичко, което някога се е случвало на нея, всичко от началото на нейния живот и до края. Миналото е отпечатано в тези носещи се в безкрайността лъчи и съществува в тях. Настоящото е разрез на този лъч, взет в една или друга точка на неговото космическо местоположение. И тъй като във висшите измерения на пространството няма

разстояния, то това настояще съществува сега и тук, и винаги. Лъчът, устремяващ се в пространството от началото и до края на живота на планетата е материално тяло, протегнато в това пространство по всички направления. Планетата отдавна вече я няма, но пространствено лъчът съществува, съществува материално, но не във вид на планетна материя. Тайната на времето и пространството е голяма. От други измерения са също и човешката памет, и структурата на мисълта, и съзнанието – те не са триизмерни. Както вчерашния ден го няма на планетата, тъй като той е отминал в пространството в лъчите, отразени от планетата, така също няма и минало, запечатано от паметта в тялото на човека, то е вън от него, също там, където е и вчерашният ден. Възможно е да се прониква мислено в тези слоеве и да се усеща реалността на вибрациите, които ги изпълват. Така потапяйки човека в хипнотичен сън е възможно той да бъде заставен да преживява реално и ярко това, което е било преди много години. Всичко е тук и сега за съзнанието, можещо да настрои себе си на определена, съзвучна на желаното явление вълна. Ако пред давящия се преминава целия негов минал живот като цяло, то някъде очевидно съществува отпечатан неговият филм. Пространственото клише на миналото съществува в свитъците на Акаша, в слоевете от най-тънка материя на високите измерения. Благодарение на устременото движение напред на всички непътни тела не се повтаря нищо и всеки момент от живота е нов. Миналото е достъпно за духа, тъй като то е и в настоящето. Лъчът на далечната звезда, някога угаснала, но едва сега достигащ Земята, носи в себе си това минало, проявявано в настоящето. Звездата вече я няма, но лъчът предава своето съдържание в аспекта на настоящето и представлява за възприемащото съзнание настояще. Така миналото е завършено в настоящето, в някаква точка от пространството, близостта или отдалечеността на която съществува само за триизмерния свят, но не в действителност. В действителност всичко е сега и тук, но в различни слоеве на пространството или в различни негови измерения. Настоящото е следствие на миналото, бъдещето е следствие на настоящето. Процесът е протегнат по направление на четвъртия перпендикуляр, тоест във времето, което го няма, тъй като всичко е тук и сега. Тайната на пространството и времето се приотваря частично при освобождаване от тялото или при съзнателно излизане в своето тънко тяло. По друг начин казано, изменението на пространството тогава незабавно поставя съзнанието в други условия, не приличащи в много отношения на условията на плътния свят. Запазва се впечатлението от отделни възприемани обекти и последователността на видимите и осезаеми явления, формират се тънките (пет) чувства, движейки мисълта и тялото, тънкото тяло, способно за полети. Реалността на Тънкия Свят е несъмнена за тези, които са пребивавали в него, макар и той да не е материален, тоест материален е, но по различен в сравнение с плътния свят начин, тъй като всичко е материално, даже мисълта. Материално е също и миналото, съществуващо и отпечатано в невидимия свят, в пространството на другите измерения. Миналото се съдържа в лъчите, намиращи се в бездните на пространството на неизчислими разстояния, ако се измерват по-земному, но не съществуващи за огненото съзнание на духа.

113.(22 март). Началната точка на годишния цикъл обозначава пробуждането на живота и възможностите за посев на нови зърна за получаване на желаните кълнове. Независимо от това какво е било, случило се е или е извършено в миналото, това е благоприятен момент за посев в сферата на съзнанието на нови причини, донасящи по съзвучие нови следствия. От елементите, съставлящи съдържанието на съзнанието, се

създават нови комбинации от нови възможности, устремяващи го напред, към нови възможности. Каквото и да е било миналото, пътят на Светлината винаги е отворен за напредък. Даже от пътя на злото винаги може да се премине на пътя на Светлината. Тази отвореност на пътищата за придвижване на духа във всяко направление винаги съпътства съзнанието на въплътените и винаги е възможен избор. Не, няма такова положение, при което човек да е лишен от право на свободен избор. Дори и когато материалните условия на живота са безизходни, областта на духа остава свободна и отворена, тъй като устремяването нагоре никои и никога не може да му прегради. Често се случва, когато по време на тежък кошмар човек застава себе си да се събуди и преминавайки в света на другото измерение освобождава себе си от тежките преживявания. Точно така също съзнанието може да се отскубне от безизходните действия на Земята в областта на духа, над който Земята и земните условия нямат власт. На Земята хората живеят под властта на своето обкръжение в създадените от тях психически клетки от различна конструкция и материали. Но йогът-отшелник в планините е свободен от всички тези натрупвания и условности на живота. Модата, обичаите, традициите на епохата, народността, наред с всичко останало налагат на съзнанието свои рамки. Човешкото робство, взето в своята широта, е по-трагично отколкото това може да изглежда. Много хора са роби, освен всичко, още на своите навици, склонности, страсти и пороци. Човекът живее в тясна психическа клетка като птица с отрязани крила, никога не познаваща свободата. Йога е път на освобождение на духа от всички ограничаващи неговия път. Даже осъзнаването на ограниченията и свързаността на духа от своето физическо тяло може в много да помогне. Тялото е добро дотогава, докато обитателят му не надрасне неговите граници. По-нататък те стават спирачка, ако не са намерени способности да се излезе извън пределите на тази физическа обвивка. Затова се дава животът на духа. Мисълта е оръдие на духа. Тя не е ограничена от нищо, освен от пределите на познанието. Тя е освободител и поробител. Никои не може да постави прегради за мисълта, освен самия човек. И мисълта, несвързана с нищо, може да прокара на прага на Новия Цикъл нови пътища за устремения дух. Всяко ново зърно мисъл дава своите кълнове. Свободната мисъл ще доведе духа до надземната свобода, когато, бидейки в тяло, съзнанието може да го оставя временно по желание и да действа в други пространства. И тогава тялото няма да бъде клетка за духа, а негов апарат, снабден с всички възможности, апарат, който е почуден от земните апарати.

114. (22 март). По-добре е да нямаш нищо, отколкото да имаш, но да бъдеш роб на това което притежаваш. Вещите представляват огромно бремене за духа. Затова Искаме да Унищожим понятието за собственост и да го Заменим с понятието за временно ползване на нужните за живота вещи. Вредата от собствеността не е в самите вещи, а в това, че съзнанието е свързано с тях и е изпълнено с мисли за тях. Самото понятие за собственост е нелепо, тъй като е нелепо да се счита материята, от която се състоят вещите, за своя. Атомите не могат да принадлежат на човека, но техните комбинации могат – в това е несъстоятелността. За живота са нужни много малко вещи. Бъдещето ще освободи човека от всякаква собственост, давайки му всичко, което е нужно за живота, но за временно ползване. С всяка вещь, която той притежава, свързва съзнанието с нишка и мисъл, прикрепена към вещта. Колкото повече са вещите, толкова повече са свързаните с тях мисли. Скъперникът е затворник в тъмница, стените на която са съставени от вещите, които той счита за свои. Няма да излезе оттам, докато не се откаже

в духа от тях, няма да излезе нито в този свят, нито в другия, тъй като отнасяме мислите със себе си в Тънкия Свят. Проклятието на собствеността виси над човека и го притиска към Земята. В Надземния Свят всяка вещ, свързана с понятието за собственост, е като чугунено гуле на краката. Там никъде не може да се избяга от вещите, които се притежават, за които човек мисли, че притежава. Скитникът нямащ нищо, даже и храна, там е по-свободен, отколкото обикновения човек, обкръжен с обичайните вещи. Затова Указвам: „Имайте всичко, но нищо не считайте за свое”.

115. Не трябва да се предрешава бъдещето. Всички предварителни решения са неверни. Направете всичко, което е възможно, а останалото предоставете на Владиката. Така също и страхът за бъдещето трябва да се остави – той не е добър магнит. Какво да се вземе със себе си? Своята свобода от всичко, което свързва съзнанието. Давайки Съвет, Учителят взема върху себе си неговата карма. Затова следването на Съвета и отвръщането (от себе си) и предаването на своята воля на Владиката е освобождение от предишната карма.

116. (26 март). За опадалите листа няма да съжаляваме – не те са отсъдени. Така са оставяли всички, които са били с Мен. На оставилите горко, но не на вас, устоялите в Мен. Избралите друга съдба са предрешили своя път. Той не е Мой този път на отделяне от вас. От Мен си поставен ти, а не те, вървящите отзад. Оставяйки теб, оставят Мен, тъй като ти си Мой. В отделянето има тъмнина и очевидно за тях тъмнината, отделила ги от Мен, е по-мила от Светлината. Ти си лакмус за тях, проявител на реакцията към Светлината и тъмнината. Държаха се за теб. Как ще се държат сега, отсекли клона, за който се държаха? Но думите не достигат, тъй като ушите оглушаха. Тъмнината ги запуши. Някога ще разберат, но каква полза – пропуснатите възможности няма да се върнат. Страшно е това заслепяване от тъмнината, когато очите гледайки не виждат и ушите не чуват, макар и думите да проникват в мозъка. Но волята е свободна да избере пътя на тъмнината или Светлината. За разбитата чаша отдавна вече Казах. Ти се опитваше да залепиш отломките. Но такива съдове не се поднасят на празника на духа. А празникът ще дойде и ще бъде на вашата улица. Но тъмнината забира своето, принадлежащо ѝ по правото на сътрудничеството с нея или съзвучието. Ти питаш къде е тогава победата, ако тя е отнела близките? Но Аз Победих Света, бидейки оставен от всички и приех върху себе си яростния натиск на обезумялата тъмнина, тъй като победата е в духа, а не някъде вън. Утвърждавайки те като мощен победител Указвам да бъдат събрани всички сили във фокуса на духа, в неговата цитадела и да се оградят от тези, които се оказаха минувачи. Победата и поражението са в духа. Трябва да се помни, че на самотата никой няма да измени. През самотата трябва да се премине. Как ще пропълзи тъмнината, ако няма нито сивички, нито белички, зад които може да се скрие? Считай всяко отдалечаване за освобождение от излишния товар. Ще бъде по-леко да се върви. Стъпалото на самотата на духа е също толкова неизбежно, както и периодът на бездомие. Оставения от всички, лишеният от всичко, победилият себе си в себе си и приелият своя кръст идва при Мен. Аз Съм победител, Аз ще дам сила да се издигнеш над бездната на живота и да победиш живота.

117. (28 март). Съветите се дават от Учителя за прилагането им в живота. Затова всеки Съвет трябва да се приложи според силите и разбирането. Ще задълбочим разбирането на рефлексността на мисленето. Тя означава преди всичко автоматизъм на мислите и действията: както е привично, както по-рано и така, както диктуват

обстоятелствата, всичко се приема без уговорки, борба и противодействие и съгласно отдавна установения начин на мислене – с една дума пълно, безропотно робство на предишния човек в себе си. Архатът унищожава в себе си, доколкото позволява това неговото вечно бодърстващо съзнание, това лунно наследство на полусъзнателно съществуване. В рефлексността се проявява животинската страна на човека, реагираща на всичко така, както животното в него е било приучено някога. Областта на рефлексността е много широка и дълбока, но подлежи на пълно преразглеждане и на пълен контрол на съзнанието, вечно стоящо на пост в човешкия микрокосмос. Когато вълните на външните въздействия на живота се устремяват към човека, те могат да се посрещат рефлексно, подчинявайки се на вълната, но може, посрещайки вълната, нейните елементи да се отлеят в желани комбинации и нови съчетания, приемливи за съзнанието. И тогава вместо сляпо пасивно подчинение на обстоятелствата волята утвърждава техния желан аспект, създавайки картина на явленията чрез активно вмешателство в течението на техните вълни. Не трябва да се приема нищо нито вън, нито вътре в себе си, проявявайки се като ветропоказател за страничния вятър. Малко ли какви ли не ветрове могат да задухат, помитайки света на собствените мисли или на приемливите външни условия. Творец на своя свят на мисълта и на своето бъдеще е самият човек. Да се отдава тази област на волята на случайностите на временните условия и на случайните мисли, често подхвърляни от тъмните, е недопустимо. Трябва да се направи всичко, което е по силите, за да се управлява своята карма. Мисълта и волята са властители на кармата. В това отношение утвържденията придобиват особен смисъл или значение. Малко ли неща се говорят и се вършат, или се случват. Елементите на всичко, ставащо вън и вътре, може да се комбинират съгласувано с отчетливата, твърда заповед на волята. Насочи своите решения към изпълнение Волята на Владиката. Против Нас никой не е силен. Никой не е силен против съзнанието, слято в едно със Съзнанието на Учителя на Светлината. Така именно и трябва да се действа винаги, а когато обстоятелствата притесняват особено яростно, тогава и следва да се действа активно, насочвайки всички мисли и волята, без пасивно и рефлексно приемане на нищо нито отвън, нито отвътре. От рефлексността на мислите активно се ползват тъмните нашепници, надявайки се на това, че при отсъствието на контрол те ще успеят да пробутат своите мисли и да пожънат обилно, което и става обикновено. Силните въздействия на тъмните и техните зли хитрости стават възможни именно благодарение на лунната пасивност на волята, мисълта и съзнанието, когато духът не дерзае да утвърждава огнено своята воля пред лицето на изглеждащите непреодолими външни условия. И когато при това възможността и смелостта на активно-съзнателната мисъл се подтиска от тъмните, тогава човек постепенно и незабележимо за себе си се превръща в пълен роб на изпращаните от тях мисли, а оттук и на случайното съчетание от външни обстоятелства. Архатът не допуска нито мисли, нито действия от рефлексен характер, без да е наложил върху тях печата на своята воля. Малко ли нещо се случва навън, но ще бъде не така, както се случва, а така както искам аз – така утвърждава мощно на себе си раждащата се воля и с това дава направление на течението на външните явления. Чистата и твърда като елмаз мисъл изсича от пластичната субстанция на стихийната материя формите на явленията, длъжни да се проявят в плътните условия, обосновавайки се върху неизменността на действието на Висшите Закони. Колелото на изпълнението се привежда в движение от Архата с мисълта. Затова всичко, което върви против или вреди, или лишава от Светлина, или обременява съзнанието се разсича с

огнения меч на духа, с огнената мисъл и се оформя в нови съчетания, приемливи за съзнанието. Архатът не олицетворява със себе си безволна овчица. Йогът не може да бъде играчка на случайностите на живота, ако дозорът не е отслабен и постоянен. Даже в хата йога може да се забележат процеси на съзнателна намеса или контрол на волята над подсъзнателните функции на човешкото тяло, когато рефлексността на тези функции се заменя със съзнателност, тоест контрол на волята над тях. Огромното болшинство от хората действа рефлексно. И затова близките особено се нуждаят в тази рефлексност да се внасят елементи на съзнателна воля. В никакъв случай не трябва да бъдат отдавани те в жертва на тяхната собствена рефлексност, приемайки нейното лунно опиянение за изразяване на тяхната свободна воля или считайки, че свободата на волята се изразява в свободното ѝ подчиняване на опашатите нашепници. Тези последните действат свободно, натрапвайки своите мисли и ако чужда, незавладяна от тях воля се намеси в този процес, то се получава не подтискане на чуждата воля, а нейното освобождаване от влиянието на тъмните, възползващи се от рефлексността на безконтролното мислене на своите жертви. И тъй, всичко което върви против, което пречи, препятства и затъмнява може да бъде регулирано и оформено от волята преди да се приеме като неизбежност. Всичко е пластично и особено сферата на действие на мисълта, за която е достъпно всичко и за която всичко е възможно. Трябва да се утвърждава не това, което поднася животът, а това, което иска волята и да се утвърждава въпреки очевидността на живота и пред нейното лице. Следователно на всяка комбинация от някакви нежелани съчетания се противопоставя съзнателното решение на волята. Утвърждава се пълната противоположност на явлението, другия му полюс: здраве пред лицето на болестта, радост – пред мъката, преодоляване – пред трудностите, победа пред лицето на възможното поражение, сила пред проявите на слабост, успех – пред неуспеха и така нататък. Изгаряйки формите на нежелателните съчетания на единия полюс, утвърждаваме при това другия, противоположния. Почти всички явления изискват своя корекция и затова нищо не се приема рефлексно и безконтролно. Във всичко трябва да има целесъобразност и съзвучие с плана на Владичите. Ако се приема всичко както е, без внасяне на своята корекция, то животът ще прегази и тъмните ще тържествуват. Ако пък с всички сили се борите с рефлексната същност на явленията, съзнанието ще се освободи от тях и преди всичко по линия на собствените мисли, творящи съдбата на човека. Робството на рефлексите на собствените мисли е най-безпросветното. Само със своята огнена воля, обединена с Волята на Владиката, може да се противопоставиш на противните течения на живота. Човекът, лишен от воля, не е човек. Огнената мощ на човека се измерва със силата, величието или нищожността на волята. И когато волята се ражда, подобно на млад лъв, Учителят Отваря постепенно Завесата.

118. (29 март). Така е устроен човекът, че иска да получи Висшето, пребивавайки в предишното бласто и да има даровете на духа, не отстъпвайки от нищо: и от хлебарките в пазвата, и от Лъча на Светлината. Така половинчатостта навлиза във всичко, превръщайки ученика в половинчат служител на Светлината. С едната своя половина служи на Светлината, с другата – на тъмнината. Резултатите, разбира се, са плачевни и когато настъпи отговорният момент, чашата на осъждането превишава тази на заслугите. И може ли да се учудвате, че при Нас за столетия пристига един. И така званите са много, но къде са избраните? Магнитът на фокуса на явленията, противоположен на магнита на Фокуса на Йерархията, се оказва по-силен и

непреодолимо привлича към себе си неутвърдилото се в Светлината съзнание. Винаги е ставало така. Но сега е времето на последното разделение и време за избор на пътищата завинаги, и присъединилите се към единия или другия фокус с него и ще пребъдат. И стоящите на една маса могат да бъдат под действието на противоположните фокуси на притегляне, и в духа вече да са разделени по своите полюси, и да им принадлежат. За нас няма значение под какви предлози и при какви условия тъмнината забира своите и отделя от Нас, за Нас е важен самият факт на неизпълнение на Указа и на отделянето. И седящите на една маса могат да се окажат в различни сфери, без сами да осъзнават това. Осъзнаването, пълното осъзнаване ще дойде, но когато вече е твърде късно. И нишките ще се окажат скъсани. Това осъзнаване на откъсването от Светлината е дошло даже и при обесилия се Юда, и даже неговият дух не е издържал този ужас. Отделянето започва с малко, за да завърши с голямо. Положението остава неизменно: „един път предателят е предател завинаги”. Хората не разбират следствията на своите постъпки. И в течение на своя кратък земен живот извършват постъпки, които имат решаващо значение за продължителното надземно съществуване. Отделилият се от Йерархията тук обрича себе си на безпросветно съществуване там, макар и да е прекарал всички дни на своя земен живот в слава, богатство и пълно благополучие. Принадлежността към църковничеството не гарантира правото на вход в Царството на Светлината. Избралите пътя на следване на Указите на Учителя кармически привързват себе си към Лъча и с това утвърждават своя път. Приближаването към Светлината не е забранено за никого, но положението, когато лицето е обърнато към Светлината, а краката крачат в противоположно от нея направление, е трагично. Това разделяне на съзнанието в самото себе си е много показателно. Домът, разделен в себе си, няма да устои. Можете да си представите каква тежест за Учителя представлява такова разделено в себе си съзнание. Затова Ние Предпочитаме преките врагове на Светлината пред половинчатите служители, тъй като не те са отсъдени. Ще кажа: „Когато е обяснено всичко и са изчерпани всички доводи, и това е безрезултатно, можеш да си умиеш ръцете и да се оттеглиш”. И тогава положението се изменя коренно: до този момент е отстъпвало половинчатото съзнание, а сега не то ще си отиде, а ще си отидат от него и то ще бъде оставено, бидейки предоставено на самото себе си. Кармично това явление има решаващо значение за бъдещата съдба на човека, тъй като ще определи неговия път и посока. Трябва да се разбира, че приближаването към Светлината не е шега. Много се прощава там, където има систематична преданост, но не се прощава нищо където я няма. Аз ще пробия с Огнена Мисъл ушите, запушени от тъмнината. Но ако обятията на тъмнината се окажат по-мили на сърцето, тогава ще Укажа: „Отивай си”.

119.(30 март). Хрониката на Акаша. Всичко, което човек вижда наоколо, представлява резултат от възприемането на вибрациите на материалния свят чрез неговите органи на чувствата. След един ден видените и усетени от него вибрации също продължават да съществуват в пространството, тъй като в природата нищо не изчезва. Вчерашният ден съществува някъде и някак сега, но неосезаемо за обикновеното съзнание. Съзнанието осветява продължението на тези вибрации в настоящето, в тяхното непрекъснато придвижване във времето напред, но времето може да се спре, тъй като представлява атрибут на земното съзнание, а съзерцаваното от него явление не. Книгата, лежаща върху масата, съществува от началото на своето раждане и до унищожаването ѝ, бидейки изтеглена във времето, каквото за нея няма. Във времето я възприема съзнанието, тъй като иначе не може. И подобно на книгата, във времето

съществуват също и всички останали вещи и явления, не изчезвайки някъде безследно, но бидейки проявени в настоящето, като книга с хилядолетна давност. Настоящото е разрез на явлението във времето. Ако би могъл да се устремиш по орбитата на движение на Земята в направление, обратно на нейното движение, със скорост, равна на това движение, то времето би спряло. Ако скоростта се повиши, то би могло да се види миналото на Земята в съответствие с бързината на движение на съзнанието назад по орбитата. Орбитата не ги повтаря в пространството, тъй като движението на Земята е спирално в нейния устремен бяг към далечното съзвездие заедно с цялата слънчева система. В Космоса сега съществува всичко, което някога е било в него и съществува именно благодарение на спиралното движение напред на всичко, което е в него, на всички тела. Потопеният в хипнотичен сън човек може да види своето минало също така отчетливо и ясно, както настоящето. Значи то действително съществува някъде извън неговото обичайно съзнание. А ясновиждащият вижда, вземайки в ръце старинна вещ явленията, съпътстващи я в живота. Даже камъкът вижда и не само вижда, но и отпечатва всичко, което става в неговото ползрение, тоест всички вибрации, достигащи го и отлагащи върху него своите наслоявания. Всичко действа на всичко и се отпечатва от всичко в такива най-тънки наслоявания, които засега не са достъпни още за съвременните регистриращи апарати. На кинолентата е отпечатан редът на минали явления или вибрации. Великата материя притежава свойството да отпечатва върху себе си следите от енергиите, които ѝ въздействат. Лъчът Светлина, един път паднал върху предмета, остава върху него своята невидима следа или отпечатък, който при някои условия може да бъде проявен от съзнанието. С времето ще изобретят апарати, улавящи тези отпечатъци на невидимите за окото енергии. Тайната на времето ще разкрие своя лик за човека. Подобно на това как една вещ, видяна преди 20 години продължава да съществува в съзнанието на човека неизменена, макар и в действителност вече да я няма, точно така и в паметта на природата съществува всичко така, както е било някога, неизменено. Много съзнания след смъртта живеят в това неизменено минало, също така реално за тях, както за нас е текущият ден. Често човек усеща ярко тези вибрации на миналото, въздействащи му в настоящето. Миналото, подхранващо миналото с това е и страшно, че то е живо и е около нас, само че невидимо за окото, макар и понякога осезаемо. Хората посещават светите, а също и историческите места, тъй като усещат несъзнателно отпечатъците на миналите събития върху тях. Това минало съществува сега и тук, тъй като в света на другите измерения няма пространствени разстояния, както ги няма например и за мисълта. Цялото минало на човека е заложено в него в настоящето. Тайната на времето е огромна, непостижима. Може да се намери близък подход към нейното решаване, предоставяйки на вещта да говори сама за себе си при съсредоточаване. Трябва да се взимат стари вещи, видели много в своето време. Подобно на непроявена фотографска лента върху тях е отпечатано всичко, с което те са влизали в допир. Трябва само да се прояви. Проявител е съзнанието, настроено в ключа за възприемане на тънките енергии. Чуден е апаратът на човека – недостъпното му е достъпно.

120.(30 март). Рефлексни действия и автоматични движения. Именно от този автоматизъм и безконтролност се възползват тъмните, за да пробутат своето. Безконтролни са и така наречените нервни движения. При душевноболните те достигат своя апогей. Този автоматизъм тогава е силно свързан с обсебването – те са явления от един порядък. Оттук необходимостта от постоянен контрол или дозор на съзнанието

винаги и над всичко. Понякога забелязвате, че вещите като че се изплъзват от ръцете, като при това се повреждат и разбиват. И тук не минава без тъмната ръка, възползваща се от дори временното отслабване на дозора. Помнете как са изпадали от ръцете и са се разбивали нужни и скъпи вещи след съприкосновение с обсебени. При натиск от тъмните нито едно рефлексно действие не може да бъде гарантирано от техните опити да вредят. Ако на планетата повече от половината от хората са подложени на обсебване, а болшинството от останалите – на въздействието на тъмнината, то можете да си представите колко огромна е опасността от рефлексното мислене, явяващо се развѣдник и магнит за тъмните влияния. Ако настроението е лошо, можете да се попитате – защо? Ако завладяват тежки мисли – откъде? Ако пропълзва раздразнение – защо? Ако в нещо има неуспех – не се ли стараят за това тъмните? Ако има противодействие – не пропълзват ли те? Колко техни влияния ще откриете във всичко, което затъмнява и огорчава, и пречи да се върви. Тънкият Свят силно въздейства на плътния, а тъй като неговото население са гости недружелюбни и зли, то и въздействията са тъмни. Даже и от не злите въздействия ползата е малко. По-добре е сам да бъдеш винаги и във всичко въздействащ на себе си, отколкото да бъдеш ветропоказател за чуждия вятър. По-добре самостоятелност във всичко, даже с грешки, отколкото чужда безпогрешност, тъй като е невъзможно да стоиш на чужди крака. Съвет може да поискаш, но преоценявайки го. Вътрешно може изобщо да не вземаш под внимание това, което мислят хората, тъй като те мислят и разсъждават погрешно. Който има Учител, той може да решава сам за себе си с Негова Помощ и без странични съвети.

121.(1 април). Сине Мой, рефлексността на мисълта и на действията означават движение на мисълта по привични коловози и същата привична активност във всичко. Но Учителят е нов винаги, в Неговата същност няма автоматизъм и привичност. Всичко е поновому, всичко е не така, като по-рано. Дозорното светлоносно съзнание или постоянното бодърстване изключват лунната рефлексност. Даже натрапчивите мисли са мисли, носещи съзнанието по стария, утъпкан коловоз. Да се спре мисленето и да се настрои то в друг ключ ще бъде победа над автоматизма на процеса на обичайното мислене. Ако е трудно да се съсредоточиш върху нещо и текущите мисли пречат, значи рефлексността в съзнанието побеждава съзнателното волево усилие на мисълта. Суетата звучи привично, устремявайки мисълта по прокараните канали. Озарението или „бъдете като деца” или „отвърни се от себе си” е условие за отказ от автоматизма на рефлексите на мислителната активност на съзнанието, по-точно на мислителната пасивност на съзнанието и утвърждаване на нов кръг или стъпало на съзнанието, не зависещи от предишните извървени и утъпкани от мисълта пътища. И новината на всекидневните Записи носи върху себе си печата на освобождението от вехтия човек в себе си, който обича и е привикнал да прави всичко така, както по-рано, а главно – да мисли постарому. Изтриваме натрупванията на миналото във всичко, за да не пречат те да се мисли свободно и да се действа поновому във всичко. Искаме да унищожим лунния човек в човека, за да бъде човекът винаги нов и неговият живот да е нов във всички сфери на неговата дейност. Ново, ново, ново винаги и във всичко, такъв е пътят на новия живот. Творческият труд е отбелязан винаги с новост. Творчеството във всички процеси на активността на човека показва напрегнато състояние на мисълта, вървяща по нови пътища и постоянно стремяща се да заменя старото с ново. Всичко, което е било, вече не е добро само с това, че може и трябва да бъде заменено с ново и по-добро. Подобряване, изтънчване и усъвършенстване във всичко и постоянна, непрекъсната

замяна на старото с ново – това е и пътят на еволюцията на живота, и тогава точността и бързината на привичните действия вече няма да пречи, както не пречи тя, а помага на опитния пианист да изпълнява величествени симфонии или на композитора – да твори. И вече не автоматизмът, а опитът, даващ увереност на ръката, ще бъде помощник по новите пътища. Ценността на опитните натрупвания, не сковани и не свързани с лунната пасивност на вехтия човек, ще застане на служба на съзнанието. Приветстваме всичко ново. Старият свят не е добър именно с това, че пътищата на неговата мисъл, създаващи прегради за духа и препятстващи еволюцията на съзнанието, вече са преминати. И с новото Учение на живота се дава нов Завет как да се освободи човекът от лунното наследство на миналото. Разделянето на съзнанията върви по тази линия: едни гледат в миналото и живеят с неговата същност, други – напред, само напред, само напред, утвърждавайки във всичко новите форми на живот. Ние Сме с тях, с вървящите смело напред. Ако тази мярка на новост на всичко и във всичко се приложи към проявите на живота, то може да се види къде се строи Новият Свят, вървящ в крак с еволюцията и къде – старият, който ѝ пречи. Далечните Светове и завоюването на космическото звездно пространство са вежи на Новия Свят, указващи на човека новите пътища.

122. Ще приветстваме също и промените в своя личен живот. Те ще разкрият нови възможности, тъй като ще изтеглят съзнанието от привичния коловоз. Непознаващите бъдещето лелеят предишните условия на живот. Но вие няма да си ги спомните, тъй като животът ще храни с нова храна вашето съзнание. Ето защо толкова малко мислят и си спомнят за своя минал живот хората, устремени в бъдещето. Назад всичко е изгорено за огнената йога и пътят е само напред. Не Отричаме миналото, ако то се явява стъпала за бъдещите достижения, а не гири на краката.

123. (2 април). Тук всичко е против. Ще бъде всичко, но там, зад чертата на изпълнения Указ. Изживените условия на обкръжаващото не облекчават живота, а обратно, подобно на това както на изтощената почва кълновете са лоши, макар и да е изразходван същия труд, какъвто и на добрата. И не е на Владиката вината, че не сте побързали и не сте започнали преди една година навреме да подготвите мрежите. Но бяха изпратени мисли на успокоение и благоприятното време отмина. Това ще научи друг път да бъдеш по-бърз в следването на Съвета, а също ще покаже, че всички трудности са преодолими, макар и с по-голям разход, отколкото в случай на незабавно изпълнение на Указанията. Не трябва да се разчита прекалено на човешката помощ, по-добре – на мощта на мисълта, подкрепяна от Нас. Затова действайте с мисъл – даже през стена ще премине незабавно, но действайте с мисъл с Мен и ще ви Помогна във вашите дела. Виждайте Ръката не в дреболиите, а в главното. Правият път не избавя от тръните. Кармичните условия не допускат пряка намеса в делата. Застанете по-близо. Аз ви Изпращам Лъч на щастие, какво повече? Лошите условия не определят дълбочината и широтата на това щастие, тъй като представляват само малка част от вашия живот, осъзнавана и виждана от вас, както виждате айсберга, потопен в океана с огромната и недостъпна за зрението своя част. Главното е животът в невидимия план, в невидимия Свят и целият земен живот е само подготовка за този живот, тънък, невидим, на другия план. Там царства мисълта. И научили се да я управлявате и прилагате в живота тук, там ще действате с нея свободно, тъй като там всичко се движи от мисълта и живее с мисълта, и самата мисъл живее. Създайте света на своите мисли върху здрава основа, помнейки непрестанно за камъка на вечната основа на живота.

124. (3 април). Моментите на пълна неподвижност на тялото са много показателни. Това са моменти на концентрация на всички сили вътре, когато тяхната външна активност се прекратява временно. Само при пълна неподвижност на тялото са възможни някои психични феномени, например седенето върху вода или издигането във въздуха. Йогите изразходват години за това, да достигнат това състояние на пълна неподвижност, когато вътрешното същество се освобождава от свързващата го физическа активност на тялото. Правилно е отбелязано, че това състояние идва естествено като назряла потребност на духа в минути на пълен покой на плътната обвивка. Трябва да се отбелязват всички подробности на това състояние на особена възможност. Това спокойствие е първото, след него следва второто спокойствие – спокойствието на чувствата и емоциите, след него третото – спокойствието на мислите, с една дума, пълно прекратяване на активността във всички тези проводници. Когато угасва светлината на деня, са видими звездите, когато угасва активността на трите, светът на тънките енергии започва да разкрива себе си на съзнанието. Но трябва да се укротят трите (проводника). Висшето се затъмнява от низшето, заглушава се от него и висшето престава да съществува за съзнанието, потопено в движенията на трите. Понякога Допускаме пренапрягане на тези три проводника, за да се отвърне по-лесно духът от тях, натоварен свръхмерно от всичко това, което се извършва в тях и което няма край. Тази същата тактика на *Adversa*. Трябва да се осъзнае отделеността на духа от движенията в трите, иначе няма да бъде достигната вътрешната свобода. Пътят на еволюцията е дълъг. Някога от човечеството ще бъде достигнато всичко, което му е отредено от законите на природата. Но за тези, които дерзаят, е възможно да ускорят този дълъг процес със съзнателно прилагане на волята.

125. (4 април). Утвърждавам невъзможността да се достигне желаната цел, ако не са приложени всички усилия и всичко не е поставено на карта. Затова толкова рядко достигат до Нас. Ако тази цел застане на първо място в живота, тя става достижима. Ако се изменя всичко, но Владиката е неизменен и ако всяко земно обкръжение завършва с край, когато човек е принуден по силата на нещата да остави всичко земно, включително тялото, то целта да се достигне до Учителя е над всичко, което преминава, тъй като Той е непреходен. Така сред обикновения живот и обикновените и течащите наблизко явления човек си създава сфера от непреходни явления, в която живее и в която продължава да пребивава когато всичко земно си отиде. Илюзията на Майя е опасна и убедителна с това, че е необичайно ярка и реална и застава човека да забравя за нейната преходна същност. Хората често са се опитвали да отпечата в продуктите на своето творчество елементите на непреходното и да изразят непреходността в него. Много предмети на изкуството и много съоръжения са преживявали векове. Пирамидата стои четиридесет века, но и тя се разрушава. Всичко това показва, че смисълът на вещите не е в тях, а в нещо друго. Това друго се заключава в непрекъсвания живот на духа, вървящ над преходните вещи. Тази мисъл е кратка, но е отпечатана ясно във формулата: “преди началото на времето Аз Съм”. Висшето “Аз” на човека е извънвременно и извънплътно и живее извън времето и триизмерното пространство, макар и да се проявява в тях чрез своите временни обвивки. По такъв начин вечното се проявява във временното и представлява разрез на вечността или на вечното в плътното и тънкото. Точно както и всички съществуващи и смъртни форми на живота са прояви на вечния неумиращ живот.

126. (М.А.Й.). Не се грижете особено за вещите. Ще имате в количеството, нужно за живот и даже повече от това. Смятам, че сте обременен с вещите, за да разберете тяхната природа и значение и смисъл. На човека не е нужно нищо и колкото по-малко има, толкова по-добре. Но по-добре е да нямаме нищо и да не считаме нищо за свое от това, което имаме, ако животът налага да ги имаме. На всяка вещь може да се постави предел на нейната връзка със себе си, след което връзката се прекъсва автоматично. Това и ще бъдат възните на безпределността, тъй като там, в безпределността, не можеш да вземеш със себе си вещи. Така човек освобождава още на Земята себе си от излишния товар, постигайки природата на това, което той временно притежава.

127. (5 април). Човек тъгува за оставения дом и с мислите си пребивава с него и в него, но не знае, че го е помело наводнение и неговото домочадие е загинало и нищо не е останало от дома – само равно място, обраснало с плевели и трева. Така хората живеят често в своите представи и с тях, а не в действителността. Така също и умрелите продължават да мислят за това, което е било някога, а не за това, което е. Представите за вещите заменят за човека реалността и той живее в света на Майя, а не в действително съществуващото. Така също неверни, едностранчиви и неправилни са неговите представи и за хората, делата и вещите на текущия момент. Агни Йога е път за познаване на истински съществуващото, несъмненото, на това, което е, а не на това, което изглежда като съществуващо. Малкият свят на обикновения човек някак и с нещо е свързан с действителността, но колко далеч е той от космическото възприемане на света. Затова Далечните Светове се указват като цел за устремяване на съзнанието и средство да се излезе с мисъл в космическия простор.

128. (6 април). Но трябва на всяка цена мисълта да бъде овладяна. Животът показва, че мислите на текущия ден, благодарение на своята напрегнатост могат да подчиняват на себе си волята и да текат въпреки нея. Волята иска едно, а утвърдената мисъл – друго. Не е ли все едно в какво робство се намира съзнанието: на мисълта, на чувствата или на тялото. Как да се утвърди своята воля над непокорната мисъл, не давайки ѝ храна? Мисълта се храни с енергиите на съзнанието, лишена от хранене тя умира. Даже самият процес на анализ на мисълта и възможността за контрол над нея укротява нейната ярост. Анализът е вече контрол. Очистената от съзнателния лъч мисъл изгаря в него, ако не е добра и увяхва, ако е много натраплива. Контролът предполага този, който контролира и това което се контролира – става отделяне на съзнанието, породило мисълта, от своето порождение. Този момент е много важен, тъй като дава в ръцете ключа от менталната клавиатура, с която може да се ползвате по усмотрение на волята. И тъй, натрапчивата и прилепнала мисъл като провинил се ученик избутват напред, осветявайки я с лъча на съзнанието и, разглеждайки нейната природа, решават какво да правят с нея по-нататък. И тази мисъл, като ученик съзнаващ своята вина, помръква в своето упорство и е готова да се подчини на заповедта на волята. Към натрапливата мисъл може да се приложи пословицата: “аз те създадох, аз и ще те унищожа”. Именно, трябва да наречете себе си върховен владетел на мисълта. Тъй като мисълта е силна със силата, вложена в нея от нейния породител. Аз дадох, аз и взех – така разсъждава мислителят. Затова не трябва да се смущавате от яростта на текущите, натрапливи и прилепчиви мисли. Неголям опит ще покаже, че с тях е възможно да се борите при правилен подход. Често пречи разпиляността на мислите. Тогава трябва всяка, струваща си това, да се довежда до края, произнасяйки решението и да се постави върху нея печатът на завършека. Завършена, тя няма да тревожи съзнанието. Нерешителността и

половинчатостта в този случай ще бъде препъни-камък. Във всичко се изисква определеност и решителност. И така, няма да забравим, че извиканата пред съзнанието и осветена от неговия лъч мисъл изгаря в него или се лишава от своята сила дотолкова, че вече лесно се подчинява на волята. Те могат така всичките поред да бъдат лишени от воля, да бъдат осветени от лъча и да се неутрализира тяхната сила една след друга. С мислите е възможно да се борите, ако обременяват или пречат.

129. (7 април). Сине Мой, не се бой от нищо. Страхът не е рентабилен. Да знаеш и да отчиташ опасността не означава да се страхуваш от нея. Страхът напълно отсъства в строителното, съзидателно начало. Страхът гаси огньовете и убива енергията на духа. Страхът коагулира в пространството образувания от стихийна материя, които имат стремеж да се vyplътят в плътни форми. Страхът е магнит, привличащ към проява именно това, от което се бои страхливото сърце. Архатът формира със силата на творческата мисъл съчетанието на външните условия. Той твори с мисъл. По същия начин твори и страхливецът, рисувайки си всякакви ужаси и утвърждавайки ги за себе си в своя живот. Проявите на страха нямат нито една положителна страна. Магнетизмът на страха е отрицателен, тоест лош, тъй като привлича явления по съзвучие. Затова Указвам да се изтръгне този корен от сърцето и така, че да не останат следи. Нашият път е дълъг, не е нужен безполезен багаж.

130. (8 април). Мисълта трябва да бъде овладяна, иначе тя ще овладее. В психичноболните виждате пример за това как мислите могат да подчинят на себе си човека, когато той става техен безволен роб. Отначало човек поражда мисъл, разпореждайки се с нея. Ако при това той влага в нея твърде много енергия и твърде ярко се съчетава с нея, то мисълта, внедрила се в съзнанието, вече започва да влияе и действа на човека. Затова не си струва твърде много да се отдавате на текущите мисли. Може да се върши всичко, което изисква животът, но без да отдавате целия себе си на обичайния живот. При изострена чувствителност и възприемчивост тези мисли могат да надвият, задушавайки съзнанието с еманациите си. Какво толкова има за мислене, нека да става каквото ще да става, но трябва да се намери време и за висшето. И да се съкратят разговорите за това, което заема съзнанието в текущия час. Трябва да се намери отдушник за суетата на деня, отделяйки ѝ само неизбежния минимум от време. Трябва да се борите с мислите и да ги побеждавате.

131. (9 април). Съзнанието при обикновения човек живее в един от неговите проводници преимуществено пред другите: при мислителя – в ментала, при спортиста – във физическото тяло, при картоиграча или пианиста – в астрала, при редки хора – в дома на духа. Разбира се, всичките три са преплетени и свързани тясно. Много важно е да се усети, че „Аз” в човека не е неговите обвивки, които се явяват проводници или оръдия за неговото изразяване. Може и без тях, ако си в духа. Наблюдавайки беснеенето на астрала може да се забележи, че човек прекрасно се справя и без тях и при това нищо не губи. Спокойният човек живее между другото още по-ярък и наситен живот, отколкото обкръжения от страсти и емоции. Крайният полюс на проява на страстите в човека довежда до пълно затъпяване на чувствата, както в случая с опиянения пианиста или наркоман. Ако в моментите на силни емоционални преживявания се отстрани съзнанието от астралния проводник, движението в него ще се прекрати почти моментално. Така може да се потуши всяко пламване на астрала. Затова пренасянето на съзнанието от един проводник в друг е много полезно, тъй като позволява да се осъзнае властта на волята над тях. Когато астралният палячо изисква внимание и иска да се

изяви в разгара на своите преживявания, опитайте със сила да свиете и отпуснете пръсти няколко пъти, влагайки в това движение цялото съзнание и палячото ще се успокои почти мигновено. Прилагайки така този принцип постъпвайте във всичко като знаете, че висшето прибежище за съзнанието си остава цитаделата на духа. Контролът над обвивките се осъществява понякога с помощта на най-прости прийоми и без особен разход на енергия. Много нежелани действия и явления се разтварят в действия от свършено друг порядък. Промяната на посоката на активност на съзнанието и фокуса на прилагане на неговата сила ще бъде търсеният ключ към овладяване на своите проводници.

132.(10 април). Няма лошо без добро. Полезни уроци могат да се извлекат и от най-неблагоприятните съчетания на външните условия, стига да се разбере, че работата е в опита, а не в самите условия. Жизненият опит, получаван от неверните приятели, е горчив, но пък колко е полезен. И слабостта, и колебанията, и съмненията, и измамата, и всички останали свойства на неверния приятел лягат като тежък товар на сърцето и по канала на непрекъснатата дружба го затъмняват неизмеримо, обременявайки съзнанието. Прекият и открит враг е по-добър от гнилите приятели. Какво да се прави? Вътрешно да се оградаш и да поставиш бариера и вътре в оградата вече да не пускаш, иначе няма да се пресече причиняваната вреда. Тази вреда е огромна, тъй като колебаещото се съзнание се храни с жизнената сила на този, към когото проявява невярност. По-добре е да се скъса нишката на връзката и да се освободиш от гнета. Освен помрачаване и обременяване гнилата дружба не донася нищо. Достойнството на духа трябва да се опазва от потъпкване. По-добре е да си сам, отколкото с гнили приятели. Правейки равносметка може да си кажеш: „изпитанието на преданост и вярност не е издържано”. Трябва да разчиташ своя труден самотен път вече без да се основаваш на човешките чувства и привързаности и да помниш, че само на самотата нищо няма да измени.

133.(М.А.Й.). Висшият Свят е отворен за обръщащото се към него съзнание. В това е голямото утешение. Стига само да се отвърнеш от зрелището на земната суета и да вдигнеш глава нагоре и духът ще се докосне до полъха на друга сфера. В това е неизменността на Великите Духове, готови винаги да отговорят на зова на пълнострунното обръщение. Така също и ние отговаряме, ако зовът е искрен.

134.(11 април). Смятам за необходимо да вземете решителни мерки за защита на себе си от тъмните въздействия. Когато се Указваше непрекъснато предстоене или бодърстване, или дозор, или постоянно помнене, или постоянство на Лика в сърцето, или осъзнаване на постоянното Невидимо Присъствие се Имаше предвид именно това условие, когато тъмните обкръжават и изходът е затворен. Трябва да се намери сила да се противостои на всяка зла хитрост и лъжа. Опашатите твари са досаждали така на всички и са обременявали всички. Именно трябва да се израсте с духа от всичко противодействащо. Неговите сили са неизчерпаеми. Обединено с Мен съзнанието може да противостои на всеки натиск на тъмнината. Във всичко може да се видят косматите ръце, опитващи се да задушат съзнанието и да погасят всички огньове. Трудността е в това, че те проникват вътре чрез половинчатостта и колебанията на близките и е невъзможно да се защитиш, ако не се вземат крайни мерки. Близките са добри докато стоят здраво на краката, но ако е допуснато тъмно влияние, то опасността от такива близки е необичайно голяма, тъй като е невъзможно да се оградаш. С думите на Учението на устата, но при пълно неразбиране на ставащото, те ще бъдат оръдие и

предаватели на тъмните въздействия от Тънкия Свят. И горко на допусналия тъмнината, и горко на незабелязалия вредата.

135.(12 април). Трудно, трудно е, разбира се, да се примириш с много неща, но брашното в средата не е чисто. Призовавам към контакт, не прекъсван от нищо. Указвам да се напрегнат всички сили за обединяване на съзнанията. Пиши: когато тялото е спокойно и чувствата са замлъкнали, и мисълта е спряна, съзнанието е отворено за възприемане на Далечните Мисли. Но е трудно да се погаси огънят на обичайните мисли, които пречат много. Събирайки мислите около Учителя се обкръжаваме с Неговата Сфера. Яркото потапяне в света на личните преживявания и интереси, изпълвайки съзнанието със суета, отрязва Нишките на Висшите възможности. Как да видиш или чуеш, или да усетиш, когато толкова неща са пред очите и мисли, свързващи като вериги с тези вещи. Всяка вещ, влизайки в съзнанието, заема в него място, измествайки нещо друго, може би по-нужно. Не допускайте в съзнанието си вещи, закриващи Светлината. В Кулата няма достъп за съзнанието, обременено с грижите и интересите на текущия ден. Ще Отговарям, ако съзнанието се освободи от яркото потапяне в суетата. Може да се вършат делата на деня, но защо при това да се потапяш в тях презглава, забравяйки всичко останало на света. Затова преди началото на всички дела – момент на мълчание и обединение с Мен. Моят Лик се поставя преди всички дела. Поставилият някого или нещо преди Мен не е достоен за Мен. Това значи, че човекът, отдал предпочитание на каквото и да било и отделил му повече внимание, грижи и енергия, отколкото на Учителя, ще си остане с това, което е предпочел, но не с Учителя на Светлината. Нима това още не е разбрано и не е усвоено, когато животът указва ярко на печалните следствия от потапянето в Майя. Всичко е Майя, всичко, което ярко обхваща съзнанието и го приковава към себе си с въображаема нужност и необходимост на своите преходни и съвсем не толкова важни грижи. Може да се вършат делата и да се грижиш за всичко без да отдаваш сърцето си на призраците на Майя. Учителят е много над всичко и над всичката преходна суета. За Неговата близост трябва да се бориш, не позволявайки на вълните на текущия ден да отмият основата на живота. През Лика на Учителя може да се гледа на всичко, ставащо наоколо, поставяйки Го между себе си и живота. Но за това е нужно Той да бъде постоянно във вашето сърце. Нека да бъде гранитна скала, в която ще се разбиват вълните на прибоя на житейското море. Иначе няма да устоиш, няма да издържиш натиска на живота. И тъй, във всички начинания на деня първата мисъл е за Учителя – преди всичко. Аз Съм с вас винаги, но и вие също винаги бъдете с Мен. Ако Близостта отслабва, трябва да бъде усилена, напрягайки енергиите на сърцето.

136.(13 април). Нека отначало Моят Свят да се утвърди в твоето съзнание, измествайки твоя свят и изпълвайки го с непреходните ценности на духа. Часът на Общуването е уречен и неповторяем. Не е добре, ако звученето на личния свят, нахлувайки в него, пречи на контакта. Губи се напразно скъпоценно време и проводникът отказва да работи. Готов Съм винаги да Дам от Моите богатства и Съм готов да ги Споделя, но проводникът на духа трябва да бъде чист и незамърсен. И вместо за нови постъпления, времето преминава за обяснения как по-добре да се поправи допуснатата грешка. А времето не чака. Затова е по-добре да бъдем в пълна готовност и пълна отреченост от личния свят и неговата суета поне в минутите на Общуването. Тъй като така и великият космически живот ще протече покрай теб, не засягайки съзнанието, както тече той покрай съзнанията на милиони хора. Тогава

лещената чорба на обикновения, земен, еснафски живот ще замени радостта на пространствения живот и ще замени храненето на духа със земна суета. Зова към отговорност и към устременост на духа. Готов съм винаги за контакт, но ако обръщението е пълносърдечно. Двойствеността и половинчатостта на обръщението са особено неплодоносни. Но ако е даден пълнозвучен акорд, тогава Казвам: “Върви и вземи всякакви плодове и цветя от Моята градина”. Цялото Мироздание е построено върху закона за съзвучието. Толкова по-съзвучно трябва да бъде настройвана сферата на духа в моментите на Общуване с Мен. И нека звучащият акорд да не заглъхне в течение на обичайните денонощия. Откъсването от Извора на Светлина прекратява храненето на аурата със Светлина и животът става безцветен. Няма да го запълните със суета, ако духът вече се е докоснал до Светлината, тъй като ще бъде тъмно и злобните твари ще обградят и ще вредят. За този, който се е придвижил по-далеч от известна граница, връщане назад няма. От едната страна зее бездната, от другата блести с всички огньове блестящия връх на духа. Затова трябва да бъдеш неотлъчно заедно с Мен. В Мен е всичко. И когато Владиката е на първо място в съзнанието, останалото ще се приложи просто, без специални умувания и неудържимо потапяне в Майя. Нека текуща задача да бъде решението на духа да удържи себе си на висота в тясно общуване с Мен.

137. Когато съзнанието е израснало и се е разширило достатъчно, никакво земно благополучие и вещи вече няма да могат да заменят даровете на духа и да наситят глада на душата. Търсещият във Великото Сърце ще намери всичко в Него. Търсещият в призраците на Майя в крайна сметка ще види, че всичко се е превърнало в нищо. И вместо цъфтяща градина животът е станал безплодна пустиня.

138. (14 април). Моето Слово, изпратено на вас и възприето от вас, притежава сила. Тази мощ на изкристализираната мисъл е запечатана в даденото Учение. Неговото повтаряне освобождава тази скрита сила на думите и я прави достойние на четящото сърце. Този огън се възприема не с мозъка, а със сърцето. И тогава това четене със сърцето се съпровожда със сияние на аурата, проявяващо се според степента на задълбоченост и силата на огнения процес. Даже повтарянето на Учението в себе си умножава мощта на духа. Добре запомнено и даже изучено наизуст, едно или друго положение от Учението нараства по силата на въздействие върху огнената същност на човека, тъй като това Учение е от огъня и сияе с огньовете на кристализираната мисъл. Сякаш огнените кристали на безсмъртната мисъл са събрани в Неговите редове и са запечатани завинаги. Ето защо Говоря така настойчиво за повторение. Опитният пътник по вечния път към Безпределността разбира какво съкровище е дадено на човека с Учението на Живота и черпи от него непрестанно, без да се уморява от привидните повторения и повторни потапяния на съзнанието в мъдростта на вековете. Светлоносният Извор няма да пресъхне, тъй като е даден за векове, за хилядолетия да служи за насищане на духа с огън. Направете опит: вземайки което и да е положение от Учението го повтаряйте задълбочено, прониквайки с мисъл и със сърце в него и ще усетите прилив на нова сила, сякаш Лъч Светлина, носещ сила и Огън се докосва до вас. Затова Казвам: „Пазете тези бисери като огнено съкровище, хранещо тялото на Светлината”. Да! Да! Да! Безсмъртната Триада се храни с тази Светлина-Огън и човекът, намерил този непресъхващ Извор на светлоносни огнени струи, вече няма да зажаднее векове. Наричаме Учението на Живота мост на щастието към царството на вечната Светлина. Това си е и така. Опитът ще покаже колко жизнени са тези думи и колко практични при постоянното им приложение. Много е дадено, много, много

повече от това, което вмести съзнанието на съвременния човек, но е дадено за векове за, бъдещето, за цялата Манвантара, за цялата раса, идваща на смяна на предишната. Затова черпете, без да се боите, че Изворът ще пресъхне и колкото повече черпите, толкова по-огнена и по-богата ще бъде струята. Учете се да четете със сърцето, а не с очите. Такова четене Наричаме светлоносно. То е много полезно и много хранително. И е добре при това четене духом да се отвърнете от трите, издигайки се в духа над тях. Огнената мисъл е над тялото, над чувствата, над текущите, земни мисли. И тогава може да се говори за процес на пренасяне на Битието в мисълта. Мисълта за простата подметка, за преходните вещи и дела няма да бъде образец на безсмъртна и вечна мисъл, преминаваща векове. Думите на Владиката, запечатани в Огнените Завети, няма да преминат, тъй като тези Думи са от вечността. Хранейки се с тях и насищайки своето тяло на Светлината с техния огън духът става безсмъртен, осъзнал своето безсмъртие. Давам огнената Напитка на живота на смъртните, за да осъзнаят себе си безсмъртни, приемайки Я духом и със сърцето. На чувствителното ухо Шепна: вечно бликащата струя на животворния Извор на Живота е достъпна винаги за духа, тъй като блика с огнената струя на никога не умирация Живот. Ти, който си я намерил, огромно е твоето щастие! Казах: „Няма да Замлъкна, няма да Изоставя”. И ще Повторя тези Думи на този, който е намерил. И така, съзнателния пълнострунен задълбочен устрем към Единния Извор и Фокус на Светлината никога няма да остане без отговор, тъй като Владиката става близък на устремения огнен дух.

139. Сине Мой, ето виждаш как потапянето в суетата и заобикалянето ти със земни вещи отрязва проводника към Учителя и как отвръщането от земното ни сближава отново. Съответствието по съзвучие действа неизменно. Помни, че Сребърната Нишка е в твоите собствени ръце. Аз Съм с теб винаги, сине Мой!

140. (15 април). И тъй, утвърждавайки се всеки ден в свръхлични мисли, може да се достигне до Мен. Предстои яростна борба между личността и Индивидуалността, между смъртните обвивки и Безсмъртната Триада. Всичко това, с което живеете, не ви е нужно за дългия път. Нужни са само малко вещи. Не е нужен и личният малък свят. Когато Казах: не се привързвай към нищо и няма да има какво да губиш, не се радвай на нищо, за да не плачеш, Имах предвид малките земни чувства и личната радост, и личната скръб. Ще си отиде и вашата радост за личните дела, и личните скърби. Утвърждавайки единия полюс на личната радост, по този начин предизвикваме за неизбежна проява другия полюс – на скръбта, мъката и сълзите. Трябва да се издигнете по-високо от полярността на двойствените лични явления и тогава ще дойде космическата радост. Във великото пространство звучи радост: радостта на безсмъртния дух, радостта по пътя на безкрайното усъвършенстване, радостта от Битието на Йерархията на Светлината, радостта за съществуването на Владиката, радостта за вечността на живота, радостта за съкровищата на мисълта, предназначени да станат достояние на човека. Личният свят изгаря в огньовете на вечната мисъл. Убивайки в себе си земната радост, радостта на егото, убиваме възможността и за скръбта, идваща неизменно да я замени и именно в това разбиране е заповядано безстрастието, победило двойствеността на малките земни чувства. Убийте в себе си радостта, за да убиете скръбта. Трябва да се разбере ярката двойственост на малките чувства. Астралът е тяхната цитадела и крепост, и личността – основа. Убийте в себе си древния змей, чието име е астрал. Космическата радост е свръхлична и затова непреходна. Да се порадваме на стечението на живота, да се порадваме на близостта на Владиката, да се порадваме на

великото шествие на духовете по Стълбата на Светлината. А за малките чувства Имам да Кажa: „Не се радвайте на получаването, за да не тъгувате при отдаването; не се радвайте на приятните неща, за да не се огорчавате от неприятните; не се радвайте на похвалите, за да не се огорчите от хулата и, посрещайки безстрастно положителния полюс на което и да е явление от личен порядък знайте, че с това убивате възможността за утвърждаването на неговия противоположен полюс”. В това е тайната на безстрастието на духа. Но хората жадно се хващат за всичко, което им носи лична радост, не знаейки, че по този начин обричат себе си на неизбежността на преживяванията от диаметрално противоположното свойство. Нека елхата да бъде символ на равновесието на духа, тъй като е еднаква и зиме, и лете. Давам ключа към равновесието на духа Указвайки кога трябва да се завърти, за да се затвори достъпа за ярките преживявания на астрала.

141.(16 април). Искa Ми се сърцето да почувства как всичко обкръжаващо губи своя краен смисъл. Но не го губи Владиката и всичко, изграждано върху Него и творимо в Негово Име, и свързано с Него. Звученето на центровете е показател, че проводникът действа – и единичният, и пространственият. Всяка вещь и явление, заемащи полето на съзнанието, служат като преграда за Лъча. В духа трябва да се освободиш от властта на вещите, явленията и мислите. Лъчът проявява сила през незатъмненото от нищо съзнание. И предишната формула „отвърни се от себе си” придобива особена сила и тогава се усеща близостта на Владиката и вратите към Висшия Свят са отворени. Така че на каквото е отдадено сърцето, с него и ще пребъде. Общуването с Мен в духа е плодотворно, макар и То да не се съпровожда с видими знаци или мисли. Лъчът действа на целия микрокосмос, преобразявайки го, изтънчвайки го: на всяка клетка от тялото и материята на всички обвивки. Този процес не може да стане прекалено напрегнат, тъй като плътта няма да издържи. Огнят пари и изгаря, ако не е асимилиран при продължителния процес. Едно е несъмнено: оставилият всичко и забравил за себе си и приел Моя Лик, достига. Затова е толкова полезно да се разбере крайността на всичко, което притежаваме и което ни обкръжава, и цялата сила на съзнанието да се съсредоточи на Мен, изхождайки от Мен в началото на всички дела. Указвам да се започне нов етап от съвместната работа. Неговата същност се изразява в това, че ще бъдат преминати обичайните ограничения на пространството и същността на далечните явления ще започне да се разкрива пред съсредоточилото се върху тях съзнание. Вече имаше опит на пренасяне на своето съзнание в чуждо и той беше успешен. По същия този принцип ще тръгне и опознаването на подлежащите на изследване явления. Време за това може да се намери, ако се освободи съзнанието от личните мисли, грижи и въннения. Съсредоточавайки съзнанието върху желаното явление, трябва, забравяйки за себе си, да му се предостави да говори за себе си. Ще направим опит. Значи положението там е: „където съм целият Аз, където Творя всички дела”. Върви подготовка за ново стъпало от живота, позволено на съзряващото съзнание. Усещам тази близост на промените, идващи на смяна на това, което е минало. Вашата карма е свързана с общата и нейните срокове приближават. Вплитам нужните нишки, за да бъде неизменен пътят за осъществяване на Моите Начертания, определящи пътя на вашия живот. Предавайки себе си на Волята на Владиката ще бъдем спокойни за това, което ви е съдено да се осъществи.

142.(17 април). Полетите насън са характерни със своите подробности. Ще отбележим, че тънкото тяло свободно премина през затворения прозорец, стените и

огледалото. Преследвачите не можаха да направят това. Ще отбележим също продължителността и устойчивостта на изгледите и картините от природата и това, че не беше леко и просто да се издигнеш нагоре. Събраният огън способстваше за възможността на полетите. Достатъчният запас от огнена субстанция облекчава възможността за полети. Тя може да се събира съзнателно. Процесът на събиране на огънове изисква постоянно внимание и грижа. Колко лесно е да се губи Агни, но да се събира е трудно. Мълчаливостта, съдържаността, спокойствието, осъзнаването близостта на Учителя, безстрашието, устойчивостта и всички останали положителни качества на духа способстват за натрупването на Агни. Много психическа енергия се губи безцелно, за дреболии. Особено вредни за това са бърливостта и всички състояния на емоционална несдържаност. Ако поне един ден се прекара така, че да не се каже нито една излишна или ненужна дума, то това ще бъде вече достижение. Няма да натрупаш огънове, няма да събереш огнена сила, ако езикът бърби без мярка и астралът вибрира ярко. Разточителството на огъня става за дреболии. Учителят, изпращайки Лъча, отдава сила, обвивайки с нея като с покривало аурата на приемащия. Но неуравновесеностите на духа разкъсват покривалото и пускат скъпоценната мощ на вятъра. Събирач на кристалите на огъня в Чашата ще бъде този, който пребивавайки на постоянен дозор ще помни, че всяко движение, ставащо в него, ще бъде или събирач, или разточител на Агни, също както и всяка мисъл. С мисли можеш да обезсилиш изцяло себе си, даже с една мисъл. Има мисли даващи сила, има мисли поглъщащи сила. Има хора, умножаващи силите и има хора разхищаващи силата. Не е лесно да станеш събирач на огън в Чашата в плътните условия на живота, но тази субстанция е толкова скъпоценна, че всяко усилие в това направление дава положителни резултати.

143. (Гуру). Готви се, готви се, готви се. Готви се външно и вътрешно и помисли коя готовност е по-важна. Учителят зове на подвиг. Колко е нужна тази вътрешна готовност на силата за служене на строителството на живота. Вие сте в нашите грижи. Гледайте спокойно и безстрашно в Бъдещето. То е ваше.

144. (18 април). Сливането на съзнанията се постига с голям устрем към него. И е нужно пълно отвръщане от трите, от движенията, протичащи в тях. Как да се достигне тази самоотвърнатост? Разбира се, мисълта води. След нея вървят чувствата и тялото. Така че насочете мисълта към Владиката и позволете на Владиката да влезе в сърцето. Но често се случва, че сърцето е заето с други грижи и мисълта е свързана с тях. И тогава усилията да се постигне сливане на съзнанията са напразни. Значи трябва да се отдели внимание на освобождаването на сърцето и мислите от свързаността им с това, което пречи. Всяко усилие в това направление ще донесе своя плод. И ако годините усилия приближат сливането на съзнанията в цялата пълнота, то животът не е преживян напразно. Няма да се уморим в борбата за достигане на тази чудесна цел. Тя е неизбежна. Висшето „Аз” иска Общувание, а низшето е против Него, тъй като е заето със своя живот и суета. И тогава границата между желанията на Висшата Триада и низшето „аз” в човека се откроява рязко. Духът иска Общувание и знае цялата Негова ценност и значимост, но упоритите проводници са заети със своето и натрапват своето на съзнанието. И съзнанието се колебае между двата полюса – живота на Безсмъртната Триада и полюса на смъртта на трите смъртни и временни обвивки. Ако потапяйки се в тях съзнанието им се отдаде – предава себе си на смърт, тъй като се съчетава с това, което е обречено на унищожение, а ако утвърждава Тριάдата в себе си – утвърждава себе си за живот, тъй като Тριάдата е безсмъртна. Така в живота всеки ден с всяка

постъпка и мисъл устремяваме своята същност към полюса на живота или към полюса на смъртта. Агни Йога указва този огнен път на живота и агни йогът се възхищава на напрегнатата борба, не прекратяваща се никога. Аз Съм с тези, които са с Мен и които неизменно са решили да победят на всяка цена и непременно да достигнат. Борбата е неимоверно трудна, поражението е невъзможно, но затова и победата си струва това за достигането ѝ да се отдадат всички сили, цялото същество. Врагът е в себе си и победата е в себе си, над себе си. А формулата на живота е все същата: „този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си”.

145. (19 април). Не се бойте от нищо. По-добре е без страх да гледаш голямата опасност в лицето, отколкото да трепериш пред малката въображаема и изобщо не съществуваща. Страхът е лош съветник във всичко. Страхът е унизителен. Страхът е много заразителен. Съзнанието, заразено от страх, не е свободно. Страхът е тъмничар на съзнанието. Или съзнанието властва над човека, или човекът – над него. Съзнанието е наш тъмничар или освободител. Човек живее под властта на своето съзнание, без да знае как да се освободи от нея. Личното съзнание, живеещо в трите, е тъмничар за духа. Искам да изведа духа от доброволния затвор. Волята може да замени страха с безстрашие, безпокойствието със спокойствие, унинието с радост, неустойчивостта с непоколебимост, т.е. да замени доброволния затвор със свободен дом, дом за духа, стените на който са изградени от качествата, даващи свобода на духа. Има качества на духа, свързващи и парализиращи неговите енергии, например страхът, и има освобождаващи, например безстрашието; отслабващи, например колебанието, съмнението, неустойчивостта; и даващи сила, например непоколебимостта и твърдостта. Домът на духа трябва да се строи от доброкачествен материал – за да живее в него. Съзнанието се нуждае от хубава украса. Човекът в мръсна, воняща, опетнена, парцалива дреха е неприятен. Толкова по-неприятно е съзнанието, облечено в подобно облекло. Лошите качества на човека са зловонни. Трябва спешно да се смени негодното облекло на духа, тъй като времето е кратко. Човек проявява себе си във всекидневните дреболии. Аурата е облеклото на духа. Върху нея мигновено се отразява всяка мисъл, всяко чувство, обгръщайки носителя ѝ със светлина или тъмнина. Тъмнината е зловонна, светлината е благоуханна. Малките земни чувства разхищават светлината, угасявайки я. Аурата на човека и заградителната мрежа се нуждаят от зорка охрана и грижа. Възможно ли е да не се грижи за жилището, вътре в което той живее и носи със себе си постоянно, бидейки облечен с него. Трябва да се помисли в какво и с какво облича себе си духът.

146. (2 април). Да се очисти съзнанието – значи да се освободи то от всичко, което пречи да се съсредоточиш върху избрания Лик, за да Го поставиш на първо място. Този боклук пречи силно на Общуването в духа, отвличайки съзнанието към себе си. Ако във Висшата Сфера няма разстояния, значи Владиката е близък и до вас, значи трябва да се издигне мисълта към Него. Ако съсредоточаването е пълно, Той може да бъде видян и даже в движение. Няма да имаш това достижение, ако не отдадеш сърцето изцяло и напълно на Владиката. След сърцето ще се повлече мисълта. Много ще се облекчи когато се изменят условията на живот. Можеш да си представиш доколко ще се облекчи процесът, ако външните обстоятелства и работата бъдат осъществяване на заветните мечти. Сега всичко пречи, тогава всичко ще способства на съсредоточаване върху най-нужното. Считайте за щастие да послужите пряко и непосредствено на делото на Владиката. И тогава ще бъде лесно да се отдадат всички мисли на любимото дело, тъй

като то ще изпълни целия ден. И мисълта ще бъде за Него, а не за ненужното. Но през ненужното трябва да се премине, за да се разбере ценността на нужното и щастието да го изпълняваш и да се занимаваш с него. Желайте страстно да отдадете сърцето си на Делото на Учителя на Светлината. Подгответе сърцето!

147. (22 април). Ти, приятелю Мой, ще устоиш пред всяко нещастие, тъй като знаеш как да го посрещнеш. Във вечното прибежище на духа от преходните, земни бури и вечността е в теб! Ти си вечен, проявяващ се чрез своите обвивки, те са само рамки, но проявяващият се си ти. Нека в едно и също тяло последователно да се проявят: героят, не познаващ страх, страхливецът, подвижникът, философът, поетът, пияницата и престъпникът. „Его-то“ ще прояви своя лик чрез всички обвивки, които сами по себе си са нищо. И ще видиш различието на индивидуалностите. Гледащият в теб е неизменен и вечен, превъплъщаващото се „Его“ е безсмъртно, растящо и натрупващо опит, знание и свойства и качества на духа, които То съхранява от живот в живот със себе си, едни умножавайки и развивайки, други трансмутирайки и намалявайки; но е временно и смъртно това, чрез което се проявяват тези качества и свойства, смъртните тела: физическото, астралното, тънкото и менталното – всички са смъртни и временни. Така духът се проявява постоянно чрез своите обвивки и всеки посвоему. Не е добре когато обвивките овладеят духа и още по-зле, ако обвивките са овладени от чужда воля, обикновено тъмна. Всеки човек може да приучи своя организъм към алкохол, никотин или наркотици и тогава вече обвивката изисква своето, подчинявайки волята на човека на себе си. Така човек живее под властта на различни потенциали, утвърдени от него самия. Но неизменно винаги в него се проявява енергията на вечния живот, затворена в него във временните и променящи се изражения на своята безсмъртна същност. Животът в човека е безсмъртен, но са крайни формите на неговото изразяване във всички обвивки. Вечното в човека се проявява във временното и преходното.

148. (26 април). Мнозина мислят, че могат да се освободят от нежеланите свойства после, а засега нека те да останат, но всичко, което остава в човека, се пренася от него със себе си и по-нататък в Тънкия Свят. Човек сам свързва себе си с това. Каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на Небесата, тоест в Надземния Свят, след освобождаването от тялото. Формулата остава в сила, затова трябва да започнете да се освобождавате сега, без да чакате успокоителното, но предателско „после“. Например, добре е всичко да се отдаде преди смъртта, освобождавайки се от всичко отрано в духа, тоест не считайки нищо за свое. Притежавам, но само временно. Или е добре да се откъснете от обкръжаващото, разбирайки неговата преходност и невъзможност да продължи в Тънкия Свят.

149. Радостта идва, и радостта ще дойде. Тъй като нощта се сменя с ден и тъмнината – със светлина. Изживяното си отива от живота и напред чака новото. Както призори светлината се бори с мрачините, така и при смяна на условията тъмнината ще отстъпва на новите условия на живот, докато не се замени с радостта и Светлината на осъзнаване на осъществяваната приказка. Напред е Светлина. Това осъзнаване нека да бъде водещо.

150. Последното време представлява време на най-близък подход към Бъдещето. Ако се брои по върховете, то следващият ще бъде пълното осъществяване на Великия План. По върховете пресмятайте и отбелязвайте течението на живота. Ще ви Въведа във вълната, утвърдете се върху гребена ѝ, за да можете да видите хоризонта на Бъдещето! Ще тръгнете скоро, ще тръгнете с мир, Ние ще бъдем с вас по пътя. Считам за ненужно

безпокойството за бъдещето, което вече е определено от Мен. И кармата на изчерпаността на изживените условия и промяната на обкръжението ще се смени с кармата на създанието и плодотворните възможности. Аз Казвам: „Радвайте се на Бъдещето, тъй като то е ваше”. Това е пътят по върховете. Приеми дар: изпълнимост на мислите, устремени съзнателно в пространството за осъществяване, ползвай се широко от дара. И ще ти служат и хората, и обстоятелствата, и делата, и ще бъдеш успешен във всичко, което е съзвучно на пътя, набелязан от Мен за теб.

151. (28 април). Владиката твори чрез учениците, така също и Майката, и Гуру. Творчеството върви по съзвучие на съзнанията и доброволно. Съзвучието с Йерархията се явява основата на сътрудничеството. Много съзвучни съзнания творят делото на еволюцията, независимо от цвета на кожата, положението и всички други различия, установени от хората. Изисква се самоотверженост и приемане Чашата на Общото Благо, тоест отказ от егоизма и потапяне в свръхличното. Личността е била, е и ще бъде препъни-камък по пътя към Нас. Там където виждате загриженост за благо на всички хора, на целия свят, на цялото човечество, там и Ние прилагаме своята Ръка. Но мнозина все още продължават да живеят в черупката на личните желания и стремежи. Не те строят Бъдещето и не те движат еволюцията, и Нашата Помощ не е за тях. Така отричането от личното благо е първото условие за следване на Учителя на Светлината. Второто е отричане от вещите в духа и освобождаване на съзнанието от грижата за тях. Без вещи е невъзможно, но да се отречеш от тях в духа е възможно винаги. Вещите притежават способност да завладяват съзнанието, което ги счита за своя неотнимаема собственост и се получава, че не човек притежава вещите, а вещите завладяват него. В примера на скъперника – рицар виждате осъществяване на тази власт на вещите над съзнанието на човека. Сандъкът със злато е заемал цялото поле на неговото съзнание и цялото сърце. Безкрайността на пространството, Далечните Светове, човечеството и неговото Бъдеще, животът на духа и всичко, с което е жив човек – всичко това е било заменено със сандъка със злато, който е погълнал съзнанието изцяло и го е приковал към себе си като с верига. Няма значение дали злато, вино или жени, или нещо друго завладява съзнанието, правейки човека пълен роб на своята страст или порок – важен е самият факт. Свързаната мисъл се намира около това, което я е свързало, като привързан орел. Исква да отлети, но не може. Робството на собствеността е най-лошото. И нещата са много по-зле, отколкото мислят: свързаността е по-дълбока и следствието ѝ е по-широко и по-продължително, отколкото изглежда на повърхността. Свързаността продължава в Тънкия Свят, лишавайки духа от възможност да лети. Освобождаването от чувството за собственост е задача на Новия Свят. Външното освобождаване от собственост още не означава вътрешна свобода. Затова и беше Казано: „По-лесно е на камила да премине през иглено ухо, отколкото на собственика да влезе в царството на Светлината”.

152. (29 април). Приятелю Мой, не е страшно това, което е, а което изглежда и не е трудно това, което е, а това, което рисува въображението. Ако се отхвърли всичко изглеждащо и въображаемо, то останалото е лесно да се преодолее и да се справиш с него. Колко ненужни и излишни мисли ще помрачат съзнанието преди разсъдъкът да разбере, че то се е помрачавало напразно. Значи много сили се губят напразно по този начин. На другите е видно, че се тревожат и трудят напразно, за разрушение от вихъра, тъй като всичко свое трябва да се остави тук, на Земята, но не можеш да я видиш върху себе си и не можеш да приложиш към себе си Майя на суетните земни дела. Гледайте в

корена и ще видите предела на всяка вещ, която отдавате на себе си, тоест с която свързвате съзнанието. Тогава мъртвата хватка на вещите, вкопчили се във вашата аура, ще отслабне. Тъй като всичко, което притежаваме и считаме за свое, се внедрява в сферата на вътрешния свят на човека и остава в нея дотогава, докато не се разтрогне тази магнитна връзка. Мнозина влачат след себе си като каторжник гюле, приковано към крака, цели грамади, състоящи се от вещите, които владеят. Този, който нищо не счита за свое, макар и да притежава вещи, е свободен. Значи трябва да се разберат земните вещи и смисъла на тяхното съществуване за човека. Без вещи е невъзможно, но защо да се затрупва с тях съзнанието, изключвайки другото, по-важно и нужно. „О, земни вещи, трябва да ви разбера”.

153. В основата на безпокойствата, тревогите и вълненията лежи все пак страхът пред загубата на нещо, което човек счита за свое. Но ако няма нищо свое и всичко, което притежаваме и всичко, в което живеем, е временно, от какво и защо да се страхуваме, след като скоро всичко трябва да си отиде – по-късно или по-рано, днес или утре, и всичко не е мое и ми е дадено само временно.

154. (30 април). Пет хляба и пет хиляди заситени. Става дума за духовните дарове. Даровете на духа са непресъхващи, когато се раздават, ако Единението с Водещия е здраво. Също непрекъснато е и получаването. Получаването обуславя раздаването – принципът на помпата. Ако не може да се раздава в тяло, може в духа, това е възможно винаги. Горящият светилник раздава светлина независимо от това иска ли той или не. Негово свойство е да свети, ако е запален. Въпросът е в това – ще засветя ли? Светимостта зависи от центровете и не може да бъде предизвикана изкуствено или насилствено. Но излъчвания на аурата имат всички. Те могат да бъдат благи или тъмни, добри или лоши. Аурата се регулира от мисълта и особено от мисълта, утвърдена и поддържана от сърцето. Двигател на човешкия микрокосмос е сърцето. Средоточието на енергиите е в него. Всичко друго са филиали. Органите са като планети около слънцето. Ако няма слънце – цялата система не може да съществува. Слънцето на Великото Сърце за човешките синове е Центърът, обуславящ възможността за живот. В Него е всичко. Без слънце няма живот на планетата. Без Слънцето на Великото Сърце и Неговата Светлина няма живот за земните жители. Неговите Лъчи светят над всички. Но съзнателното приемане на Лъчите се отличава от несъзнателното като небето от земята. Да влезеш в Лъча и да станеш Негова неразривна част е достижение от огромна значимост. Утвърждава се години, десетки години, векове и даже хилядолетия. Задачата на учениците е да осъзнават себе си неотлъчно в Лъча. Ликът на Учителя представлява грануляция на Неговия Лъч. Най-близкият подход е чрез Лика. Така утвърждаването на Лика на Владиката в сърцето е съзнателно влизане в Лъча и утвърждаване на себе си в Него. Така явлението се състои от елементите: ярко и отчетливо представяне Лика на Владиката, Лъча и осъзнаването на себе си в Него. Явлението се усилва с многократното повтаряне на Името или с ритмичност на свещеното възвание „Аум”. Картината се рисува в мозъка до отчетлив отпечатък. Ученикът усеща себе си неотлъчно в Лъча. По Лъча е получаването, по Лъча е и отдаването, по Лъча е и контакта. Отдаването по Лъча означава умение и навик да се действа с указания Лъч. Действайте с Моята сила, така Указвам, тъй като не Аз Творя, а Отецът, пребиваващ в Мен, Той Твори. „Аз Сам по Себе Си Съм нищо” – с тази формула действайте и с тази формула вървете. Не ти или той, или някой друг от хората, но Ние, ти и Аз, слети заедно

можем да творим това, което за теб сам не е по силите. Чрез Мен и с Мен върви през живота – така ще победиш.

155.(1 май). Светлината вътре се съгласува и влиза в съзвучие със Светлината отвън. Но при това е необходимо да има светлина вътре. И тогава има към какво да се приложи и с какво да се влезе в съзвучие. Ако Ликът е въведен в сърцето и го изпълва, съзвучието става възможно. Ако сърцето е изпълнено със странични дела и за Лика няма място в него, няма място в сърцето за Владиката, съзвучието не може да се състои. За слънчевия лъч, за да роди плодносно земята са нужни добра почва и влага, и добри зърна, иначе тя няма да роди, макар неговите лъчи да нагорещават неплодните пясъци на пустинята. Също и за Лъча на Владиката са нужни условия, за да бъде Неговата Светлина плодносна и, преди всичко съзнание, очистено от боклук. За боклук се счита всичко, което закрива Образа на Владиката, и с което се затъмнява Лъча, всичко, което се поставя между съзнанието и Лика на Владиката. Ако няма нищо и нищо не пречи, тогава Общуването в духа е пълнострунно. Ако не, то съзнанието се съчетава с това, което пречи и живее с него. Всеки мислен образ, допуснат в съзнанието, въздейства върху него и влияе. Цялата работа е в това какво се допуска и какво изпълва съзнанието, заемайки полето на мислене. Не е трудно да провериш себе си, извършвайки оглед на мислените образувания, запълващи авансцената на съзнанието. Привичните мисли обкръжават като пръстен своя породител, хвърляйки върху съзнанието своите сенки, затъмняващи действието на Лъча и Неговата Светлина. Пътят за Лъча в съзнанието трябва да бъде разчистен и в сърцето. И тогава контактът е плодносен. Точното знание постъпва тогава, когато пътят е напълно разчистен и вече нищо не пречи. Йогите умеят да спират мисълта, за да дадат възможност на Висшата Мисъл да зазвучи. Тя няма да влезе в затрупаното с боклук съзнание. Оставен от всички, оставил вещите, ученикът върви свободен.

156.(2 май). Ето измина още един ден. Какво донесе той на събирача на кристалите на чудесния пламък на живота в Чашата? Ако има поне нещо – това е вече добре. А ако е нищо? Живеят всички, но събират немного, и ако денят е преминал напразно, не давайки нищо, то за Висшата Триада този ден сякаш не е съществувал изобщо – той е като лист бяла хартия, върху който не е записано нищо. Само помисли: двадесет и четири часа мисли и чувства и постъпки, и в резултат – няма нищо. Така може и целия живот да се прекара и нищо да не се събере. Такъв живот, такава страница ще бъде откъсната от Книгата на Живота като не донесла плод. Но Животът се състои от дни и нощи, за тях е и грижата, за да не преминат напразно. Нека всекидневна задача да бъде да се събере нещо от Живота на текущия час за Книгата на Живота. Нищо не пречи на събирането, освен вътрешното неблагополучие. Лъчът е постоянен и неизменен, Учителят е с вас винаги, стига сърцето да е отворено винаги насреща към идващата Светлина. Пречат делата и грижите, и суетата! Но нима делата не могат да се извършват заедно с Мен, да се изпраща мисъл за Мен преди всяко дело. Какви ли са тези дела, звучащи ярко, които Ме изключват от сърцето? Не е ли суетата? Сега Указвам да бъдете заедно с Мен във всичко: и в думите, и в делата, и в мислите, и в чувствата. Всички заедно и заедно във всичко. Да бъдем заедно не е трудно, разбира се, ако делата имат за крайна цел Моето Дело. А ако е своето?! Може ли тогава да се учудвате, че делата, творими в откъснатост, са неуспешни. Указвам да бъдем заедно във всичко: и житейско, и Висше, в голямото или малкото и да бъдем неизменно, незакривайки се с нищо. И тогава всички дела, извършени заедно с Мен, няма вече да

ни разделят. И така, всичко с Мен, всичко заедно с Мен и всичко в тясно единение. Временно сте притеснени и вратите са тесни, но трябва да се премине.

157. (М.А.Й.). Тежкото време ще отmine, ще настане друго и ще ви бъде светло и леко. Ношта не продължава вечно, също и изпитанието от живота. Ако останете верни на нас до края, на нас и Владиката, изпълнявайки Указа – ще влезете в светлата полоса на живота. Тя ви чака там, където аз ви изпратих да отпътувате. Всичко ще бъде добре. Животът ще се измени коренно и ще бъде радостно на сърцето.

158. (Гуру). Умението да се преодоляват трудностите в живота се достига с опит. Но трябва да се разбере, че нищо не може да се преодолее, ако не преодолееш отначало трудностите в духа. Така разчиствайте пътя към успеха в духа, унищожавайки мислено в духа преградите и побеждавайки ги. Победа без духа – няма такава в живота. Това е и победното състояние на духа, когато преодоляването завършва в него преди победата да се утвърди в живота. Казах нещо много важно, приложете разбиране.

159. (3 май). Събраното вчера беше добро. Но кошницата се оказа пробита и бяха разсипани и разпръснати ценни зърна. Често става така. Много се дава, но колко малко се приема. Трябва твърдо да се усвои, че остава това, което е приложено. Всичко останало заминава. Щедростта на Учителя е огромна и злоупотребяват с нея. Събирач на ценности на духа ще Наречем само този, който, получавайки енергиите на духа ги превръща в огньове, отлагани като кристали в Чашата; отлага се само осъществената в приложение мисъл. Затова Казвам: „Незабавното прилагане на получаваните указания в живота, срочно и неотложно, служи за натрупване на съкровища в Чашата, а неизпълнението – за пропиляване и на това, което е получено и на това, което го е имало”. Така вървят през живота – едни, събирайки съкровище, други – разхищавайки го. Ученикът не може да бъде разхитител. И Учителят не може да дава на прахосника ценностите на духа. Не да получиш е трудно, а да задържиш. В какво изобилие е давано от Мен на хората в Моите животи, но къде са те, удържалите съкровището. Всички разпиляваха и ако започнем да броим удържалите, то пръстите на ръцете ще се окажат много.

160. (М.А.Й.). Виждаме как сте тревожени от тъмнината. Но не можем да помогнем, тъй като вие сами трябва да преминете през това и да победите. На победителя на тъмнината Учителят показва следващите стъпала. Не може да не победите. Затова стъпвайте здраво, преминавайки през тъмнината.

161. (4 май). Сине Мой, изяви Лика на Учителя в живота. Но да изявиш Лика на Светлината през всички обвивки не е лесно и не е просто. Ако Ликът е въведен в сърцето и го изпълва, то излъчванията на сърцето дават отражение на Светлината. И колкото и да се изострят тогава обвивките в опитите си, проявявайки себе си, да заглушат Светлината, Тя все пак ще пробие и ще залее обвивките. Ето защо Казвам: „Не се смущавайте от грешките, миналото вече няма да ви спре, ако Владиката е в сърцето”. Малко ли неща могат да се случат по дългия път. Стига само да не излезеш от него и да не се отклониш, избирайки страничния път. Тясна е пътеката на живота и малцина вървят по нея. Грешките са нищо, когато безсмъртното „Его” укрепва и расте в Светлината.

162. (5 май). Аз, който Съм в теб и ти, който си в Мен, и ние с теб, слети в едно вече проявяваме това стъпало на еволюция на съзнанието, което е необходимо за утвърждаване на Новата Епоха. От това сливане ще последва всичко нужно за понататъшното разширяване на съзнанието. Не затрупване с факти, а именно подготвеност

на апарата за приемане на новите енергии и тяхното разбиране се изисква от човека на тази Епоха. По-добре готовност на човешкия апарат за възприемане на Новите Енергии, отколкото задръстване на съзнанието с фактическо знание, не синтезирано в единно разбиране на живота. Синтезът и космическото знание са неотделими едно от друго. Съвременната наука се развива бързо и върви напред с гигантски крачки, но съкровеното знание на човечествата на планетите от нашата слънчева система остава неизменно в своите основи и превишава неизмеримо нивото на съвременната наука на вашата планета. Тези два вида знание са несъизмерими. Едното е познание на Истината в нейните съкровени аспекти, другото – на Нейните външни покривала. Всеки разбира, че няма предел за развитие на научното знание. Но Седемте дошли на Земята от Далечна Звезда дадоха на човечеството всичко, което то притежава в областта на научните открития, и още повече ще дадат, и ще дават според растежа и разширяването на съзнанието на човечеството като цяло. Много би могло да бъде дадено и сега, но съзнанието не е узряло и може да употреби за зло и разрушение, за което има немало примери. Учителите на човечеството Чакат векове, за да дадат на хората едно или друго откритие. Когато завърши периода на възможността за взаимно изстребление на хората, науката ще разцъфти небивало, тъй като на хората ще бъде дадено широко от междупланетната съкровищница на Космическите Знания. И Сатия Юга ще ознаменува със себе си това стъпало.

163. (6 май). Общуването е условие, извеждащо съзнанието извън пределите на обичайността. Броеници, постоянна молитва, вериги, власеници, самобичуване, пост, отшелничество и другите опити да се откъсне съзнанието от условията на обичайността указват до какви необичайни мерки на най-силна принуда е трябвало да прибегва човек, за да се откъсне от тази обичайност и да удържи съзнанието на Висшето. Но крайности като самоизтезанията не са нужни, ако сърцето е отдадено на Владиката. Обичащият не принуждава себе си да мисли за любимия. Мисълта естествено и просто пребивава с любимия и сърцето е изпълнено с него. Така също леко и просто е и Общуването в духа, ако сърцето пламти с любов към Позовалия. Затова и се е указвала любовта с цялото сърце, с цялото разбиране, с всички помисли. Без това условие Общуването ще бъде насилствено, неплодоносно и трудно установимо. Значи въпросът е в това как да се усили любовта към Великото Сърце. На едната чаша на везните на безпределността се полага Великото Сърце, на другата – всичко това, което обичайно изпълва съзнанието. И кое ще надтежи? Можете да си представите какъв би станал животът без Владиката и как би се помрачил и би загубил всякакъв интерес, ако Владиката си отиде от живота. Трябва да се пази ревностно всичко, което свързва с Владиката, тъй като без Него е смърт, смърт за духа. Смъртта в духа може да се случи и при живо тяло. Такива умрели в духа Наричаме живи мъртъвци. Сърцето в тях е мъртво, макар и да продължава все още да тупти. Животът на сърцето се поддържа с огъня, горящ в сърцето. Няма смърт там, където гори огънят на сърцето, даже Образът на Владиката да не е влязъл още в него. Поддържахме ентузиазма и горенето на сърцето навсякъде, където допуска съзнанието, не залепвайки върху човека етикет. Всички, които движат еволюцията, са с Нас. И за всички тях достъпа до Светлината-Огън е отворен, макар и неосъзнат, тъй като Новият Свят се стреми към тях. И вече не власеници, вериги и другите отживелици на миналото, а огненият напрегнат труд в името на сияйното Бъдеще става път за възход на духа към Върховете. Пътят на огнения труд е път на Огнената Йога.

164. Никой не е силен срещу теб, когато си заедно с Мен.

165. Човек пребивава с това и в това, за което мисли в дадения момент. Ако е за Мен – с Мен, ако е за някого друго – с него, ако е за вещь – то с вещица. Нима това още не е разбрано. С една дума съзнанието се съчетава с това и е заето изключително с това, за което текат мислите. И може ли да се учудвате, че Висшата Светлина е невидима и неосезаема, ако съзнанието е потопено в мрачините на обичайните сиви, тревожни, отегчителни, скучни мисли. Говоря за вдъхновения труд, за творчеството и за изкуството като за пътища, извеждащи от мрачините на живота. Половинчатостта влиза във всичко. Но отдавна вече беше казано, че на двама господари не може да се служи. Принципът е широко приложим. Не може едновременно да се устремяваш към Висшето и да се потапяш с мисли в низшето или обичайното. И ако изглежда, че Учителят се е отдалечил, че призивът и обръщението са без отговор, трябва да се проверят мислите доколко са съзвучни с Мислите на Светлината на Владиката. И ако загрижеността и мислите са за това какво да пиете или ядете, или в какво да се облечете и са само за това, то съзвучието ще бъде с дрехата, с пиетието или с храната, но не с Мен. Сърцето е двигателят. Сърцето е двигателят на мисълта: то насища с огньове възникналата мисъл, съзвучна на Светлината или сянката. Великият Закон за съзвучието управлява света. Той е ярко проявен в движението на планетите, в здравето човешко тяло, също както и в мислите, съзвучни на Светлината или тъмнината. Всяка мисъл е съзвучна на нещо: мисълта за Светлината е съзвучна на Светлината, мисълта за Владиката – на Владиката. Съзвучието означава контакт, докосване с мисъл до предмета, човека или явлението, към което е насочена или което се засяга от мисълта. Мислите изискват много внимателно боравене с тях, тъй като всяка установява контакт с обекта на мислене. Някои се заобикалят с предмети на изкуството, обединявайки съзнанието с прекрасното, някои – обратно. Предметите на красотата и безобразието при мисли за тях служат като съединители със сферите на красотата или безобразието. Всичко това не е ново, всичко това е известно отдавна, но се дава задълбочено разбиране на действието на Закона за Съзвучието в приложение към мисълта. С мисъл, съзвучна на Светлината, може да се оградяш от тъмнината и от всичко, което не е мило на сърцето, само да е мила на сърцето тази Светлина. Но ако тъмнината е по-мила на сърцето или сивите сенки на блуждаещите мисли, или всичко, не съзвучно на Светлината, то не го ли изпълва тъмнина? Тъмните влияят и завладяват съзнанието по съзвучие. Трябва да се прояви грижа за това с какво се установява съзвучие с мисълта.

166. (9 май). Когато Казах, че ще останеш сам, Предвидих бъдещето. Няма да тъгуваме за падналите листа и даже за клонките. Стига само да устоиш. Устоял, ще бъдеш магнит за всички, които са отсъдени. Аз Виждам в свитъците на бъдещето тях, чакащите в готовност на духа. Минувачите ще преминат наблизо, но този, който е съден, няма да остави. Жизненият опит ще научи да не се допускат вече в сърцето случайни минувачи. Само неопитността отваря своето сърце за случайни и неверни приятели.

167. “О, ако ти беше или студен, или горещ”, тоест силен. Светлоносецът трябва да бъде силен. В борбата на видовете за съществуване преживяват най-силните и най-приспособените. В потока на Космическата Еволюция от слабите и неустойливите се образува космически боклук. Еволюцията се държи на най-силните. Затова стремежът да се умножи своята сила се утвърждава от Мен. Силата на духа е концентрирана сила на огньовете, натрупани и събрани по-рано. И ако в минута на слабост духът може да напрегне всички огньове и да събере силите в едно във фокуса на приложение, значи

натрупвания има, значи случайностите на външните условия не са могли да попречат разхвърляните в различни направления във сили на духа отново да се съберат и да се насочат по желаното русло. Това умение в тежък момент да се концентрират силите се дава само от опита на живота. Опитният дух, преминал много животи, усеща тази своя сила и нейната неизчерпаемост. Възможно е да се напишат томове за огнената сила. Тя може да се набира и да се натрупва съзнателно и даже по зрънца, помнейки, че всяко нейно зрънце представлява нетленна и неотнимаема придобивка. Не се бойте да губите, тъй като всяка загуба или лишаване е находка и умножаване на силите. И даже губещият приятели умножава своята сила, тъй като трябва да стане двойно по-силен или дотолкова по-силен, колкото е бил силен загубения приятел. В потенциала на духа са заложени неизчерпаеми възможности за умножаване на силите, ако дълбочината на неговата огнена мощ започва вече да се разкрива. Безволието, безсилието, слабостта в каквито и форми те да се изрзават и под каквито и да се крият, не се прощават от живота. И тяхната цена е голяма. Трябва да бъдеш силен, предизвиквайки в себе си превъзходството на духа. По-добре е да бъдеш силен в борбата за победа над себе си, отколкото слаб в своята доброта. По-добре е да осъзнаваш себе си силен, отколкото слабо нищожество. По-добре е да утвърждаваш своята сила пред лицето на живота, отколкото непотребна слабост. Аз Съм опора и щит за силните, ще Умножа силата на силния и ще Дам стократно. У слабия и нямащия животът отнема и това малко, което има. А на силата се дава победа.

168.(10 май). Очите са огледало на духа, очите са огледало на мисълта и на съзнанието. Очите са оръжие на духа. Очите са по-силни от думите, ако зад тях има мисъл. В очите, като върху острие на стрела, може да се съсредоточи огнената енергия. Ако думите се съпровождат с поглед, съзнателно предаващ тяхната сила, то той е по-ефектен от думите. Колко често произнасяйки думи хората ги съпровождат с разсеян, нищо не изразяващ поглед, гледащ някъде настрани или бягащ настрани. Тогава може ли да се учудваме, че впечатлението от такива думи е нищожно и те не произвеждат никакво действие. Малко са тези, които искат да владеят своя поглед. И не умеейки да го владеят и да се защитават хората се оплакват, че попадат толкова често под чуждо влияние. За защитното значение на очите не мислят изобщо. И ако главните порти на крепостта са отворени за врага и при това постоянно, то можеш да си представиш как враждебните нахлувания вътре в микрокосмоса вървят почти непрестанно. Малко са хората, носещи радост и Светлина в излъчванията на аурата, а следователно и на очите, затова беззащитността на човека е изпълнена с особени последствия. Често хората нанасят рани на тънкото тяло благодарение на тази незащитеност. Стражата пред главните порти не трябва да дреме и портите трябва да бъдат здраво затворени. Затварят се и се охраняват от зорката мисъл.

169.(Гуру). Когато в бъдещето се прокара най-дългата линия на някое качество на духа, неговото значение става ясно. Така придвижвайки в далечното бъдеще едни или други свойства на характера може да се определи тяхната ценност и нужност за еволюцията, например: предаността към Владиката или постоянството, или устойчивостта, или равновесието, или спокойствието, или любовта към Водещия, или съзнателното умение да се трупат кристали от психическа енергия чрез отлагането им в Чашата с приложените на практика мисли. Така също и слабостта, страхът и останалите недостатъци ще получат своята оценка, тъй като растат и те, ако не са изкоренени.

Взема се което и да е качество на духа, въвежда се в далечното бъдеще и получава своята оценка. Така мъдростта се заключава в провеждането на най-дългата линия.

170.(Май 11). Така се осъществява великото действие по утвърждаване на бъдещето и всеки донасящ камъни за неговия строеж утвърждава себе си в него. Великото се извършва пред очите. Апаратът на духа отбелязва необичайно напрежение.

171.(12 май). Кармата се съдържа в аурата на човека, в кристалните отлагания на огъня, даващи излъчвания на аурата. С тях един лесно побеждава и преодолява това, което за друго изобщо не е по силите. И там, където мисълта на едного допуска поражение и е неудачна, мисълта на друг утвърждава и постига успеха. Кармата е в това, че един мисли за неуспеха и поражението и се бои от всичко, докато в същото време друг кармично мисли победно и не познава неуспех. Кармата се преодолява само с промяна на мисленето, тъй като мисълта е магнетична, също както и аурните излъчвания. Аурата на страха и аурата на безстрашието са също магнетични. С волята страхът може да бъде заменен с безстрашие, тоест с волята да бъде изменена кармата. Човек носи в себе си всичко, с което привлича от вън към себе си условията на живот и с което реагира на тях. И ако е победен и светъл носеният от него магнит, то и Ние има към какво да Приложим Своята Помощ. Изискваме безстрашие, спокойствие, радост, увереност в Нашата близост, съзнание за своята сила, сполука и успех във всичко, за да има към какво да Приложим Нашите Сили, Нашите Енергии, Нашата Помощ и Лъча. Искаме да Видим светло, победно състояние на съзнанието в този, който върви с Нас, за да има към какво да приложим и в какво да Влеем Нашите Сили. Всичко е в аурата, но тя се управлява от мисълта. Тя е магнетична и този магнит действа постоянно, всеки миг привличайки или отблъсквайки по съзвучие. Унилото, безнадеждно, безпросветно, убийствено състояние на духа и съответстващите аурни излъчвания какво могат да привлекат магнитно?! Да бъдеш бодър, да бъдеш радостен, слънчев, смел, да бъдеш победител в духа независимо от всичко и без да се съобразяваш с това, което е вън, ще бъде решението на живота и победата над него. Колко унили са стоящите до стената на плача, колко безпросветни са те, когато струите на космическата радост се леят в пространството. И тъй, Утвърждавам: „Вътре са магнитните вибрации на аурата на светлината, които творят кармата на човека в съзвучие с него. Може да се изпрати исканото, но дайте към какво да приложим”.

172.(14 май). Обременяването не е от враговете, а от близките. Учителят носи върху Себе Си цялата тежест на неорганизираното, неочистено мислене на ученика. Само неопитността се стреми да поучава и да води, но опитният пътник ще помисли, преди да допусне обременяване до сърцето. Всички са добри отначало, но ето минава време и огньовете помръкват, и истинската същност на човека разкрива себе си, и ярко се проявяват всички, дотогава скрити, отрицателни свойства на неговата природа за преодоляване. И той става по-лош, отколкото е бил някога. Ако той преодолее този процес – благо на него, ако ли не – има неизмеримо обременяване на Учителя. И все пак вървящият трябва да върви, а не да бъде влачен на въже. Всяко насилие предизвиква взрив и противодействие на Светлината. Затова запъващия се трябва да се остави. Нека да върви сам.

173.(16 май). Видимостта се съдържа във формата. И мисълта, за да стане видима и осезаема, трябва да бъде ясно оформена. Безформените мисли не са ефективни. Ясната, отчетлива, завършена мисъл влизайки в съзнанието на човека създава канал за действие по направлението, заложено в нея. Така или иначе, рано или късно, но мисълта

се осъществява винаги, ако е достатъчно оформена и ако в нея е вложена енергията на сърцето, тоест огън. Хората често и много желаят, но не умеят да искат. И мислите се превръщат в безпочвени мечтания. Твори само силната, огнена мисъл, излизаща пряко от сърцето.

174. (17 май). Когато човек иска да пие или да запуши, или да приеме наркотици, не желанието е важно, а състоянието на астрала, тласкащ го към извършване на постъпка, вървяща в разрез с неговата воля. Не с желанието трябва да се бориш, а със състоянието или вибрациите на астралното тяло. И не те са толкова опасни, колкото тъмните нашепници, впили се в поразената обвивка. Наричаме ларви живите, пулсиращи мисли, които като прилепите по дърветата висят на аурата. Те се хранят от нея, смучат от нея. Тези мисли-вампири са съюзници на тъмните нашепници, с посредничеството на които последните прилепват към човека. Мислите-вампири, смучещи силите, се изгарят с огъня на духа и борбата не е с виното или цигарата, а с движенията на астрала, с неговите емоции, довеждащи съзнанието до това състояние, когато вече стават безразлични последствията от допусканата слабост. Но все пак не това е страшното, а следствията на пиянството, които в някакво бъдеще, далечно или близко, ще тласнат човека в тъмнината. Неголямата слабост, отначало лесно преодолима, в крайна сметка довежда до гибел на духа. С това са опасни пламванията на астрала, подчиняващи волята на себе си.

175. (Гуру). Човекът, поддаващ се на тъмните импулси на низшите емоции, вече е на пътя към загуба на човешкия облик. Прокарвайки по-дълга линия и придвижвайки факта в бъдещето, може да се види към какво водят малките слабости и отстъпки пред желанията на низшата природа в себе си. Злото семе, макар и малко, ще даде недобри кълнове. И горко, когато те съзреят и дадат голям урожай. Затова малките слабости, но в проекцията на бъдещето, проявяват безпогрешно своя неприкрит лик, своята оголена същност и позволяват да се види опасността, съдържаща се в тях. Расте всичко, увеличавайки се във времето, и е добре ако това растящо в човека е добро, и печално – ако е зло.

176. (18 май). Сине Мой, ти беше Мой, си и ще бъдеш, каквито и сънища да ти се присънват докато си в плътно тяло. Искам ти да не ги приемаш за действителност, макар и те да са ярки и много убедителни. Илюзиите на плътния свят, илюзиите на Тънкия Свят, сънищата на Девачан – колко трудно е да се види зад тях същността на Космическата Правда. И мнозина живеят със земната Майя, с астралната Майя и Майята на Девачан. Но това са само сънища, очевидността на Майя. Това Царство, което не е от този свят, това Царство, за което Говорех – това е Моят Свят и как Бих Искал Той да се отрази във вашите дни и да изпълни вашите дни със Себе Си. Да! Моето Царство не е от този свят, не е от този мъничък свят и не е от тези малки светове, в които е затворено вашето съзнание. Моето Царство е царството на Космическата Правда, на истински съществуващото. В това Царство ще ви въведе науката, крачка след крачка, последователно разкривайки Неговите Тайни. Идва велико време за утвърждаване живота на Далечните Светове и живота на Пространствените Сфери на другите измерения в съзнанието на човечеството. Човечеството ще излезе, ще излезе в Космическите Простори. И тогава зората на Новия Живот ще загори над него. Бъдещето е Утвърдено от Нас в безграничните възможности и това Бъдеще подлежи да бъде на Земята. Отхвърляйки властта на настоящето над съзнанието и устремявайки поглед към Бъдещето може да се усети Неговата призивна сила и да се влезе в съзвучие с Него. Ние

живеем в Бъдещето и с Бъдещето, заради Него Ставаме от сън и на Него Посвещаваме Нашия труд, Нашите мисли и стремежи. Бъдещето е двигател на живота. С бъдещето и вървете, ако искате да победите себе си и живота.

177.(19 май). Не самото действие, постъпка или простъпка има значение, а причините, предизвикали го и състоянието на съзнанието. Едно и също действие може да бъде предизвикано и от страх, и от безстрашие. Кармично значението на действието се определя от мислите и действията, които показват същността на това, което човек изнася от своята дълбина на светлината на деня. Кармично значителните действия, подобно на плавниците на делфина, мярчайки се временно на повърхността на морето отново потъват в него, за да се появят отново. Корените на тези действия са дълбоко и само по тези корени може да се определи значимостта на постъпката. Вроденият престъпник, пияница или наркоман носят тези пороци в дълбините на своята същност. Повърхността понякога може да бъде гладка и да не показва нищо. Човекът е много сложен. Пуд сол е недостатъчно да се изяде заедно, за да се прояви той целия. Оттук и нужността и неизбежността на изпитанията. Опитният ученик сам отбелязва какви качества или недостатъци се проявяват в него за тяхното утвърждаване или изживяване. Ако нямаше изпитания, би могъл да сметне себе си за съвършен, за да се озове после неочаквано за самия себе си на опасна пътека над пропастта. Трябва да познавате самия себе си и трезво и безпристрастно да оценявате своите достойнства и недостатъци. Сред недостигналите има много такива, които, подхлъзвайки се и падайки не са намерили сили в себе си отново да се изправят и да продължат пътя, които са недооценили своята природа и недостатъци, теглещи в бездната. Колко добри са те в моменти на подем и вметване, как горят с огньовете. Но моментът отминава, крилата помръкват и вродената от хилядолетия същност проявява себе си в обичайния вид и понякога в необичаен, когато се разгарят ярко подлежащите на изживяване свойства. Тогава човекът изглежда по-лош, отколкото е бил по-рано, докато пламъкът на Учението на Живота още не го е докоснал.

178. Сега той (Гуру) създава там нови картини и се труди като никога, и ги изпраща в света, насищайки с тях надземното пространство. Тяхната батерия, на Гуру и Нейната, която Аз Нарекох Първозвана, е мощна. Творят за Родината нейния духовен облик и обличат във форми нейния настъпващ ден. И в това ти си им помощник, в реализацията на техните сънища, творящи живота на планетата. Ти си им близък със своето разбиране. Ключовете са в твоите ръце, и бъдещето ще дойде. В него Аз Въвеждам теб и тези, които са му отсъдени. Моментът е с особено значение. И призраците на текущите дни, и времето на прехода от изживяната линия на живот към другата, новата, назначена от Мен, не са леки. Какво те очаква? Близостта на Владиката, вдъхновен труд, посветен на Мен и изпълнение на великата мисия, преуказана за теб от Мен. Аз ще Сваля ключалките на живота от всички човешки прояви, които застават като преграда пред нас, пред теб и Мен, пред теб, творящия по Моя Лъч и пред Мен, Творящия Космическата Воля. В Моите Лъчи Аз Изпращам радост и осъзнаване на това, което предстои да изпълниш в тяхната светлина през останалите дни на този свят. Но този свят и другият са неотделими. В този свят ти вече утвърди място за себе си и утвърждаваш всеки път, когато протягаш ръка на Моите Доверени, за да се слееш с Тях в мислите в творческия труд. Ти си Мой, Те са Мои и Аз Съм обкръжен от множество духове, Мои помощници и сътрудници. Ние обличаме Великия План във форми, утвърждавайки ги на земята в съзнанията на хората за изпълнение. Звучи! Звучи в

унисон с Мен, осъществявайки Великия План на Владиците според силите си и утвърждавайки го на земята в достъпни за хората форми. Ти служиш като трансформатор на Моите енергии за предаването им в разбираема за хората форма, за предаване на тези, съзнанието на които е готово да ги възприеме и претвори в дела. Готовите за това съзнания са много. И вече чакат, както чака гладният за хляб и жадният за вода. И твоят принос, набелязан от Мен за света, ще се извърши в добър час и навреме – не по-рано и не по-късно, а именно в този срок, който Укажа. Ще разметем от теб преградите на тъмнината и мрака, който те е обкръжил в изживените условия. С Лъча ще разсея сенките. Лъчите ще прогонят нашепниците, които ви обкръжават в тъпна в срока, определен от Мен, за да ви дам опит и да ви въоръжа с опит и знания. Вие сте на завоя на пътя към осъществяването на това, което като чудна новина Нарекдох Любима Страна (Аз).

Приеми, приятелю Мой, сине Мой, Мой любим ученик, в Моите Лъчи дара, изпратен за теб и чакай своята съдба в нерушимо доверие. Съдбата, която ти Предначертах Самият Аз.

Насън чух думите: „Но ти имаш особена мисия. Не можеш да сравняваш никого със себе си. И времето е много особено”.

179. (20 май). Тук при Мен всичко е твое, всичко принадлежи на теб – наследство по правото на синовството. А там, там, при теб всичко, което е около теб, всичко не е твое, всичко е само временно. Но всичко, което е твое, всичко е Мое. Така съществуват два вида на това, което притежаваме: наше за векове, завинаги и наше единствено само временно. Който преследва временното, губи вечното, но който търси вечното, може да запази за известно време и временното, познавайки неговата природа и не продавайки му душата си, и не свързвайки себе си със здрава магнитно-пространствена връзка с него. Знаейки крайността на притежаването на вещи и това, че нищо не ни принадлежи, можеш да бъдеш свободен в духа от властта на вещите. Иначе те ще овладеят съзнанието и ще го затворят в своя кръг, от който няма да излезе, докато не бъде унищожена пространствено-магнитната нишка на връзката, съединяваща здраво притежателя на вещта със своята въображаема собственост. Какво може да бъде понелепо от твърдението: „тази земя е моя собствена”, когато след някакво време от собственика ѝ няма да остане на планетата и следа, освен купчина кости. Но вечната собственост е в духа: неговите натрупвания, всичко това, което е съсредоточено в чашата – всичко това е неговото вечно достояние. Всичко твое е у Мен. Ела и притежавай без страх да загубиш. Моите богатства стигат за всички. Символът на заситените с пет хляба е поучителен и показва неизчерпаемостта на даровете на духа на Владиката. ... За бащиното наследство не един път говорих. За да разберете по-добре. Кое е за предпочитане: да притежаваш всички съкровища на света, да имаш всичко и да бъдеш нищожен в духа и без натрупвания, или нямайки нищо да съсредоточиш огромни натрупвания в чашата и да владееш всички способности, и захващайки се за всяко дело да бъдеш всеспособен, можеш всичко, и да съединяваш в себе си свойствата и на писателя, и на музиковеда, и на художника и така нататък, и така нататък.

Нищожеството ще отиде такова и в Тънкия Свят и там няма да намери нищо и неговите богатства няма да му помогнат, но заминалите с натрупвания в чашата ще се окажат притежатели на възможности за чудесен живот в надземното. Тъй като там всичко, което е съзвучно на събраното съкровище, е негово. Затова Указвам: „Не си събирайте съкровища на земята, а събирайте на небесата, тоест в духа, тъй като те са

наистина ваши завинаги”. И ако имате нещо на Земята и земно, не го считайте за свое, а само за дадено временно. Осезаема и видима собственост, но временно и неосезаема и невидима, но завинаги. И изборът е в ръцете на човека. Разрешаваме всичко да се притежава, но временно, не считайки нищо за свое. И ако не считаш нищо за свое, то влез и вземай, щедро и обилно вземай от това, което Съм Приготвил за вас и това, което е съзвучно на душата. Нямащият нищо, влез. И това също не разбраха хората, забравили, че богатството е в духа.

180.(23 май). Сине Мой, на проявите на теснотата на плътните условия се противопоставя безграничността на възможностите на невидимите светове и пространства. Невъзможното и немислимо тук е възможно и мислимо там. Тъй като земното съществуване е твърде кратко, за да се прави в него постоянен залог. Значи на него сметката и залогът могат да бъдат само временно. А към това, което е само временно, и отношението е временно. Защо толкова често се забравя за това и се правят сметки, като че земното пребиваване ще продължава вечно? Временно може много да се претърпи и с много да се примириш, и да не влагаш цялото си съзнание и сърце в това, което се отмива от потока на времето. Именно теснотата и тежестта на плътните условия привеждат всички към вратата на безпределността, където е съсредоточено всичко за тях и където те не са ограничени от нищо. Именно, невъзможното тук е възможно и достижимо там, в безпределността – това е бъдещето на човека. Отново стигаме до извода, че всичко е в бъдещето. С него и живеете. Тъй като световите съществуват заради него.

181.(25 май). Човек остава с това, на което отдава своето сърце. И ако това, на което е отдадено сърцето, е явление с малка продължителност или кръг, то човек остава с нищо веднага щом явлението завърши този свой кръг. Затова мъдростта се заключава в отдаване на сърцето на явленията с най-голяма продължителност. Такива явления ще бъдат безпределността и духът на човека, преминаващ през вековете, на оста на когото са нанизани кръговете живот на отделните възплъщения. Не тялото, не чувството, не мисълта, а това, около което те съществуват и живеят, може да се нарече стожер на духа. Всичко има свой център и своя орбита. Центърът привлича магнитно към себе си материя от различните планове на битието и проявява в една или друга степен своята същност чрез нея. Сменяйки летните дрехи със зимни човекът не престава да бъде човек; по същия начин и духът остава самия себе си, сменяйки своите обвивки. Обвивките съществуват и живеят на съответстващите им планове, а духът – във вечността, тъй като е вечен и тъй като е над тях, проявявайки се чрез тях във временното. Потапяйки се в живота на обвивките не трябва да се забравя, че животът на духа е във вечното и че бидейки във временни обвивки е възможно и трябва още в тях да започне събирането на елементи на вечното, а не на временното, и на тях да се отдава своето сърце, за да се натрупат тези елементи за съзнателно битие в безпределността. За живота на Земята е необходимо физическо тяло. За живота в безпределността също е нужно тяло. Наричаме го тяло на светлината. В течение на продължителна еволюция човекът е построил свои проводници за съществуване в плътния, в астралния и менталния свят, но тези проводници или тела са временни, както и животът на човека в тези светове. Но Огненият Свят е вечен, светът на светлината, съществуваща в безпределността, и тялото на светлината, изтъкано от елементи на огъня. Мъдрият отдава своето сърце на великата задача да оформи своето тяло на светлината. И мислите, и чувствата, и стремежите се отдават на тази задача, събирайки,

съсредоточавайки и натрупвайки в чашата кристали от сгъстена светлина. И каквото и да се случва в обвивките и извън тях, в съответстващите им сфери, основната и най-велика задача и смисъл, и цел на битието на човека на земята и в световите е да остава неизменен и непоколебим от нищо. Някога и някъде, рано или късно, но човек достига това стъпало по стълбата на еволюцията на духа, когато каквото и да прави, и каквото и да върши, и каквото и да става извън или вътре в него, всичко, положително всичко: и хубавото и грозното, и доброто и злото, и голямото и малкото – всичко започва неизменно да му служи за достигане на тази велика цел. И тогава Казваме: „Чертата е премината, няма връщане назад, духът стъпи на огнения път, водещ към вратата на вечния живот”. Този път Указвам на прозрелия в своето велико предназначение дух, този път Утвърждавам за него и Отварям вратата в Безпределността. Моето Царство не е от този свят, Безпределността не е от този свят, но този свят е от Нея, тъй като съществува в Нея и с Нея. Ето защо в този земен свят, съществуващ от вечността и от нея получил своето битие, е възможно да се търсят нейните елементи, събирайки и натрупвайки ги в духа.

182. Правилно е разбрано. Древната поговорка „Quod licet Iovis, non licet bovis” или „Което е позволено на Юпитер, не е позволено на бика”. Тъй като за преминалия чертата нищо не е страшно, никакви грешки, тъй като той вече не може да бъде спрял от нищо и духът ще го пренесе през всичко. Затова не си струва да се смущавате от нищо, не трябва да се спирате пред нищо и да помните, че наричаме победител само този, който прекрачи чертата на вечността и за когото връщане назад не може да има. Грешките са нищо, когато зърното на духа крепне. „Позволено е всичко” – така се казва за него, за този, който е преминал.

183. Считай, че ти си се родил под щастлива звезда. Ти считай за щастие всичко това, което ти помага да се държиш на звездния път и което ни сближава. Не изобилието от вкусна храна и множеството вещи се считат за основа на щастieto, а пълното освобождаване от тях; щастieto е в свободата от всичко, което свързва духа.

184. Ако се отнема едно, в замяна се дава друго – няма загуба без придобиване. Природата не търпи празнота. Но трябва да се забележат заменящите явления и при лишаване да се мисли с какво ще бъде заменено това, което е загубено. Един вид заплащане за получаване на новото. Просто едното се заменя с друго във вечната смяна на явленията и повече не съществува в дадения момент.

185. (26 май). За какво е загрижеността? Ако е за това да се достигне до Мен, то какво се върши за това? И ако е нищо, то как ще се достигне? Само думи са недостатъчни, а също и мисли – нужни са действия. Само действия и мисли, vyplътени в действия дават преки резултати. Пътят на отклоняващите се от действията е крив. Бездействието е по-лошо от грешките. По-добре е да грешиш, но да действаш, тъй като бездействието погасява огньовете. От грешките се учим на правилно действие. Стига тяхното количество да не надвишава законния предел, тъй като „ключалка на заблужденията” е твърде поучителен символ и този, който знае, че следствията от действията са неунищожими в пространството, внимава за тях. Корените на действията са в мисълта. Мисълта е основа на действието.

186. (27 май). И ако близките попадат под влиянието на тъмните, то какво да се каже за другите хора, обкръжаващи близките, сред тях и търсете зад чий гръб се крият вече не сивички, а чернички. Изпращат тайно и поставят при близките свои протежета и действат чрез тях. Тези протежета могат да мълчат и да действат незабелязано,

служейки просто като канал, но могат да бъдат и забелязани. И тогава могат да се видят в техните думи и дела хищните им намерения, тъй като върху тях лежи печатът на противодействие на светлината и на това направление, което Указва Учителят. Трябва само да се подложат на анализ всички техни думи, именно разглеждайки такъв човек като протеже на тъмнината. Картината ще бъде изведнъж ясна и протежето – обезвреден, тъй като е разкрит. Така към разбирането на тъмните зли хитрини добавете и това.

187. Когато тъмните си заминат от планетата ще е по-лесно да се върви, но ще остане противодействието на постъпателното движение на духа. Това противодействие на стихиите и непроявения хаос ще съпътства човека винаги. Творчеството на духа се заключава именно в борбата със стихиите и непроявения хаос. Стихиите се нуждаят от обуздаване, а хаосът – от овладяването му за проявяване за живот на организираната материя и нейните форми. От хаоса, непроявен от творческата воля, са извикани за живот световите и всичко, което съществува в тях. Творчеството е съдба на човека, а противодействието или съпротивлението на средата – вечен спътник на този творчески процес.

188. Считай, че си се родил под щастлива звезда. Огледалото на духа отразява в себе си света чрез съзнанието. Съзнанието е леща за съсредоточаване и насочване на преминаващите през него енергии. Към каквото е насочена лещата, това се и възприема от духа съзнателно. Направляваща е волята. За да почувства духът близостта на Владиката, трябва лещата на съзнанието да се насочи към Лика и да се установи неподвижно, и тогава вибрациите на Лика ще докоснат сърцето и ще го изпълнят. Но лещата на съзнанието трябва да бъде установена твърдо и неподвижно към Владиката. Ще Дойда в указания срок. И как ще Ме възприемат? Всеки чрез своята леща според нейната величина, чистота и светлопропускливост. Затова съзнанието трябва да се поддържа преди всичко в необходимите условия, иначе Светлината няма да достигне. Косматото кълбо няма да се размотае, ако не се намерят краищата.

189. За да определиш характера на изследваното явление, трябва усилвайки го то да бъде доведено в своята проява до кулминация, след което то ще се изправи в цялото си значение. Може въображаемо да го придвижиш в бъдещето до неговия логичен завършек и пълнота. Така от малки явления те ще се превърнат в големи и същността им ще стане явна открито.

190. (28 май). „И от вечерта постави мисълта на сърцето, а на утрото даде решение”. Ненапразно народът казва, че „утрото е по-мъдро от вечерта”. Така ако мисълта се съсредоточи върху някакъв труден проблем, явлението се разширява, изплуват подробностите и решението идва естествено, просто и логично. Нищо не трябва да се решава прибързано, решението сякаш се дава от живота, ако достатъчно се помисли за него. Така също и възможностите започват да се появяват от мъглата, бидейки притеглени от магнита на мисълта. Мисълта събира магнитно нужните елементи и привлича неотвратимо условията, обстоятелствата и хората. Огнената, ярка мисъл твори в пространството. Важно е само да не се изпусне момента на благоприятстващите условия. Мисълта, пусната в пространството, се завръща обратно натоварена с елементи на изпълнението. „Колело на изпълнението” – така наричаме процеса. Мисълта лишена от астрално начало е по-силна от мисълта, наситена с него, тъй като последната по степен на вибрациите стои по-ниско. Така ако от двама единият е раздиран от астрални емоции, а другият запазва спокойствието и равновесието на

безстрастната мисъл, първият винаги ще бъде по-слаб от втория и трябва да му се подчини. Затова всяко пламване на астрала отдава неговата жертва във властта на този, който се е оказал по-спокоен. Спокойствието е сила. Равновесието е сила на утвърждаваните огньове, които техният носител е овладял. И обикновеният човек не може да противопостави на безстрастната, спокойна и отчетлива мисъл също такава силна мисъл. След астралното пламване настъпва остър момент на опустошаване и безсилие. Много мъчителна реакция. Равновесието е утвърждаване на мощта на огньовете, а разновесието – загуба на цялата сила. Нито едно и най-малко усилие да се задържи равновесието не отминава без полза и в крайна сметка донася голяма награда.

191. Да! да! Да! Възможно е на екран нагледно да се покаже как не трябва или трябва да се държи човек. Възможно е да се покажат в цветове пламванията на астрала и техните следствия. Възможно е да се демонстрират цели сцени на подходящо и неподходящо поведение. Това ще бъде по-добро от всякакви лекции, увещавания и правила за добро поведение. Две, три ярки сцени, взети от литературата или от живота ще обуздаят неистовостта на астралната разпуснатост и несдържаност и проявата на неумение и пълното нежелание да владееш себе си.

192. (31 май). Изпитанията показват какво именно в дадения момент човек поставя по-високо от всичко и какво господства в неговото съзнание над всичко останало. Ако мислите за Учителя и Неговата близост не са на първо място в съзнанието на ученика, той не е истински ученик. Ученици на думи – колко много са те, въобразяващи си, че служат. Но къде са учениците на дело? Проверката на живота отвежда болшинството, а на подвиг дръзват само единици. И когато вървят, отначало пламтейки, гледайте края, увенчаващ делото, „тъй като наоколо ще бъде празно”, когато възторзите и високите думи за Учението на Живота ще трябва да се превърнат в дела. А този момент рано или късно, но настъпва за всеки докоснал се до Учението на Живота. И тогава всеки определя какво струва той самият, неговите стремежи и думи, и всичко, което го е свързвало с Учението на Живота. Ако се предпочита нещо друго, неудачливият ученик остава с него, а не с Учителя и Учението на Живота. Тогава къде и кога ще се повтори зова? И ще се повтори ли отново? И какво ще кажат онези, предпочели нещо друго, когато това друго си отиде и останат абсолютно без нищо? И къде ще отидат и на кого ще кажат, когато прекъснатата нишка на сърцето се развява от вятъра. Нашият керван не чака. За изостаналия е лесно да се загуби в пустинята и да загине. Пълнопредаността, пълноустремеността и пълнотата на отдаване сърцето на Владиката и Неговото дело позволяват да се достигне. Много са минувачите, но сред тях няма решили своя път докрай.

193. (1 юни). (М.С.). За Служенето: помисли за това и разбери че всичко, което те заобикаля, ще си отиде и ти ще останеш сам със себе си и с това, което си натрупал и събрал в себе си през живота си на Земята. Но хората и вещите ще си отидат. И на едните, и на другите не си струва да се отдаваш, тъй като това отдаване е временно. Всичко твое е в Учителя на Светлината и Той е неотнимаем. Неговото дело не отминава, но продължава подобно на спирала, устремяваща се във вечността. Отдай сърцето си на Него и на Неговото дело. И ще свържеш себе си неразривно с вечната основа на живота, и ще утвърдиш нейните корени за себе си на земята и в световите. Ти отдай на нея своето сърце и мисли и нека не те смущават сънищата на земната и надземна Майя. Потокът на вечния живот тече над тях. Устреми се към него и утвърди себе си в него.

194. Когато земните обстоятелства обременяват и пътят се затъмнява, може съзнанието да се прехвърли през тях като мост през бурен поток в бъдещето, отвъд предела на тяхното разпространение и да се гледа на тях като на нещо преминало, както гледа човек на това, което е било някога отдавна. Тогава те ще отпаднат и няма да заемат повече цялото поле на съзнанието. Така прокарването на по-дълга линия ще помогне и тук.

195. (5 юни). Можеш да запишеш като принос в съкровищницата на човешката мисъл следващото положение: нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, но само се намира в състояние на вечно порождаване, тоест в процес на постоянна, непрекъсната трансформация и преминаване от една форма на изразяване на своята същност към друга, изменена. Нищо не се повтаря, а всичко расте и се разширява, като река в своето течение към морето. „Плодете се и се множете” е Закон на Космоса, подчиняващ на себе си всички явления на пространството. Космосът е цяло, намиращо се в процес на безпределно разгръщане и разширяване на намиращите се в него форми на живот. Краят и гибелта на формата не е унищожаване на огнения принцип, извикал за живот нейното съществуване, а само стъпало към неговата поява в нова форма. И човекът, тази висша проява на принципа на живот в Космоса, носи в себе си ядрото на духа, където се съсредоточават резултатите и плодовете на опита, събран и запечатан в него от началото на времето. Процесът на натрупване е безпределен, крайната цел е всевместване. Тоест всевместване в себе си на Безпределността, на Космоса, на пространството на всички измерения и всичко, намиращо се в него.

196. (6 юни). Тъй като всичко се съдържа в човека: всички енергии на Космоса, всички апарати, всички възможности за безпределно развитие на духа, всички възможности на Безпределността. Неговите настоящи чувства: зрение, слух и т.н. са само прообрази на бъдещите чувства от космически порядък. Неговите енергии са само зачатъци, само първичното стъпало на овладяване на огнените енергии на Вселената. В процеса на еволюцията му се дава такава възможност да придобие власт и умение да ги управлява и овладее. Има изречение: „аз съм червей, аз съм роб, аз съм цар, аз съм бог”. Наистина ви Казвам: „Вие сте богове”. Предназначението на човека е велико и намереният път в Безпределността го постига. И тогава всеки се приближава и Съкровището на Камъка расте. И тогава Моят Свят в Моите Дни се утвърждава мощно във вашите дни. За пълнотата на сливане на съзнанието с Мен няма поставен предел. Разрушете стените на тъмницата на личния малък свят, в който е затворено вашето съзнание. Иначе няма да излезете на пространствения простор. Полагаме стъпалата на велико време в невидимия и видим светове.

Над настоящето е Бъдещето, над видимото – Надземното, над преходното – Вечното. Така човекът утвърждава своя звезден път в Безпределността. Така се кове връзката на световите за тяхното съединяване. Така човекът утвърждава своята мощ на Земята. Така се строи моста към Бъдещето. В Него е всичко, което дерзае да утвърди смелата устремена мисъл. Строители на живота, дерзайте, тъй като всичко е достижимо. Космосът не поставя предел и граници на достиженията на човека. Всичко е открито и достъпно. Но се учете да дерзаете с огнен дух. Аз Съм с тези, които разрушили преградите на стария свят за духа, са устремени безпределно напред. За тях е Моята помощ, за тях е могъщата сила на Новите Енергии и силата на Лъчите.

197. (7 юни). Пиши за значението на думата. Не самата дума, а енергията, влагана в нея ѝ придава сила; папгалът също повтаря думи, но те са лишени от сила. Не в думата

е съсредоточена цялата нейна сила, а в мисълта, съпровождаща думата. Ако думата е без мисъл, в нея няма нищо. И мнозина изричат такива думи. Това са празни думи. Силната, ярка мисъл, затворена в думи, ще въздейства силно. Значи думите са контейнери на мисли. Трябва да се говори още по-кратко. Възможно е да се учиш на краткост на речта. Мисълта може да бъде кондензирана в кратка формула или закон. Съсредоточаването върху тях съединява съзнанието със самия резервоар на мисълта. С това е полезен и плодотворен размисъл за основите на живота, изразени в кратки формули. Например: „не сме временни, а безпределни“, „творческият труд е радост“, „както горе, така и долу“, „каквото посееш, това и ще пожънеш“, „полярността на явленията е основа на проявения свят“. От една страна трябва да се говори колкото може по-кратко, от друга – да не се разхищава огнената енергия в думи, да се прекрати празнословието. Словото и речта са дадени на човека като двигател на еволюцията. В древността процесът на приемане на храна се е считал за свещен. Проявите на речта също могат да се считат за свещени. Оттук тържествеността. Тя се утвърждава в мислите, думите и делата и в разбирането на великото предназначение на човека на Земята и в световите. Съблюдавайте словото.

198.(8 юни). Себеотрицанието е основа на познаването на Космическите Тайни.

199.(10 юни). Доверието предшества вярата, а вярата – знанието. Великият Закон на притеглянето действа мощно. Доверието е магнитно, вярата и знанието – също.

200.(12 юни). Да! Да! Даже в моментите на Пралайя съзнанието може да се разшири и да се направи нещо полезно за бъдещето. И да утвърждаваш в себе си нещо съзвучно на духа. Не е възможно всичко вътре в теб или навън да бъде лошо. Върху това именно малко добро и може да се утвърждава съзнанието от падение. Можеш също да си спомняш моментите на минали подеми и знаците на внимание на Учителя. И да помниш, че Основите остават непоколебими, колкото и тъмните да се стараят да затъмнят това. Утешение ще бъде мисълта: „и това ще премине“, тъй като ще премине и ще свърши всичко външно. Но ще останат Учителят и ученикът.

201.(13 юни). Ще бъдеш успешен във всичко, когато дойде твоето време.

202.(15 юни). Счита за нужно и полезно да се продължава утвърденият ритъм. Да се продължава даже без видими резултати. Да се прекъсне ритъмът – значи да се прекъсне връзката с Учителя на Светлината. Пространствените условия могат да препятстват тежко; не трябва нито да се огорчаваш, нито да прекъсваш ритъма, нито да мислиш, че Владиката е изоставил. Всичко ще се върне веднага щом се изменят токовете.

203.(16 юни). Ще Покрия периодите на Пралайя на съзнанието със задълбочена Близост. Ще Дам знаци на свидетелство. Ще Укажа началото на съвместни действия, осезаемо явно. И няма да оставя в нужда. Преди разрешителния момент има особено набъбване на тъмнината. Това е закон, тъй като преди разсъмване е тъмно и след бурята има затишие, и сте изтласквани към Мен. Но не губете увереността в крайната победа, усещането на Моята Близост и твърдостта на крачката – заедно ще достигнем до края. И не допускайте и не си позволявайте да помръкнете духом, тъй като всичко, което е наоколо, е само Майя.

204. Приятелю, себеотрицанието е основа на познанието на Космическите Тайни. Счита за неизбежни полетите и паденията на духа – гребена на вълната и пропадането. Ще тръгне, всичко ще тръгне като по масло. Не притоците, а главното русло определя реката. Също и основното течение на кармата в твоя живот, воден от Мен. Тъмните

беснеят в дреболиите. Ръцете са къси да уязвят в основното. Именно досаждат, отчети това. И не се бой, не се бой, не се бой, тъй като Аз Съм зад теб. Но са обградили, но досаждат и беснеят бесовете, тъй като рибата се изплъзва от мрежата. Колко усилия бяха приложени, за да не допуснат у дома, колко старания. Всичко ще се обърне в полза. Ние с теб ще ги победим във всичко, ако пребъдеш с Мен. Ще победят и другите, които Ми останат верни.

205. (17 юни). (Гуру). Изменили ли сме се ние в своето отношение към делото на Владиката? Не. А вие? Колко колебания, колко съмнения, колко отклонения. Непреклонното следване на Учителя е задължително условие. Какво да се каже за тези, които не стоят близко? Те не радват. Нужно е разтърсване, за да се разлетят израстъците и прахът, и всичко, което е полепнало отвън. Затова считайте промяната за желана и нужна и гледайте бодро напред.

206. (18 юни). Ето, настъпи този период, когато ще се наложи или да се приложи в живота даденото указание, или да останеш с нищо. Ще Напомня: постоянно осъзнаване на Близостта, постоянно предстоене, постоянно представяне на себе си в Лъча, постоянна преданост и любов, непоколебимост и решимост да се върви заедно с Мен през всичко до края.

Ще Изпратя защита. Приятелю, приеми указание да се подобри състоянието на организмите на близките чрез утвърждаване на вътрешна съгласуваност. Приеми, приеми, приеми засиления Лъч и се задръж в него. Задръж себе си и близките. Представяй си се постоянно в Лъча при мисълта за тях и при контакт. Утвърждавай упорито действителността на очевидността и тъмнината.

(Насън летях много пред хората и високо. Някой от тях искаше да ме вземе в свое разпореждане. Но аз летях високо и свободно. Обсебителят се опита да се залови за мен. Но ми се удаде да се отскубна от него). Микрокосмосът на истинския ученик представлява постоянно осъзнавана гранулация на Лъча на Учителя.

207. (19 юни). Говоря за съзвучието. Устременото към Светлината съзнание се стреми да съзвучи на Мен и на Моя Свят, а не на ежедневието, не на суетата, не на ярката измамност на Майя. В това желание да се отделиш от мъртвия живот и обречеността на неговите дела са скрити възможностите да се приобщиш към другия живот, за да започнеш в неговата сфера да строиш дома на духа – жилището на Безсмъртната Триада.

208. (20 юни). Сине Мой, твоето място е до Мен и с Мен. Това е реалността. Тя трябва да се утвърди в обикновения живот и обикновеността да се претвори в действителност: преосъществяване на даровете на живота на земята, в дарове на небето (на духа). Все това същото, но преосъществен в огнено кръщение, преосъществяващо плътното в тънко и обединяващо световите. Все това същото, но вече в плътен и тънък аспект едновременно. Двата полюса на единната вещ. Биполярното зрение на духа. Когато под външната видимост на обичайните явления вече може да се вижда и постига тяхната необичайна, невидима същност – това значи да се гледа в корена на нещата, тъй като всички видими явления притежават невидими корени в Тънкия Свят. Всичко не е просто. Простотата е за другите, непознаващи сложността на живота. Всичко е свързано и двата свята са преплетени и навлизат един в друг. Но другият е по-голям. Плътният е само част от Тънкия Свят, в който заминава вчерашния ден и в който се формира идващия ден. Всичко е в него, в Невидимия. Видимият е само разрез, кратък разрез на настоящето. Корените са в миналото, а кълновете, листата, цветовете и плодовете – в

бъдещето. Причина и следствие. Верига на живота. Зърното на духа, събиращо опит. През него тече потокът на живота, обогатявайки го. Дава се нов опит – да се съчетае видимото плътно с невидимото тънко. За това се дава разбиране на езика на Тънкия Свят, на който, покрай обикновения, говорят всички въплътени. Той е много реален. И хората, срещайки се и говорейки на обичайния език, отнасят в сърцето си ярки отпечатащи от беззвучния разговор на езика на Тънкия Свят, помрачавайки или осветявайки аурата, независимо от земните думи и обичайната реч. С нещо леко и светло, независимо от думите, с нещо унило и тежко въпреки прелестните думи. Трябва да се учите ясно да разбирате езика на Тънкия Свят, универсалния език. Неговата същност се изразява в очите, гласа, жестовите, походката, в цялото същество на човека. Не в самите думи, а в тоналността на звука. Колко изразителен е тембърът на гласа на човека. Той може да бъде огнено-магнетичен или пък лишен от живот, тоест лишен от психическа енергия. За зоркото око вътрешната същност на човека е изразена в него отвън, точно както и същността на цветето в неговата форма. Копривата и розата, мокрицата и пеперудата, кокошката и орелът, застоялото загнило блато и планинският кристален извор. Така същността проявява себе си пред отвореното око.

209. (21 юни). Да! Да! Трудности, борба, изпитания и победа – такъв е пътят на вървящите с Мен. Без преодоляване няма и победа. Да обикнем трудностите като нейно необходимо условие. Главното е да не се забавя крачката и да не се спираш пред нищо, и да разбираш къде е то – най-главното в живота. И тогава може да се върви по върховете, тъй като по низините няма да успееш. Пътят е неотложен. Само бързината на придвижване освобождава от обременяването с ненужен баласт. В другите е лесно да се открие свързаността с нещо, а в себе си?!... Свободата от тази свързаност, свободата от всякаво робуване на хората и вещите, и обстоятелствата е условието, даващо възможност да се върви бързо. Кой каза, че нещо може да спре? Нищо няма да спре, ако си с Мен. Но за това трябва да Ме поставиш в съзнанието по-напред и по-високо от всичко, което го изпълва. И тогава пътят е свободен. Но веднага щом нещо друго се постави на първо място и Ме измести, то израства в грамада, заставаща като преграда на пътя. Затова първото място е за Учителя не само в предния ъгъл, но и в целия живот. Първо Аз, а после всичко останало. И ако Аз остана, а всичко останало си отиде – това е победа. Но ако всичко остане, а Аз си отиде – това е трагедия за духа. Но съхранилият Мен може да си остави това, което е любимо и нужно. Аскетизмът е непригоден и несъстоятелен, и несъзвучен с предназначението на човека. Живейте пълен живот, но начело на вашите дела поставете Мен като крайъгълен камък на постройката на живота. Положете Камъка на Вечната основа на живота, който съм Аз, като крайъгълен камък във фундамента на въздигания от вас Храм на живота. И тогава домът на вашия дух ще бъде построен върху здрава скала. Но пазете и опазвайте основата от земните и астрални вихри, разтърсващи твърдината, тъй като тя е в духа и е подложена на яростен натиск от вълните на житейското море, и тъмнината се опитва упорито да разклати основата. Затова Казвам: „Пазете я, - на вас Казвам, - пазете я”.

210. Гранулацията на сферата на човешкия микрокосмос може да се определя, оформя и утвърждава със съзнателно усилие на волята и в съзвучие със съзнанието на Този, Който води. Съзвучието в духа с Владиката ще бъде и гранулация на изпратения от Владиката Лъч. Не всички могат да вместят дълбочината и богатството на Лъча. Но благо на можещите. Сутрин отварят прозореца за слънчевия Лъч, за свежия въздух, за пеещата птица. Отворете сърцето си към Лъча.

211.(22 юни). Запиши: всяко усилие да влезеш в Общуване с Мен се прилага към предишното. Така се строи мостът на щастието. Тъй като даже с шепи може да се издигне планина. За строителя на моста ежедневието служи като възможност да го дострои и достроил го, да го украси достойно. За пълнотата на съзвучието няма предел, тъй като за свършена пълнота съзнанието трябва да се издигне до стъпалото на съзнанието на Владиката. По този начин може още и още да се усилва близостта, задълбочавайки я всекидневно. И нека това да бъде основното течение на живота, неговата основа, върху която се разгръща мистерията на битието на духа в пространството, с каквито и обвивки той да е бил облечен и каквото и да го е обкръжавало преди началото на времето.

212.(23 юни). Рефлексните и нервни движения на тялото може да бъдат овладени, ако отделиш себе си от тази обвивка в съзнанието. Говори и действа нещо вътре, изключвайки проводника на нервите, водещи към границите и периферията. Опитът е много интересен, но изисква напрегната бдителност и контрол, иначе ръцете отново ще започнат да махат, главата да кима и краката да играят. Нека езикът да говори, но защо пък ръцете, краката и лицевите мускули трябва да вземат участие в разговора. Всички неработещи членове се изключват. Това ще даде усещането за покой, по-вярно за спокойствие. Необходимо е да упражняваш себе си в това. Жестовите трябва да се владеят. Такава разпуснатост е разрушителна и недопустима. Научете се да владеете себе си.

213.(24 юни). Приемам върху Себе Си твоята тягост, а за теб е пътят към Светлината. М. е Водещ Магнит. Без Мен няма напредък, няма път, тъй като Аз – това е твоят път. По този начин приемайки Ме в сърцето и утвърждавайки Ме ежечасно, можеш да се движиш. Иначе движението по пътя свършва, както и възходът на духа. Казано е за постоянното предстоене и Лика в сърцето, за бодърстването и за неуморимия дозор. Само така и ще преминете, когато чудовищата на мрака са наоколо. Иначе няма да преминете, няма да достигнете до Мен, ако Аз не заста на съзнанието като най-първото и най-високото, и най-близкото от всичко, и по-любимо за сърцето от парцалите на Майя.

214. Сине Мой, прими Указа да бъдеш винаги в готовност да посрещнеш всяка вълна на живота в пълно равновесие. Нека нито доброто, нито лошото да не го нарушават в еднаква степен. Не е ли все едно какво го нарушава. Вредата е еднаква. Доброто по земному може да вреди не по-малко от лошото. Равновесието е съгласуваност и не е ли все едно какво я нарушава. Вибрациите на обвивките често се явяват причина за това. Царството на Светлината е среда на космическа радост, явяваща се един от аспектите на пълната съгласуваност. Но тя е по-високо от земните радости и горести, както Слънцето на Небето е високо над Земята.

215.(25 юни). Горко на този, който не отговори на Зова. Когато огньовете действат, то всеки приближил се непременно разкрива своята скрита същност. Сякаш с лъч светлина се озаряват всички тъгълчета на съзнанието. Безразлично отношение няма и е добре, когато се свалят маските и за умиление от тях не остава място. Печално е, но в многото познание има много печал, но има и радост, ако кристалът на съзнанието е като чиста вода и изпитанието за неподправеност се издържи. Всяко познание е ценно, а на човека – особено. Не хора виждат наоколо, а призраци на своето въображение и често се умиляват от тях. Ненапразно се говори за това, че трябва да се изяде заедно пуд сол. Но и пудът е недостатъчен, за да се узнае до края. Само огънят застава да се проявят

скритите свойства на душата. И затова, без самите да го желаят, тези, които са отсъдени за среща, проявяват себе си.

216.(27 юни). Изисквам разбиране на важността (на значението) на постоянното пребиваване в съзнанието с Мен. Има моменти с особена значимост в живота на човека, когато се решава неговата съдба. Тогава тъмнината се напъва, за да го изхвърли от пътя и тогава Казвам: “Не се откъсвайте от Мен”. Ако трябва да бъдете с Мен винаги, това значи, че трябва да бъдете с Мен постоянно: каквото и да се прави, каквото и да се говори и каквото и да се мисли. И тогава под силата на действието на Лъча, осъзнаван постоянно, ще започнат да отпадат израстъците на духа. В Мое присъствие няма да се върши ненужно. Ликът, въведен в сърцето, ще действа според степента на постоянство на неговото осъзнаване. Аз Съм с вас винаги, но не го виждате, тъй като окото е обърнато не към Мен, а към суетата на преходния ден. Ако тя е по-мила на сърцето от невидимите Мои докосвания ще останете с това, което избере сърцето. Този избор се твори ежесекундно, творейки съдбата и вплитайки нишките на съдбата в кармата на човека. Който е приел Мен и Ме е признал, него признавам Аз. Който пък, признавайки Ме, се е отвърнал, от него ще се Отвърна. Съответствие, съизмеримост и съзвучие във всичко. Но ако под вълните на тъмнината, устремена към вас, устоите в Мен, то какво ще е тогава, когато свърши натискът и вълните се отдръпнат? Чудесен е вашият жребий, утвърждаващи Ме в сърцето си, тъй като Моето, всичко Мое ще бъде ваше някога и става ваше вече според разширяването на способността да вместиате. Донесият поголеми делви повече и ще получи. Очаквам ви, донасящи своите делви, за приемане даровете на духа.

217. Дошлият при Мен, ако е донесъл съдове, никога не си отива с празни ръце. Но бодърствайте, деца, но се устремявайте, но утвърдете ритъма на Общуването, но считайте времето за Общуване за най-важно и най-високо от всичко – и ще получите с пълна мярка.

218.(28 юни). В дните с тежки нагнетявания се изпраща Лъч с особено предназначение, иначе бихте били разкъсани от тъмнината. В тези моменти тъмнината се напъва особено, търсейки нови уловки, за да нанесе вреда. И тогава трябва да се държите неотделимо, както се държи давящият се за спасителния пояс. Спасението е в пояса и в това да се държиш за него. Без него вълните ще погълнат и дълбината ще притегли в себе си. Без Мен тъмнината ще погълне, без Мен не можете да се удържите. Единението в духа ще бъде гаранция за победата над яростта на тъмнината. Правилно е да се разбере, че тежестта не е от себе си, а от съгъстване на антагонистичните кръстосващи се токове. Но трябва да се премине, а да се премине може само заедно. Сам няма да преминеш и ако съсредоточаването не се отдава, то може да се прибегне към чисто механични прийоми, например повтаряне на Името или Исусовата молитва, или повтарянето на Аум, създавайки с ритъма на повторението противодействащи вълни на защита. Изпратения специално Лъч позволи да се води Записа независимо от налягането с необичайна тежест, Той също ще позволи да се създадат вълни на защита по пътя на ритмичните призовавания. При това е полезно в сърцето да се удържа яркото Изображение на Учителя на Светлината. Отхвърляйки суетата, отшелниците йоги са обличали своето съзнание с постоянна молитва, установявайки неин ритъм. В ритъма има особена сила, тъй като тогава в противовес на пространствените вълни и вълните на външния свят се създава своя вълна, вървяща напъчно на тях и разбиваща ги със своята повторна сила. И тогава скалата на духа проявява мощта на непоколебимата

устойчивост. Така Обръщам всичко в полза, а най-тежките и неблагоприятни условия заставям да служат за победата над яростта на обкръжилата тъмнина. С Мен вървим към победа, с Мен ще постигнем победата. И тъй, ще запомним: в дните на ужасен натиск, когато обичайните мерки не помагат, мисълта се спира и течението на мислите се заменя от ритъма на повторните призовавания или словесното повтаряне на избрана формула или кратко изречение, съзвучно на напрежението на момента.

219. (29 юни). Формулата на живота: “Аз Съм във вас или с вас винаги, във всичките дни до свършека на века”. Определяйки продължителността на явлението във времето, може да му се отреди съответното място в съзнанието, за да не се отделя на кратковременните неща внимание повече от това, което те заслужават. Много несъизмеримост има в хората. Много извънвременно има в човека. Облеклото, тялото, особеностите на възпитанието и образованието, наслоенията на народността и епохата са временни. Но здрави и продължителни са качествата на духа, преминаващи с него от живот в живот. Те и съставляват същността на вътрешния човек. Утвърждавайки ги в себе си, изграждайки ги, човек си строи дом на духа върху Камъка на Вечната основа на живота. Ще си отиде от живота и от съзнанието всичко временно, но качествата на духа ще останат с човека. За това може да се съди по това как всеки донася със себе си от миналите животи своята оформена същност, затворена в тялото. Можете да си представите, че в тялото на обикновения човек е влязла Индивидуалността на Петър Велики или на Чингиз Хан и тогава качествата на духа ще започнат да се проявяват в действия, съзвучни на тези големи духове. Точно заради достойното оформяне на вътрешния, неумиращ човек в себе си се дават и земните животи. Този човек може или да се изгражда или да се разрушава. Правилното изграждане трябва да се води в съзвучие със своя идеал, представян отчетливо и ясно. А къде ще се озове човекът, не знаещ накъде върви? Какво ще изгради съзнанието, което не си представя какво иска? Затова Указваме нужните качества на духа и пътищата за тяхното укрепване. Много важно е да се постави началото на утвърждаване на избраното качество или неговото укрепване като първата тухла на постройката или нов материал в замяна на стария, или разширяване на зданието. Утвърждаваните огнени качества ще послужат за оформяне на огненото тяло – задача достойна за това да се потрудите над нея.

220. (29 юни). Пиши. Да се достигне съзвучие на мислите с Мен е лесно, ако има пълнота на Обръщението, означаваща изпълване сферата на целия микрокосмос с Мен. Достижима е, но изисква пълно себеотрицание. По-трудно е тя да се удържи, отколкото да се достигне, тъй като обвивките се стремят да звучат, всяка в своя тоналност. Затова Говоря за съгласуваност и контрол над тях. В контрола над тях трябва да се упражнявате постоянно. Силната устременост ги обединява всичките в едно цяло. Дали любовта към Владиката или предаността, или равновесието, или спокойствието, или непоколебимостта, безстрашието, твърдостта, ако те се проявяват не сами по себе си, а като средства за достигане на крайната цел – степенята на Дхиан, всички те и всички други качества на духа служат тогава като стъпала за приближаване, водещи към тази височайша степен. Така се одухотворява, задълбочава, усилюва и целеустремява всяко действие, водещо към това стъпало, и тогава целеустремената съгласуваност на микрокосмоса на човека става огнена. Всепобеждаващата стихия на огъня, подчинена и управляема от волята в сферата на този микрокосмос, застава на служба на човека, за да му даде огнени крила. Стихиите във могат да бъдат управлявани от волята, ако вътре в микрокосмоса на човека те са й подчинени. Контролът над себе си, владееенето на себе

си и властта над своите тела, достигнати и утвърдени, довеждат до овладяване на стихията на огъня. И тогава Говорим за могъщество на духа, проявено в духа на този, който е достигнал. Затова всяко съзнателно усилие в това направление е дълбоко по своите следствия, тъй като при постоянство и повторни опити не може да не даде резултати. Давам импулс за усилено утвърждаване на гореуказаните качества. Симфонията от всички качества на духа ще даде най-висока съгласуваност и пълнота на овладяване стихията на огъня, тъй като утвърдените качества на духа са форми на проява на пламъка на запалените центрове. От земна гледна точка може да изглежда, че тези опити, често не донасящи видими резултати, са безцелни и безплодни. Но Ние, Виждащите и Измерващи растежа на вашия дух, Ние знаем колко благотворни и плодотворни са те и тогава Казваме: „Не се уморявайте в делата, тъй като вашият път е победен“. И къде е тази капка, която ще натежи на чашата на везните? Ако с шепи може да се изгради планина, то с постоянство на повторните усилия се изграждат качества на духа, докато техните огънове не се превърнат в сияйни грамади.

221. Психическата енергия изисква преди всичко осъзнаване. Не можеш да управляваш механизъм, ако не си го изучил и не познаваш неговата сила. Същото е и с психическата енергия. Трябва да се изучават нейните закони и способности за приложение. И най-мощната машина е безполезна в ръцете на дивака, даже простия часовник е безполезен. За начало може да се разбере, че човешкият организъм, по-точно апарат, е генератор на психическа енергия. Тези генератори са с различна мощност – от много голям до нищожен. Горивото, привеждащо генератора в движение, са мислите и чувствата. Чувствата са ковачница на мощ. Разбира се, не всички чувства, като например чувството на страх и не всички мисли, като например мисълта, отричаща съществуването на тази енергия. Значи мислите и чувствата трябва да бъдат такива, които я пораждат, а не я убиват. Любовта към Родината, вдъхновяваща за подвиг целия живот, ще бъде ковачница на огнена мощ. Можем да отбележим редица чувства, раждащи мощ, когато генераторът на психическа енергия я произвежда в огромни количества. Така също и мисли. Мисълта за победа, за преодоляване, за успехи в делата, за величието на бъдещите достижения на човека раждат усилено енергия. Други я убиват и тогава ръцете се отпускат и човекът е безсилен. Залогът за победата и поражението е в мислите и чувствата. Който е постигнал тайната сила на мислите, раждащи победа, е непобедим. Ако съзнанието на човека е изпълнено със съответстващи мисли, то неговият генератор започва да дава напрежение на психическата енергия в точно съответствие с мисълта, в съзвучие с нея. При когото се отпускат ръцете, у когото няма огнена енергия, той утвърждава в себе си мисли, убиващи възможността за изработване даже на малко количество от тази енергия за произвеждане от неговия генератор. Дайте съответстващо качество на мислите и чувствата, и генераторът ще даде нужната сила. Съзнанието на човека е лаборатория за всички чувства, мисли и усещания. Мислите и чувствата са ковачница на мощ. Мислите и чувствата са и нейни убийци.

222. (1 юли). Движенията на астрала се състоят от вълнообразни колебания: подем и упадък на вълната, усмивки и сълзи, доволство и недоволство, радост за нещо и печал за същото. С всяко чувство и усещане се утвърждава неговата противоположност. Това постоянно мятане на съзнанието от единия полюс към другия и от едното състояние към неговия антипод е уморително и нецелесъобразно. Астралът трябва да бъде приведен към мълчание. Това е възможно само при условие, че се погасят проявите на емоции на

единия от полюсите, за да не могат те, нямайки своята противоположност, да се проявят на другия. Ако се унищожи чувството за удоволствие от наличието на някакво явление или обстоятелство когато то възниква, то по този начин се унищожава и огорчението, ако то престане да съществува. Така получаването на вещь, недонесла радост ще избави от скръбта при нейната загуба. Така за да се освободите от малките земни радости и скърби трябва да се устреми волята към унищожаване на положителния полюс, приятния, тъй като е по-лесно емоциите да се погасят на него, отколкото на другия, неприятния. С това не се дава възможност на астрала да излиза от състоянието на равновесие. Елхата е еднаква винаги: и през зимата, и през лятото. Безстрастието се утвърждава по този път. Затова се угасяват и пламванията на астрала на положителния полюс, за да не бъде отрицателният в състояние да се прояви, нямайки своята противоположност, тъй като всички явления са двойствени. Хората се намират постоянно в потока от емоции на единия от полюсите, но не знаят как да управляват това. А да управляват е възможно, трябва само да знаят от кой край да започнат. Целта е да се утвърди равновесието, унищожавайки проявите на разновесие. Без равновесие съгласуваност не може да се достигне. Да бъде еднакъв в мъка и радост, студ и топлина, глад и ситост, бедност и богатство, неуспех и успех е изкуство на Архата. Указвам пътя как да бъде овладяно. Иначе земните радости ще потопят в скърби, а усмивките – в сълзи. Даже своята скръб и радост за вас отдайте на Мен. Ние Утвърждаваме особена радост, радостта на мъдростта, свръхличната космическа радост, непотопена с единия полюс в сянка, тъй като там светлината е без сянка. Скръбта или радостта за света не са явление от астрален порядък, тъй като са лишени от низшата биполярност. Когато замлъкнат трите низши, другата триада, която е по-високо, сияе и сияе при мълчанието на трите. По-добре е при пълно спокойствие да се изслушват най-приятните вести, отколкото после да се леят сълзи за неприятното. По-добре е да се посрещат равнодушно земните дарове, отколкото да скърбиш при тяхната загуба. По-добре, по-добре е да се удържа равновесието на духа във всички случаи на живота.

223. (2 юли). Ти стой здраво, стой с Мен. Устойчивостта е върху Мен или върху непреходното в себе си. Ако вечното е утвърдено, земното няма нито значение, нито власт. Елементите на непреходното се събират в течение на земния живот за изграждане дома на духа. Наричаме го твърдина. Колко са светските явления в потока, носещи се покрай съзнанието. Ти строй мъдро прибежището на духа, което му служи на Земята и в Световите. Искат да го открият някъде вън, но царството на духа е вътре. И ако духът не го е придобил вътре, опитите да се намери то навън са напразни, безплодни и безцелни. Формулата е дадена ясно: „Царството Божие е вътре във вас”. И ако вън е тъмнина и ужас, но Камъкът вътре е утвърден и домът на духа е издигнат, то външната тъмнина не е страшна. Но ако вътре е празно и е тъмно и няма нищо, което е от Светлината, то даже чертозите на Обителта на Светлината ще изглеждат тъмнина. Плюха и биха. Кого? Владиката на Светлината, за да Го разпънат и убият. Гледайки въплътената Светлина през своята тъмнина, хората Го покриха с тъмнина и видяха тъмнина. Ако светлината, която е вътре, е тъмнина, то същността е обвита в тъмнина и наоколо е тъмно, и тъмнината вън и вътре се съчетава изцяло, потапяйки всичко в тъмнина. Затова тъмнината и Светлината не са място, а състояние на съзнанието, концентриращо и съгъстяващо около себе си Светлина или тъмнина. Затова и да се търси трябва не тук или там, а вътре в себе си, тъй като всичко е там. Ето, те говорят – Владиката е тук или там. Но Аз Съм във вас, а вие сте в Мен и ние сме едно, и ако това не е така, то търсенията

Ми някъде другаде са безплодни. Тайната на сливане на съзнанията е скрита в сърцето и се постига със сърцето. Когато то е отворено, духът се утвърждава в Светлината. И тогава всеки тъмен опит да наруши Светлината я разпалва по-ярко. И тогава тъмнината служи на Светлината. Опитният пътник, изкушен в борбата с тъмнината знае как да взема от тъмните енергията на техния натиск, насочвайки я към самите тях и умножавайки по този начин светлината. Те упорито се стремят да отслабят, да лишат от сили, да избият опората изпод краката, но само укрепват самоотверженото сърце и му служат. Чудовищата на мрака служат като крака на престола на съзнанието на силния дух на Носителя на Камъка.

224. Мисълта за Мен съединява с Мен. Не е ли истина, просто е?! Но защо е толкова трудно да се достигне сливането на съзнанията. Мисълта за Мен трябва да изключва всички други странични мисли, оставяйки съзнанието свободно. При разговор по телефона цялото внимание се съсредоточава върху възприемането на звуците, иначе даже чувайки думите те няма да бъдат разбрани. По същия начин и при контакта с Мен от съзнанието се изключва всичко, което пречи на Общуването. На екрана на съзнанието е Ликът, върху Него е съсредоточено цялото същество и ухото е магнитно отворено за мисълта. Днес Изпращам мисъл за труда. Без труд нищо не се дава. Приложете труд, ако има желание да преуспеете в нещо с Мен! Овладяването на огнената мощ е възможно, но изисква продължителен, всекидневен, упорит труд. Да вземем положението: микрокосмосът на човека е лаборатория за всички усещания. Значи може съзнателно с волята да се предизвика всяко усещане, всяко чувство, всяка емоция. Но чувството е ковачница на мощ. Значи може да се поражда огнена мощ с чувство. Обикновеното съзнание е като водовозна кранта в ръцете на кочияша. Кочияш е астралът и случайните мисли, и всичко, което поискате, но само не волята. Всичко управлява и всичко влияе на такова съзнание и всички и всичко създават неговото настроение, само не самият човек, макар по право само той да се явява владика на своята мощ. Ще проведем опит за утвърждаване на избраното чувство извън всяка зависимост от външните условия. Ще утвърдим, например, в набелязан срок чувството на радост, съсредоточавайки съзнанието върху него. Радвам се не защото радва нещо вън, а защото искам. Дава се заповед на сърцето да се роди радост, светла радост, звучаща със струните на сърцето и обединяваща го със сферите на космическата радост на външните светове. Радостта може да се усили с мисъл за близостта на Владиката, с мисъл за Далечните Светове, за царството на безбрежната Светлина. Повтаряйки думата „радост“ в себе си, тя може да се утвърди в съзвучие със Сферите на Светлината. Такава радост ще бъде по-здрава от земната, тъй като не зависи от нея и тъй като тя не е от този свят, а от духа. Нека нейното ехо да звучи сред деня, нека да бъде радостно на сърцето, освободено поне по време на тази радост от плена на земните условия. Утвърждавайки един път тази радост и усещайки нейната реакция върху съзнанието, опитът може да се повтори отново, нагнетявайки огън с волята, тъй като радостта е огън. Тогава духът ще усети свободата от тежестта на плътните условия, тъй като въпреки тях утвърждава Надземната Радост в себе си. Реакцията на чувството на радост ще се отрази на всички обвивки, осветявайки ги и изменяйки цвета на аурата. Това е трудният път към свободата от властта на обкръжаващото над съзнанието. В началото е трудно, тъй като той е твърде необичаен и не прилича на привичните стремежи на човека да търси радост не в себе си, а в нещо вън. Но чувството е ковачница на мощ, но чувството се ражда от волята, но от волята във всекидневния труд се коват крилата на Алая. И тъй, Указвам

пътя към свободата чрез овладяване на огнената мощ, поражда на чувството. Радвайте се, радвайте се, деца, огнените крила на радостта ще ви издигнат над Земята, ще ви възнесат върху себе си в Царството на Свободата и Светлината. Така упражнявайки се може да се избере всяко чувство, извличайки от него мощната сила, скрита в него. Мощта на силата на любовта към Йерархията на Светлината, към Владиката е неизчерпаема. Мощта на безстрашието е огромна, на равновесието – също, на спокойствието, на вярата. Утвърждавайки се върху тях, може стремително да се върви към далечната огнена цел. Утвърждавам това, което Казах.

225. Първата задача – да се породи от волята чувство при откъсване от външните условия, днес е изпълнена успешно. Втората задача – редицата дребни чувства, например: раздразнението, помрачението, огорчението, недоволството да се заменят с тяхната противоположност, прилагайки тяхната енергия, съдържаща се в тях към другия полюс на нейните прояви. Тъй като тази енергия сама по себе си не е добра и не е зла, тъй като тя също вдига ръката на човека за защита на слабия или пък за убийство. Третата задача – да се предизвика в друг човек желано чувство: на радост, на подем, на устрем и т.н., извън зависимостта от външните условия. Четвъртата задача – лошото чувство в друг човек да се трансмутира в положително, подобно на това както Аз в Моята Кула претопявам вашите: страхът – в безстрашие, безпокойството – в спокойствие, суетливостта – в тържественост и останалите тъмни в светли чувства. Последната задача е най-трудна от всичко.

226. (4 юли). Сине Мой, приеми за изпълнение Моето желание да проявяваш Моя Лик със себе си и сякаш в известна степен да въплътиш Мен в себе си и да станеш сякаш Мен, изразител на Моята същност, възприета и асимилирана в изпращаните Лъчи, светещи в теб с Моята Светлина. „Подражаване на Владиката” – така наричаме това явление. То може да се проявява в жестовите, думите и делата, също в пълното спокойствие. Спокойствието е мощта на Владиката! Замисли се за това, за да го утвърдиш някак. Да се дерзае в подражанието ще бъде най-краткият път. Сърцето, вместило Образа на Владиката, може да дерзае към това. Папагалът подражава, също и маймуната. Не за такова подражание дерзае огненият дух, стремежи се да въплъти в себе си качествата на Духа на Учителя на Светлината. Неговите Лъчи, асимилирани и преосъществени, дават вече самопроизводна Светлина, претворена в микрокосмоса на ученика – плод на дълга и упорита работа и сливане на съзнанията. Нищо не се повтаря, но всичко се преосъществява върху огньовете на сърцето и става собствено достойние на ученика. И само тогава се дава право да се говори от Името на Учителя. Когато Виждам Своя Лъч, претворен в ученика, Давам това право. Папагали има много, но техните думи са празни и лишени от съдържание. Но Словото на ученика, претворил Лъча, е наситено с огнена мощ. Затова се и указва подражанието в мислите, думите и делата, за да навлезе Моят Лик в сърцето и да се утвърди в него по-здравот от скала. Говоря по различен начин, но все за това същото, как да се утвърди Камъкът в себе си и да се направи основа на живота. Разгръщам пред съзнанието безпределността на неговото разбиране и Давам импулс да се движиш по-нататък. Вашият път е дълъг.

227. (5 юли). Тревогите и страховете за бъдещето се предават на Владиката, иначе те ще продължават да терзаят сърцето. Колко напразни терзания за това, което го няма и което няма да се случи. Ако е направено всичко, което е възможно, то останалото се предава на Владиката, на Неговата Грижа, при пълно доверие към Водещата Ръка. Отдайте на Мен Моята скръб и радостта за вас. Отдайте на Мен вашите терзания за

вашето бъдеще. Те са безцелни, в тях няма смисъл. Какво е по-добре – да терзаеш себе си с безпокойства за това, което още го няма и може би няма да бъде или при пълно спокойствие да срещаш всяка опасност? Има неща, които зависят от вас, те трябва да се направят и още редица явления, не зависещи изобщо от вас. Те трябва да се предадат на Волята на Владиката. Формулата “и в Твоите Ръце предавам духа си, Владико” изисква по-дълбоко и широко разбиране. Тъй като това означава предаване на себе си на Волята на Учителя на Светлината, полагайки на Него цялото съзнание. Това не е бездейно, пасивно възлагане, а активно, действено следване на Йерарха, когато се прави всичко възможно за човешките сили и само невъзможното Му се предава. Принципът остава неизменен: „Помощ се Дава, ако е приложено усилие и често се Дава в последния момент”.

228.(5 юли). Много се облекчава. Бдителността и защитеността на аурата ще опазят от удари. Затова се и се дават предупреждения. Водещият не спи. При Йерархично предупреждение за опасност заградителната мрежа трябва да се приведе в готовност. Неочакваността поразява тъканта на нервите. Злобната твар се спира пред насоченото към нея острие. В това е значението на бодърстването. Но ако е получено предупреждение, стражата трябва да се усили. Тъмните извъртания, уловки и хитрини са предизвикани за да може ударът да бъде нанесен иззад гърба, тихомълком и неочаквано. По тази именно причина и те се изострят в изобретенията. Достатъчно е просто да се забележат, за да може единствено с това условие да се разруши силата на удара и даже изобщо да се неутрализира. Те избягват старателно да се сблъскват лице в лице. Сънят за котката, вкопчила се с нокти в дланта при опита да я погалиш, е характерен именно като предупреждение. И кръвта от ноктите, и старанието тя да изтече от раните, и даже изсмукването на кървящата дълбока драскотина, за да се отстрани възможната отрова, показват, че макар и опасността да не е голяма, но е достатъчно неприятна и предизвикана или от невнимателност, или от непредпазливост, изложила под удар благодарение на собствената инициатива. Често получаваме удари, предизвиквайки ги върху себе си със своята ненужна активност. Равновесието с това е добро, че не изпуска от средата на микрокосмоса енергии без необходимост. Това е правилно, тъй като злобата и тъмнината очакват и най-малката грапавина, за да се заловят за нея. Но не може да се захванеш и да се заловиш за кълбо. С това е добра сдържаността и мълчаливостта. Има хора, готови да се вкопчат във всяка дума и да поставят в реда всяко лико. Нека сънят да научи на сурова предпазливост и умението да се държи заградителната мрежа в напрежение. Това е най-добрият щит. Ако той е вдигнат вражеските стрели ще отскочат от него. Неопрятния, несъбрания и не намиращ се в готовност войник и щитът няма да спаси. Затова в понятието готовност трябва да се включи още готовността да се забележи всеки пореден обмислен опит от страна на тъмните да нанесат вреда и постоянната готовност да бъде духовният доспех в пълен порядък. Така може да се избегнат опасностите, за които Учителят предупреди, тъй като дори и само мълчаливо насоченото острие ще спре и най-злобния пес. В някои случаи при забелязване на зложелателя или злодееца се допуска да се нанесе удар, без да се изчака неизбежното нападение. Тогава се подсича клона, на който седи противника и на него вече не му е до нападки. Понякога нападението е най-добрата защита. Несъпротивата и пасивността са погубили немалко добри хора, устремили се към Светлината.

229. (6 юли). Смятам за нужно да се проявява постоянна напрегната бдителност на съзнанието и зоркост. Враговете на Светлината се възползват от всяка незащитеност, за да уязвят. Ударът вчера все пак беше нанесен и именно тогава, когато отслабна зоркостта, и именно неочаквано, от страна на близкия човек. Тъмните действия чрез него. И така, да се опазим в кръг, тоест със защитеност, непробиваема отникъде. Трябва да се разкриват зорко мислите, подхвърлени от тъмната ръка. Мислите от Светлината са светли, но сивите, тъмни мисли са от мрака.

230. (8 юли). Законите, управляващи психиката на човека, са точни и определени. Основното привличане е по съзвучие на мислите и чувствата. Подобното се усилва от подобно и се неутрализира от противоположното. Според дървото е и плода. Мислите от определен порядък пораждат следствия по съответствие. Малката, дребна, суетлива мисъл ще роди същите изгърсаци и сходни на нея дела. Великите дела се раждат от велики мисли. Мислите творят човека. Кажи ми кои са твоите приятели, а аз ще ти кажа кой си ти. Ти ми кажи какви са твоите мисли, а аз ще ти кажа какъв си ти. Така човекът и неговата същност се определят от мисълта. Но с мисълта може да се управлява и определя и да оформяш сам своята същност. Викаме в дома при себе си гости по избор и не каним случайни минувачи, крадци и скитници.

Точно така трябва да се постъпва и с мислите. Случайните мисли, бродещите мисли, ненужните мисли, мислите от тъмнината освен вреда нищо няма да донесат. Мисълта може даже да изсмуква енергия и сили от човека. Мислите на униние, страх, тревога, завист, ревност, злоба поглъщат психическа енергия. Ако човек упорства в тях, няма да избегне болестта. Обикновено мислите съответстват на щастливото или нещастно течение на живота и делата. Това е при обикновените хора. Течението на мислите на Архата и тяхната тоналност се обуславят от волята и вътрешното състояние на съзнанието, а не от външните условия. Съзнанието стои зорко на защита и охрана на вътрешната независимост. „Моят Мир ви Давам”, но този Мир не е от този свят и не се обуславя от външното течение на живота. И ако навън е твърде лошо в личната съдба на човека, вътре може да се придобие мир, който е по-високо от обикновеното разбиране. Тогава мисълта се отвлеча волево от външните явления и се съсредоточава вътре. Нека външният живот да върви по своя ред, но мирът в душата, но равновесието на духа не са от този свят и Царството Божие – също, тъй като са резултат не на случайни временни съчетания на външните условия, а на състоянието на съзнанието, утвърдено отвътре.

231. (9 юли). Задачата на живота е пламъка, горящ в гърдите с огньовете на миналите натрупвания да се пренесе през живота така, че не само да не бъдат изразходвани неговите елементи, но напротив – да се преумножат. Камъкът расте не в щастливи обкръжаващи условия. Скърбите, изпитанията, болестите, тежестите, трудностите, преодоляването на съпротивата на средата – те, само те нарастват кристалите от огньовете, ако духът не се предава пред нищо и върви независимо от всичко. Именно, да не се предаваш пред живота, да не помръкваш, да не отпускаш ръце, да не слагаш оръжието в борбата за утвърждаване примата на духа ще бъде условие, нужно за растежа на Съкровището. Да Го пренесеш през всичко, опазвайки Го напълно, ще бъде стъпка на отсъдения победител. И въпросът не е в трудностите, а в това да се опази Съкровището. Няма друга по-важна задача, тъй като наличието на Съкровището, неговата величина, структура и качество на пламъка обуславят живота на духа в Невидимите Светове след смъртта. Всичко, което става вътре в човека или нараства кристалите, или ги изразходва. Можеш да си отидеш или прахосал или преумножил.

Всяка мисъл, дума и действие определят с това своята целесъобразност, тъй като всички са съзидатели или разрушители. Възможно е да се върви през живота с протегнати към Чашата ръце, държейки здраво Съкровището на Камъка и помнейки всеки миг от живота за това.

232. (10 юли). Лошият, но вървящ напред човек, независимо от своята лошотия е по-пригоден за еволюцията от добрия, но не вървящ и не стремящ се наникъде. Затова и са били приближени митарите и грешниците, разбойниците и блудницата. Сред така наречените добри хора има много врагове на еволюцията и врагове на Новия Свят. Не те строят бъдещето и не от тях се движи животът напред, и не те възхождат. Лошият, но вървящ към Мен, има по-голяма заслуга от добрия, но стоящ на място.

233. (11 юли). Степените на обсебване са различни: от неуловимото мислено въздействие, до почти пълното изместване на самия владеец от неговото тяло. Но същността на това явление е една и съща – вмешателство на чужда воля, насочена от Тънкия Свят. Ето защо е много важно да не се допуска въобще никакво въздействие върху себе си от страна нито на възплътените, нито на развъплътените. И всеки опит да се влияе да се разглежда като посегателство над свободата на волята. Но въздействията от хората текат постоянно и само постоянният дозор може да опази от ущърб. Даже благите влияния са вредни, тъй като заменят своята воля с чужда. Дори и Учителят ръководейки оставя волята свободна. Тъй като подчиняването на волята води към разрушаване и унищожаване на това, което съставлява стълба на духа. Благите влияния, на които безконтролно и сляпо и без санкцията на своята воля се подчинява човек, го правят безволно същество, негоден вече за нищо. Затова Говорим за сътрудничество, за съзвучие, за сливане на съзнанията, за доброволно предаване на себе си на Водача, но не за подчинение на своята воля и не за отказ от нея. Предаването на съзнанието по Йерархията не е отказ от своята воля, но обратно, нейното голямо напрегане в съзвучие с Водещата воля. Много наставници съгрешават срещу това и по този начин обременяват своята карма, вземайки върху себе си цялата тежест на кармата на водените. На свободата на чуждата воля не трябва да има попълзновения и толкова повече на своята собствена. Доктрината на свободата на волята се явява основа на ученичеството. Нека да решават сами, нека да избират сами, на своя пълна отговорност, но в съзвучие с Висшата Воля. Да се твори Волята на Изпратилия може само със своята воля и това ще бъде подвиг. Своята воля в себе си подчинява на себе си своеволието на астрала, ментала и плътното тяло. Смятат, че свободата на волята се заключава в свобода на своеволията на низшите обвивки, но това не е свобода, а робство, най-горчиво от всички възможни робства. До свободата на волята може да се достигне зорко опазвайки се от въздействията от страни, от когото и откъдето и да идват и налагайки сребърната юзда на духа върху мисълта, чувствата и движенията, протичащи в проводниците. Даже физическите движения, особено нервните – под контрол. Така може да утвърдиш своята свобода сред тези, които, бидейки роби на астрала, считат себе си за свободни. Роби на чувствата, роби на мислите, роби на навиците – многообразно и разнообразно е робството и в огромното болшинство от случаите не се осъзнава изобщо.

234. (12 юли). Съхранявай пълно спокойствие и бъди през цялото време с Мен във всички дела. Отдай себе си на Мен. Не ходи никъде сам и не прави нищо сам. Не се плаши и не се страхувай от нищо. Всичко ще бъде добре, по-хубаво от хубавото. Ще има успех във всичко. Тъмните досаждат за глупости, за не значещи нищо, но

неприятни дреболии. Владееенето на себе си е нужно, иначе няма да издържиш. И помни, че когато сме заедно нищо не е страшно. Но бъди заедно, но неразделно, но се дръж за Мен здраво и неотлъчно, сякаш висиш над пропаст, заловил се за храст. Тъй като над бездната на живота единствената опора Съм Аз, иначе водовъртежът ще завлече. Аз съм с вас винаги, следователно осъзнаването на Моята Близост изцяло зависи от вас. На завоя на пътя се изисква засилена Близост. Гони съмненията, за тях сега няма място – доверие пълнострунно, пълносърдечно, пълносъзвучно с Моята мощ. Върви смело – ще Подкрепя.

235. (М.А.Й.). Скъпи мои, грижата у нас е да изгладим грапавините на промените във вашия живот. Ако знаехте от каква сбирщина от тъмни сте обкръжени, бихте разбрали колко наши енергии отиват за това да пресекат вредата. Разбиваме големите удари на дребно и вместо удара се получава убождане, макар и болезнено, но не опасно. Ще продължим грижата и ще опазим непременно. Гответе се спокойно за път. Ще тръгнем заедно, но мислено бъдете с нас.

236. (Гуру). Прояви лик, достоен за ученик на М. и пази достойнството на духа. Бързина на действие не означава суетливост, прибързаност и нервност. Спокойствието при напрежение и спокойната бързина са рядко качество на духа. Ученикът на М. използва за учене всички обстоятелства на живота и всякакви условия. Няма нищо, от което той да не би се учил. Учи се.

237. (14 юли). Не съди за бъдещето по настоящето, освен като го считаш за антипод. Прилагам Ръка към твоята съдба, направлявайки струите на нейното течение в отсъденото русло. Мисли за крайната цел, а не за това, което се мярка отстрани. Ще се мерне и ще изчезне, а до целта ще достигнем. И колко неща вече са преминали наблизо и на колко преминали наблизо напразно си отдал грижи и сърдечни енергии. Запомни: всичко преминава покрай теб и „даже и това ще премине”.

238. (15 юли). Слушай, всичко ще дойде неочаквано. Готви се и чакай и (ще дойде) в подходящото време. Остави неувереността – Аз Съм щит на смелите. Слушай Указанието да се утвърдиш върху вътрешното, а не върху външното. Устойчивостта е върху Камъка на Основата вътре. Нека става каквото ще става, нека бъде каквото ще бъде, но е нужна устойчивост върху непреходното. Това е скритата основа на спокойствието и равновесието, безстрашието и самообладанието. Нека става каквото ще става, но духът е нерушим и неунищожим. И не е ли все едно какво ще изтъче безсмъртното облекло на духа и ще закали бронята му и ще му придаде мощ. Считай трудностите и сложностите на живота, и обременяващите фактори за даващи сили. Колкото по-трудно, толкова по-добре; колкото по-зле, толкова по-добре, толкова по-близо до Мен. Не преминалите през огъня на изпитанията няма да дойдат при Мен, тези, които не ги искат – също. А също и тези, които не са преодолели и не са победили себе си. Усещам как тази сила расте под чука на Кармата, чупещ стъклото, но изковаващ вечния доспех за духа.

239. Ако Владиката е неизменен и е с вас винаги, то ученикът не трябва да проявява изменчивост и колебание в предаността и любовта.

240. (16 юли). Аз не Вървя по стари пътища. Указвам да се приеме нов метод на гледане, слушане и възприемане на мисли. Принципът на пренасяне на чувствителността се прилага широко. Духът е вездесъщ, всевиждащ, всезнаещ, но обвивките пречат. Те трябва да се приведат към мълчание. Обвивките започват да губят власт над съзнанието веднага щом се прояви разбиране, че всичко ставащо в тях се

извършва извън сферата на безсмъртната триада и не може да засегне, тъй като всичко протичащо в тях и чрез тях е бързопреходно и временно. Затова може да се гледа на тези движения като на ставащи вън, като през прозореца към улицата и тогава те няма да засегнат същността на съзнанието и няма да го помрачават и властват над него. Но отъждествявайки себе си с тях съзнанието се потапя в безпросветното, тъй като надземното не свети над него. И когато трите (обвивки) замлъкнат ще се отворят вратите на Висшия Свят.

241.(17 юли). Ще свърши затварянето в клетката на безизходицата. Приеми Указание да бъдеш нащрек срещу хитрините на тъмните. Искам да Дам най-добрия срок за промяна на мястото.

242.(18 юли). Ще отбележим паметния ден със задълбочаване разбирането на ставащото. Планетната еволюция не се определя в лични мерки и не изменчивите настроения на текущия ден дават това разбиране. Основите са непоколебими. Върху Тях се изграждат стъпалата на еволюцията. Пределите на сферите на личността са ограничени от краткостта на живота, но на индивидуалността се прехвърлят през столетия и хилядолетия, образувайки устоите на сребърния мост към Безпределността. По опорите на тези устои може да се съди за делата, заложили в един или друг живот и свързвайки тези животи в една бисерна нишка на духа да започнеш да постигаш дълбочината и величието на космическата еволюция на човечеството на нашата планета. Личното разбиране на живота, личното отношение, пречупено през призмата на личните интереси на един живот не дава постигане на Плана. Живеейки на Земята извън великия живот, хората прекарват всички свои дни не намерили сили в себе си да се издигнат над своята малка личност и да се докоснат с мисъл до великия космически поток, течението на който към Бъдещето е отбелязано от животите на великите светилници на човечеството като отсъден и неизменен път към Безпределността. Следвайки Тях може да се влезе в този космически поток. Условието за следване си остава все това същото и неизменно: да се отдалечиш от себе си, да се отвърнеш от себе си и забравяйки личното да приемеш цялата Чаша на Общото Благо, заменяйки личното със свръхличното, общочовешко. Така, забравяйки за себе си са живели, трудили са се и са творили Великите Духове. Така над малката смъртна личност застава Безсмъртната Индивидуалност, за Която бягът на времето и съществуването в него е само средство за нови посеви на огнени зърна на еволюционни възможности, залагани от Нея заради Общото Благо и напредъка на всички, на всички, на всички.

(Насън). Ще Укажа на обстоятелствата да ви служат, но в съответното време. Ще Изпратя Защита. Ще Дам знаци на внимание и ще Отстраня вредящите. Твоят час не е ударил, но ще удари. Всяко дело изисква изпълнители.

243.(19 юли). Йогата на Огъня е йога на действието. Отсъденото щастие приближава. Много ще се прости там, където има разбиране и преданост и тогава може да се научиш на много.

244.Призовавам към велико спокойствие, тъй като Ние Бодърстваме. Всички безпокойства са безсмислени, тъй като какво могат те да изменят? Но аурата на спокойствието е мощна сила, способна да осъществява това, което не е по силите на никакво безпокойство. Безпокойствата разпиляват силата, спокойствието я събира във фокус и държи в ръце лостовите. Силата на съсредоточеното напрегнато спокойствие създава мощ и пред нея глухата стена на препятствията се разпада. Съзвучието с Нас се установява със спокойствие, тъй като Ние Творим в този ключ. Колкото е благословено

спокойствието, също толкова то е над безпокойствата, тревогите и вълненията, и опасенията, с които е обкръжено обикновеното съзнание. Какво пречи то да се утвърди, не са ли трите? Трите низши, привличащи към Земята, трите на волята „неподчинили се обвивки“. Духът иска, а те не искат и слабата воля се огъва пред повелята на трите. Но силната ще се бори упорито и твърдо, докато не подчини узурпаторите и не сломи техния произвол. Борба докрай, до победа, на всяка цена, иначе няма да продължиш по-нататък.

245. (20 юли). Достижимо и възможно е всичко, а следователно и утвърждаването в себе си на всяко качество на духа. Затова се дават и много животи. Но малко са стремящите се да се оформят в съответствие със своя идеал, даже и той да съществува. Но всичко е достижимо и обвивките отстъпват пред настоящия натиск на волята, трябва само упорито да се иска и да не се спираш пред тяхното своеволие.

246. (21 юли). А Аз Казвам, че ако е осъзната тайната на Близостта на сина до Бащата, нищо няма да спре напредъка и нищо няма да застане като непреодолима преграда по този път. Трябва да се разбере възможността за мигновено озарение и освобождение от властта на обвивките. Има примери за това. Преображението се заключава в освобождението от тях. Подобно на това както се отхвърля тялото, духът може да отхвърли астрала. Могъщият порив нагоре в момента на смъртта пренася духа през низшите сфери. Ограниченията са за неможещите. Дерзаещият може. Везните на Безпределността поставят всичко на своето място и така, както духът оставя всички свои вещи на Земята и всичко, което притежава и прекъсва връзката с всичко, точно по същия начин той може да остави съблазните на астралния свят, разбрал тяхната ненужност за духа, лишен от тяло. Призрачните пирове, пушенето и прочие са за тези, които не знаят, но знаещият няма да позволи да бъде въвлечен в измама. Всичко трябва да се претегли и претегляйки го, да се разбере и отреди на всичко съответното място. Затова се и дава на всички Безпределността. Непознаващият закона му е подчинен, знаещият се ползва от него като лост или кормило за насочване ладията на своя дух към Висшите Сфери.

247. (22 юли). Върховен фактор на Битието се явява мисълта, тя също определя и мястото на развъпльтения дух в Надземното. Както и да вибрира астралът на засягащите го токове, санкцията на ответната реакция се налага от мисълта и волята. И ако последното решение преди откъсването от Земята нагоре се приеме твърдо и необратимо, низшите слоеве няма да засегнат. Ето защо беше Обещано на разбойника, че ще бъде с Мен в рая. Висшите Закони на духа господстват над обвивките и над това, което става в тях. Решава съдията в себе си. Също и тук, на Земята, степента на въздействие на външните условия върху съзнанието се определя от мисълта. Астралното тяло вибрира с позволение на мисълта. Мисълта решава добро или лошо е едно или друго явление, а астралът вече вибрира в съответствие с него. Мисълта може да бъде мигновена и за санкцията на мисълта не се изисква време. Да санкционира може и старата мисъл, обмислена и взела решение по-рано при аналогични обстоятелства. Тези реакции могат да се определят предварително, да се регулират и да се подчинят на волята. Колкото повече усилия се правят в това направление, толкова по-лесно е да се достигнат желаните резултати. Както артистът на сцената репетира своята роля, така е възможно да се предизвикат в себе си определени реакции в своето въображение и мислено успешно да се преодоляват привичните и нежелателни рефлексии на астрала. Във въображението няма нищо непреодолимо. Упорито, многократно репетираната във

въображението реакция ще се повтори без особени усилия вече и в обичайните плътни условия и по този начин нещо нежелателно ще бъде преодоляно. Но астралът в своите привычки и рефлексии е много упорит и е възможно да се подчини само с упорство и повторност на усилията. Добре е ако е изработена способност да се приемат ярки, огнени, необратими решения нещо да не се допуска или нещо да се утвърждава. Със силата на такива отделни мощни решения може да се достигне много. Може да се помисли за мощта на необратимото решение.

248. (23 юли). Обет ли, клетва ли или необратимо решение, не е ли все едно – същността е все тази същата. Хората от опит знаят, че тяхната природа е слаба и запълват този недостатък с особени мерки. Възможно е да си набележиш редица задачи, подлежащи на неотклонно изпълнение и подкрепени с непоколебимо решение на волята. Да кажем: да не се дразниш, да не говориш напразно, да не жестикулираш или да ограничиш активността на палячото в себе си. Много задачи за преодоляване на самия себе си в себе си могат да се поставят пред себе си и набелязаното може да се достигне, но не с предишните мерки, тъй като обичайното решение се оказва безсилно пред силата на вкоренилите се навици в поведението. Даже така наречените нервни движения е трудно да се вземат под контрол. Нещо вътре се оказва по-силно от най-горещите и искрени решения. Врагът е вътре, в самия човек. Той поставя прегради и препятствия пред най-добрите решения. С него е и борбата. Обикновените хора се стремят да преодоляват нещо вън. Но ученикът знае, че има само един враг – той самият, предишният човек в самия него, подлежащ на замяна с нов, по-съвършен. Образът на новия вече изкристализира в съзнанието, вече е почти оформен, но старият не иска да си отиде и да отстъпи своето място. Но все пак ще му се наложи да си отиде, борбата е безпощадна. Когато Буда е Нарекъл човека процес, Той е Имал предвид именно това условие на постоянна замяна на старото с ново. В ученика този процес се води съзнателно, планомерно и доброволно чрез напъване на волевите усилия да се изкорени в себе си всичко това, което е от вехтия човек. Ако Учителят е нов всеки миг, то и ученикът трябва да бъде нов. По утъпкани пътища Ние не ходим. Нашият Път е нов. Утвърждавайте новото в себе си, пресичайки рефлексите на лунния човек с волята. Защо трябва във всичко да се постъпва като по-рано, когато е възможно във всяко бъдещо действие да се прояви лика на победителя над предишния човек в себе си. Победният път на духа се отбелязва от тези упорити и постоянни преодолявания на новото съзнание над старото, на роденото от идеала на духа в себе си, а не от дребността на своето предишно „аз“. Малко ли нещо е било или е могло да бъде вчера или в миналото, победителят сега победно утвърждава в себе си Лика на Владиката и качества на Неговия Дух. Той е силен и нов с осъзнаването и на това, че е отсъден за победа.

249. (24 юли). През тази година всичко ще бъде добре. Сърцето подава вест на сърцето. Стига само сърцето да усеща. Скоро ще узнаеш Моята Воля. Със силата на аурата ще привлечеш нови приятели. Ще познаеш докосването на Моята Ръка. Ще те Занеса на крила у дома и ще Определя в живота. Счита за необходимо да се побърза със заминаването, тъй като има време за всичко. Опасността е от приятелите, а не от враговете, както и неприятностите също! Ще Съобща за заминаването специално. Запази изпратения дар. Събери вещите за движение и събери мислите. Чакай разрешението до дни. Очакваме вашето тръгване и се Готвим да Помогнем. Сине Мой, прими Указание: „Постоянен контакт с Мен, пълно предаване на себе си на Моята

Воля”. Всичко ще бъде добре. Разбери, най-важно от всичко, на първо място е да Ме държиш в съзнанието и всичко останало тогава ще се приложи. Аз Вдигам Щита над Моя син. Лъчът е изпратен сигурно. Отсега нататък ще има успех – успех във всичко, което ще вършиш с Мен, но заедно, но здраво, слято. Давам ти време да утвърдиш контакта твърдо. Нека всичко да послужи от полза на ученето.

250. (М.А.Й.). Но ето, скъпи, дочекахме! Ще проявим грижа за вас и проявяваме.

(Гуру). Приятелю, прояви здравина и твърдост в сърдечната неоткъснатост и неотделимост от нас, тъй като тогава ще можем и да помогнем.

251. (25 юли). Сине Мой, считай текущото време за преддверие към ново стъпало. Промените са във външното, но не във вътрешния ритъм на Общуване. То е неизменно, но трябва да се усили.

(М.А.Й.). Аз бих искала да те видя вървящ през промените не в свое име, а в Името на Владиката. Целта не е в дреболиите, суетата и грижите, а в това, заради което те се случват. Тъй като човек ограничава себе си с широтата на възможностите и мислите. Извършването заради Владиката и в Негово Име ще принесе Неговата Помощ, а заради себе си – нищо. Да се послужи на Бъдещето, на Общото Благо – ето целта. Нека всичко и да върви по тази черта.

(Гуру). Ти знаеш как вървахме ние през живота, следвайки Водещия, така също върви и ти. И сега вървим, така също ще тръгнеш и ти. Не на своето, а на Него отдели времето и мислите – своето е твърде малко и тясно и много обременително. Да се върви след Позовалия – ето целта и грижата, а останалото е нищо.

252. (27 юли). Закон на Тънкия Свят: „където е мисълта, там е и съзнанието”. Каквито са мислите, такова е и обкръжението. Мястото за пребиваване на духа в пространството се определя от мисълта, а сферата, в която той пребивава, тоест нейната психическа атмосфера – от характера и същността на мисълта. Мисълта определя и утвърждава всичко, което е наоколо по съзвучие и тоналност; няма нито съдии, нито изпълнители на присъдата, всеки създава за себе си свой свят, в който живее: на красота или безобразие, на щастие или отчаяние или пък безцветно сивичко проспиване. Мисълта е творец. Съзнанието насочва привичните земни мисли в привичното русло – земните, обичайно съпровождащи духа на Земята. Законът за съзвучието и съответствието управлява в Надземното, въпреки, както и навсякъде. Но там неговото действие е мигновено. Мисълта за движение поражда движение, за покой – покой, за полет – полет, за Далечните Светове – пребиваване в тях, за Владиката – дава близост до Владиката, за отците – изпраща към тях, за тъмното – потапя в безпросветното. Обикновено преминавайки там хората не знаят какво трябва да искат и затова продължават да живеят сред отломките на земното мислене, но знаещият държи здраво в ръце кормилото на лодката на духа, устремявайки се в желаното направление. Всичко е много просто и много леко, но хората не знаят, а ако знаят, не вярват и предполагат, че притчата за сеяча и посева е само приказка, но Тънкият Свят е Светът, където приказката става действителност. И когато Казах, че животът ще се обърне според сърцето в чудесна и приказна действителност, Имах предвид пребиваването на духа в Надземното, където двигател е сърцето, устремяващо мисълта.

(Насън). Предай се на яркото въздействие на Лъча и Му се отдай безразделно, живей, движи се и съществувай в Него. Той дава радост, щастие. Мой избранико, съумей да осъзнаеш радостта на Лъча. Твоето щастие започна, то е в духа. Залогът е

върху Мен и цялото упование и надежда. Указвам: да се съберат мислите около Мен и да изхождаш във всичко от Мен, и да започваш всичко с Мен. Приеми Указа: да се прояви пълна възприемчивост за Лъча, няма нищо по-важно. От това зависи успехът на всичко.

253.(28 юли). Съзнанието се води от мисълта, мисълта води съзнанието. Върху каквото се съсредоточава мисълта, с това и пребивава съзнанието. Подскачащите и мятаци се мисли показват неустойчивост на съзнанието. Мисълта трябва да се захване с мъртва хватка за предмета, върху който се съсредоточава. Подскоците на пухкавите зайчета не са годни. По-добре да се обмисли една мисъл до края, отколкото да се пропуснат мимоходом десетка случайни. Случайните, странични мисли са врагове на човека, тъй като му пречат по пътя. Твърде много ненужни неща се мислят и още повече ненужни се говорят. Ако не обуздаеш езика, няма да обуздаеш мислите, не обуздаеш мислите, няма да обуздаеш езика. Но мисълта е по-първа и ударението е върху мисълта. Да се обуздае тя може само чрез сърцето. Това, което сърцето обича, с него пребивава и мисълта. Затова любовта се Указва като най-кратък път за достижение. Стига само сърцето да не сгреша при избора на това какво обича. С любимия е просто и да пребиваваш любовно. Затова усилвайте любовта към явленията, с които искате да бъдете неразлъчно. Някой обича вино, някой карти, някой съмнителни развлечения, някой книги, занаят, изкуство, а някой – Учителя на Светлината. Мисълта остава с това, което е избрано от сърцето. Така сърцето води човека и мисълта се подчинява на сърцето.

254.(29 юли). Сине Мой, объркаността на съзнанието се предизвиква от непривичните условия на преместването. Но трябва да приучиш себе си при всички условия да запазваш равновесие и да се държиш за Мен. Равновесие и осъзнаване на Моята Близост – това преди всичко, а после вече всичко останало. Когато единението е здраво, външните вълни са нищо, тъй като се разбиват в скалата на слятото с Мен сърце. Скала на единението – така и ще запомним. И Лъчът на единението е здрав и може да прояви своята мощ. Неговите енергии се отблъскват от затвореното сърце. Нека то да бъде по-широко отворено към идващата Светлина. Изисква се пълно съзнателно отваряне на сърцето. Принципът на приемане остава неизменен. Той се изразява с формулата: „вярваш ли?“, тоест има ли в сърцето магнитно съзвучни елементи, съответстващи по тоналност на енергиите на Лъча. Иначе законите на психотехниката няма да допуснат включването на тока, тоест неговото възприемане и контакт. Трябва да си спомниш колко време, усилие и енергия бяха изразходвани преди възприятието и контактът да станат възможни. Но трябва да се помисли кое е по-трудно – да се достигне или да се удържи достижението. Ще бъде достижение да се удържи контактът при всички условия на живота. Затова се дава и изпитанието, за да се умножи Силата на Общуването. И ако е разбрано, че Общуването е по-високо и преди, и по-важно от всичко, от всички останали условия, задачата е решена правилно. Принципът е изразен във формулата: „търсете Царството Божие и Неговата Правда и останалото ще ви се приложи“. Еволюцията на духа е утвърдена заради овладяване на Висшите Енергии. При енергетично разбиране на Вселената Царството Божие е Сферата на Висшите Огнени Енергии, достъпни за осъзнаването им от човека. Названието няма значение. Става дума за Космическите Лъчи. Няма нищо извън битието. И няма нищо свръхестествено и отвъдно. Всичко е достъпно за постигане от разума. Ще отхвърлим църковните наименования. Мъжеството и безстрашието на огненото сърце във всички

векове и у всички народи изливат сияйни енергии на Светлината от своя апарат, съществуващ реално. Така също светят, но по различен начин и останалите висши качества, чувства и мисли. Критерият е според светлосянката, за когото и да се счита и както и да нарича себе си човек. И когато искате да разберете сложността на човешката душа и извивките на мозъка, съдете по светлосянката, по това какви са излъчванията на аурата. И съдия ще бъде сърцето, тъй като ще отбележи незабавно тяхната същност, отхвърляйки думите.

255. (30 юли). Прояви упорито желание и приложи пълно усилие да бъдем заедно в духа. Вехтият човек вътре проявява бясна съпротива на всеки опит да се обузда неговата същност. Ти искаш, а той не иска и прави така, както поиска. Ти искаш да бъдеш с Мен, а той не иска; ти искаш да проявиш достойнство на духа, а той маха с ръце и бърбори свръхмерно; ти искаш да се държиш за Мен във всички крачки, а той иска да действа самостоятелно. И той побеждава. Как да бъде обуздано неговото своеволие, как бъде подчинен на повелите на духа? С нечувано, несломимо упорство на волята и редица повторни несвършващи усилия може да се постигне набелязаната цел. Той трябва да бъде смирен, предавайки неговата воля на Мен. Не както иска той, но както Аз, така действай. Ще победим и него, ако сме заедно, тъй като той е временен и преходен и се намира в процес на постоянна трансмутация и изменение, нараствайки или намалявайки своите свойства, добрите и лошите. Звученето на суетата, преминало известни граници, прекратява достъпа на Висшата мисъл. Суетата е негова храна, а гориво – дребните земни чувства. Ползвайки се от нагнетяването на обстоятелствата, вехтият в теб умножава своята ярост. Ако ти би могъл да обуздаеш неговата ярост!

256. (М.А.Й.). Скъпи мой, върви през всичко, без да се смущаваш и държейки здраво в ръка сребърната нишка на духа. Освобождението е близко. Именно обременяването с обстоятелства приближава. Не бягай от това, което служи като стъпало за духа. Именно трябва да се вкуси до края, за да се отхвърли. Ще преминеш победно през всичко и ще преумножиш силите. Колкото по-твърдо е точилото, толкова по-остър е мечът. Прояви мъжество пред трудно преодолимото.

257. (Гуру). Считаю за най-нужно да се удържи осъзнаването на Близостта на Учителя на Светлината, Близостта в духа и предполагам, че с усилие на волята, по-голямо от силите на съпротивление, то може да се удържи. Може да се постигне, ако се поиска мощно. Може, може да се утвърди неотменимата Близост на Владиката, може и трябва, тъй като това е венецът на достиженията.

258. (31 юли). Напрягащият предел още не е достигнат. Също не е изкристализирала напълно и неукротимостта на огнения устрем да се достигне до целта, поставяйки това по-високо от всичко останало. Думите са безсилни, значи е нужен напора на обстоятелствата, засилващи безцелността и ненужността на суетата. Указвам пътя: всичко, но с Мен, за да се укрепи Близостта. И тогава звученето на суетата няма да затъмни и няма да заглуши най-нужното. Отново и отново, и отново, ако има неуспех, трябва да се стремиш да утвърдиш съвместността на действията. И ако условията се обърнат с главата надолу, то все пак трябва да се държиш здраво за Мен, както се държи човек над пропаст, заловил се за храст или издатък на скала. Пороят от трудности се преодолява с близост до Мен, а не с пълно потапяне в тях. И ако той се усилва, то се усилва и осъзнаването на Близостта. Така заедно ще преминем през всичко и ще преодолеем всичко, даже непреодолимото и ще преминем там, където сам не можеш да

преминеш. Значи трябва да се държим неотделимо, тъй като освен нишките на сърцето няма нищо.

„Владико, Ти се Усмиваш на трудностите и сложностите на условията на моя живот?” „Да, Усмивам се, и ти се усмихни, Мой любими, и тази усмивка ще бъде символ на победата над живота. С нея ще преминеш през всичко. Моята Усмивка Озарява теб и ти озари света със своята усмивка, и когато стане вече твърде трудно ти се усмихни и нашите усмивки ще се слепят в светлината и ще те залепят със светлина. Усмивка на душата – така запомни усмивката; остави безизходицата на тях, непознаващите Ме, а ти се усмихвай с душата си, тъй като Аз Съм твоята радост. Твоят враг, астралът, ще иска да се дразни, да бъде в униние, в безпокойства и страхове, а ти с усмивка го унищожи, тъй като си с Мен. Ето защо Аз ти се Усмивнах днес”.

259. (1 август). Праната на Лъча може да се вдишва съзнателно и с това да се усилюва въздействието. Някои възможности са много важни, тъй като цялото се състои от части, голямото от малко и даже огромното. Затова подробностите на поведението, малките мисли, трудно уловимите дреболии могат да влияят и влияят. Няма нищо неважно, всичко има значение. Съвсем малката мисъл може да бъде смъртоносна, нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, но само продължава, изменяйки се, нараствайки по своята сила или намалявайки. И малкото зърно на всяко явление може да породи големи следствия. Няма голямо и малко. Значението на малките явления ще пламне особено ярко при прехода в Тънкия Свят. По-добре е да се разглежда всяко от тях в аспекта на бъдещето като възможен спътник на съзнанието. Проекцията на явлението в бъдещето определя неговата ценност и значимост. Така е по-лесно да се бориш с недостатъците, а също и да утвърждаваш добрите качества на духа. Ценните кълнове на бъдещите достижения могат грижливо да се поливат и да се лиши от влага мисълта, твореща всичко, което е вредно. Спъват се не в скала, а в малкото камъче и понякога чупят и кости. Но колко пък полезни и плодоносни са опитите да се утвърдят в себе си нужните качества на духа. Всичко това са семена на бъдещи достижения. Недостижимото тук е достижимо там. И когато Безсмъртната Индивидуалност навлиза в период на нарастване, всички тези на пръв поглед не принесли осезаеми резултати опити за утвърждаване на желаните качества ще дадат плод и желаното достижение по време на този период. И тогава човекът се възплъщава отново вече въоръжен с тези най-добри качества, които така упорито, но напразно се е опитвал да утвърди в миналото. Затова Приветствам изцяло всеки опит, усилие и старание да се застане по-близо до възплъщаването в себе си на този идеал, който има пред себе си всеки устремен към усъвършенстване дух. Когато е отхвърлено тялото, астралът и менталът, тогава вече нищо не пречи да се осъществяват стремително висшите стремежи на духа по линия на заложените на Земята възможности. Реализират своите стремежи и низшите обвивки, но в сферите, съответстващи на тях и по съзвучие. Нарастването засяга Висшата Триада и зърната на светлите посеви. Затова Казвам: нито едно и най-малко усилие да подобриш себе си в крайна сметка не пропада, но донася своя плод: едно за две, едно за три, едно за пет и повече. Ценя във вас не тези, които вие имате, а тези, които ще бъдат във вас.

260. (2 август). Ще пишеш независимо от всичко и при всякакви условия на живот. В това ще се прояви постоянството и ритъма, които продължават и в Надземното. Добре е още на Земята да се утвърждава веригата от действия, водещи извън пределите на един живот и продължаващи в Безпределността. Прокарването на по-дълга линия ще се прояви в това. Това и ще бъде мъдрост. Кратките действия губят своя смисъл, тъй като в

най-добрия случай са ограничени от времето на едно въплъщение. Но се утвърждава Безпределността и пътникът по безпределния път устремява своите действия към Нея и не ограничава тяхната продължителност с малкия кръг на един живот. Да живееш във вечното ще означава именно верига от действия, следствията на които са устремени в безкрайността на бъдещето. При разбирането на това става реална мисълта, че всичко е достижимо, тъй като цялото Бъдеще, което е, лежи пред човека като поле на неограничени находки и достижения. И малкото семе тогава може да израсте в огромно дърво. Сеячи, съзнателни или несъзнателни, са всички и всички са също жътвари. Но протегналият нишката на живота в Безпределността ще бъде победител на смъртта. Затова действието е оставено на човека като средство за достигане на безсмъртие. Този, който знае своя път, набелязва редица действия, водещи го в Бъдещето, далеч извън пределите на обкръжаващата го в настоящето Сфера. Те могат да се нарекат мост към Безпределността. Така в обикновения живот сред преходните вещи и явления от духа се утвърждава сияйната черта на лъча, изтъкана от елементи на непреходното и водеща го в живота, нямащ край. Затова мъртвите погребват не само своите мъртъвци, но и сами себе си, обричайки се на смърт с веригата от кратки действия, ограничени в пределите на един живот.

261. (3 август). Нека мисълта за сливане да бъде водеща. Наближи Моето време. Преди всяко ново стъпало изпитанията са усилены. Как ще се изкачиш, ако те не се допускат. Тъй като се изисква определена степен на огненост за всяко достижение. Учете се винаги. Правилно: даже неголямата спирка на вниманието върху някакъв предмет поражда верига от мисли, толкова повече – съсредоточаването върху Изображението. Фокусът на внимание е подобен на магнит, който започва да действа веднага щом се прояви съсредоточаване. И тогава мислите потичат една след друга. Най-интересното е тяхната строго логична последователност. И макар отначало да е неизвестно какво ще бъде тяхното съдържание или край, стройното им течение не се нарушава. Това показва, че източникът е разумен. Цялата работа е в това да се установи съзвучие с него. Висшата мисъл е лишена от хаотичност. Неин признак ще бъде стройната, хармонична завършеност. Колкото по-висока е тя, толкова е по-съвършена. Условието за възприемане невинаги са еднакви. Затова не изпускайте добрия срок. Уречената минута е по-дълга от часа. Сроковете са неповторяеми. Мислят, че изпуснатото може да се възстанови. Но нима може да се върне вчерашния ден? Нищо не е повторимо. И новите съчетания тъкат нов рисунък. Няма два точно еднакви предмета. Даже атомите на един и същи елемент носят върху себе си различни наслоения и отпечатащи и молекулата на желязото в метеорите е различна от тази на Земята. Животът се строи върху принципа на аналогичната неповторяемост. Всичко е старо и не ново, но светът е нов всеки ден; и всички дни са еднакви, но няма сходни; и листата на дърветата от един вид всички са сходни, но между тях няма съвършено еднакви. Така аналогията не е повторяемост или сходност, иначе животът би спрял. И звената на спиралата и нейните пръстени, издигайки се един над друг проявяват аналогия, но не тъждество. Така и потокът от мисли, течащи ежедневно в приемника на съзнанието е всекидневно нов, тъй като олицетворява спиралата на възход на духа. Духът или възхожда, или се спуска и спиралите могат да бъдат възходящи и низходящи, свеждащи в бездната.

262. (4 август). Сине Мой, по-добре е да се отклониш от съприкосновение и по-добре е да мълчиш, и по-добре е да загубиш това, загубата на което може да изведе от

равновесие, отколкото да изгубиш равновесие и да се поставиш под удара на тъмните. По време на стълкновение с тъмнината при загуба на равновесие в аурата се създава прорив, в който се устремява тъмната глутница. Да я храниш, макар и временно, със своите еманации е непоносимо. Затова Казвам: „Равновесие на всяка цена”. И ако вътре е невъзможно да съдържаш своите чувства, то поне външно можеш да заставиш себе си да замълчиш. Мълчанието е също оръжие на Светлината против разюздаността на опашатите човекоподобни.

263. Да се порадваме, че маските се свалят и оголената същност на човека се открива за очите. Изпитанието не е от леките. Но по-добре да знаеш, отколкото да се умиляваш от това, което го няма. Скъпо плащаме за тези илюзии. И само на самотата няма да измени нищо и никой. Съдба на всеки Висок Дух е да премине през горчивината на самотата и да разбере, че Безмълвно Гледащият вътре, единствено само Той никога няма да измени. Сънища, сънища, сънища са илюзиите на Майя. Къде отлитат те, когато духът се събужда от сънищата на земния живот в Надземното? Но тези сънища дават опит да се разпознава и отличава действителността от очевидността и знанието за действителността да се събира в Чашата. Най-тежкото, най-горчивото, най-болезненото отлага в Чашата най-ценните натрупвания. Великите Духове са страдали тежко, живеейки на Земята. Такава е тяхната съдба, на Великите.

264. (5 август). Само с пълно предаване на съзнанието на Мен можеш да се докоснеш до Моя Свят сред дисхармоничните и отвличащи условия на Земята. Но пълнотата на предаването е трудна. Духът знае нейната насъщност и я иска, но земният човек не иска. И победата в желанието на двамата често се оказва на страната на последния. Но той трябва да бъде подчинен и трябва да се смири пред желанието на духа, тъй като е временен и неговото пребиваване е преходно и кратко и на Земята и в астрала, където условията са вече коренно различни, тъй като плътното тяло го няма. Но Моята Близост остава в Световите и утвърдена на Земята, продължава и в Надземното. Така че може да се намери основание за достатъчно силно желание да се прояви пълнота на предаване на съзнанието на Мен. Семето в земята преодолява съпротивата на обкръжаващата среда, за да даде растеж и цвят, така също го преодолява и съзнанието, за да може цветето на духа да се разтвори. Много семена загиват или вследствие на собствената слабост, или вследствие на неблагоприятните условия. Разликата е в това, че на растежа на цветето на духа нищо не може да попречи, ако е осъзнато какво именно представлява най-нужното и най-главно за човека. За това първенство се води борба и това, което човекът е утвърдил в своето съзнание над всичко, то и води лодката на неговия дух по бурните вълни на житейското море. Води мисълта и сърцето. И ако мисълта и сърцето са присъединени напълно и изцяло към Владиката, то може ли следствието да не бъде в пълно съзвучие с пълнотата на отдаване на себе си на Водещата Воля на Владика. Така към пълнострунността и пълноустепеността може да се добави и пълнота на предаване на съзнанието по линия на Йерархията. Именно с това се достига имунитетът и не само от всякакви болести, но и от всичко, можещо да причини вреда и от злонамереност. Така единението ще бъде скала на устойчивостта на духа в Мен. Иначе хаотичните токове на противните явления ще разкъсат съзнанието. Трябва, трябва да се намерят сили в себе си да се установи постоянно, устойчиво, ненарушавано от нищо единение в духа с Мен. Когато се Говореше за това да се обикне Господа с цялото сърце, с всички помисли, се имаше предвид именно това положение, когато сърцето се отдава на Най-Висшето

безразделно. Ще Приема дара на предаността, любовта и устрема и ще Въздам стократно. И не на Мен, но на искащия светлина дух е нужна тази любов, този мост към безпределните възможности за достижение.

265. (6 август). Когато е тежко, когато е непоносимо, когато е трудно, мислете за Владиката. Дайте възможност да се окаже помощ чрез единение с Мен (по пътя на обединението на съзнанието с Мен). Ще Умножа възможностите по този път. Единението в духа с Владиката ще пренесе през всичко. Много може да се достигне с единение в духа, даже невъзможното, и да се преодолее непреодолимото. И по-добре да се слуша Владиката, отколкото шума на суетата. По-добре е не със себе си, а с Мен да се изпълни съзнанието. Мисълта за Мен прилича на струя свеж въздух. Тя ще разреши набъбналото напрежение на суетата. Като пеперуда зад стъкло се блъска Моята Мисъл в преградата на собствените мисли, обкръжаващи съзнанието и често не може да проникне. Моите мисли биват възпрепятствани от своите. Пазете се от загубата на равновесие. Тъй като незабавно поставяте себе си под удар. Ще смятаме, че текущият момент не е маловажен, тъй като общата и личната карма се сливат. И този, който е предназначен на сроковете, встъпва в отсъдената му сфера. С могъща сила ще бъде магнитно въведен в Бъдещето. Предоставям мост за изпълнение на Моите решения. Преди срока не Мога да ускоря вашата карма. Но ето че срокът настъпи. Радвайте се, деца, тя тази радост ще бъде всеобща.

266. Тези, които са присъдени на сроковете, са свързани с тях и се намират в зависимост от тях. Но когато те настъпват, неудържимото течение на кармата влече духа именно в тези условия, които са нужни за осъществяване на предназначенията от съдбата. И трудно, и чудно. Трудно е да се чака, но животът става чудесен, когато сроковете започнат да диктуват на съдбата своята воля. Волята на сроковете – може да се помисли за това каква мощ се съдържа в нея: личните и народните карми, възлите на човешките съдби, силата на планетните лъчи и светила, въздействието на Далечните Светове. Сложността на проявите на срока не се поддават на пресмятане и даже Ние, знаещите за времето на тяхното настъпване, даже Ние ги Посрещаме особено. На изпълняващия подлежи да изпълни Тяхната воля, а на тези, които са отсъдени на сроковете, да се помогне. Затова Изисквам осъзнаване значимостта на момента и промяната в личната съдба. Затова Указвам суровата и настоятелна необходимост от обединяване на съзнанията във всичко. Ние Побеждаваме чрез сливане на съзнанията. Учителят Каза достатъчно.

267. (7 август). Трябва да се осъзнае тази страшна власт, която има мисълта над немоещото да се освободи от нея съзнание. Напрегнатата мисъл изисква още по-голямо напрежение, за да бъде потушена. И тук, и в Надземното много съзнания са затворени като орех в черупка в обкръжението на своите мисли, от което няма изход. Опитът показва доколко силно е това обкръжение и даже упорното желание и усилие понякога не могат да го разкъсат. За да се потуши явлението, трябва да се извика целия свой потенциал. Лъчът на разбиране ще даде още по-голямо напрежение. Но има още и друг способ, по-прост: в момента на възникване на мисълта да се стараете със спокойствие и незаинтересованост да не я обличате с излишна енергия, тоест да я лишите от силата, която после вече сама по себе си въздейства на съзнанието. Степента на победата над мисълта е висока. Но преди това трябва да се осъзнае нейната мощ, изпитвайки върху самия себе си тази могъща сила. Волята желае да се съсредоточи върху Владиката и да бъде заедно с Него във всичко, а буйните мисли пречат, застават

пomeжду и заставят да се забравя за нужността от съвместни действия. Мълчаливата заповед на цялото съзнание с цялото напрежение на волята, заповед, дадена своевременно, може да помогне. Не трябва да се допуска мислите да управляват против желанието на волята. Повторният ритъм може да помогне и особено тогава, когато другите мерки са изчерпани. Трябва и тук да се победи. Поражението и тук е невъзможно, тъй като отдава съзнанието на разкъсване от мислите.

268. (10 август). Трябва да се считате за изразител на Моите прояви и трябва да Ми дадете възможност да се проявявам чрез вас. За тази цел съзнанието се предава на Мен и своята воля се заменя с Моята Воля: „не както искам аз, Владико, а както Ти” по формулата на предаване „да бъде Твоята Воля”. Формулата не е нова, но само нов, родил се отново, човек може да я приеме. „На Теб отдавам, Владико, себе си, за да Може Твоята Светлина да се Проявява чрез мен”. В това и ще се проявява отвръщането от себе си или самоотричането. Приетото с мозъка няма да даде следствия, а със сърцето – ще бъде плодно. На този принцип се основават всички достижения на йога. И да се действа (сякаш) не със себе си и не сам, а все едно че Владиката, пребиваващ вътре, действа чрез съзнанието. Но трябва да се потуши в себе си и да се смири активността на егото. Именно пламенният астрал иска да се проявява във всичко и преди всичко и всички, утвърждавайки ненаситно себе си. Желанията на астрала не могат да бъдат наситени. Достатъчно е да помислите за пияницата, скъперника, чревоугодника или наркомана. Астралът не може и не иска да се спре по пътя на удовлетворяване на своята ненаситност. Но предаването на съзнанието на Владиката налага сребърната юзда на духа върху него. Само така може да бъде обуздан. Тогава Великото Служене става възможно. Тези, които са се отрекли от света, са погребвали своята личност, астрала. По-късните извращения не влизат в сметката. Но отказът от светското име е символичен. Много ценни понятия са скрити под по-нататъшните наслоения и натрупвания, и извращения. В основата на много от тях лежи забравена истина. Но Моят Завет си остава все същия: „отвърни се от себе си и Ме следвай”.

269. (11 август). И тъй, Указание да се действа заедно. Нужно е нечувано упорство, за да се държиш за Мен. Ще станете свидетели не на малкото и вече сте. Ще Проявя Моята Сила над съдбите на света и вашата съдба. Ще ви Дам в ръцете чудесната възможност на духа успешно да творите Моето дело. Аз ще ви Дам силата за осъществяване на творческата мисъл и ще ви Помогна да се включите в огнения кръг на изпълнителите на Моята Воля. Аз ще Превъртя лоста на вашата карма в отсъденото русло на това, което ще бъде. Ненапразно Подготвих векове. На Нас Ни трябва да имаме по-близо предани на делото приятели. Чуден момент. Малко са близките, устояли в Мен. Отсяване. А после ще дойдат всички, всички ще се върнат, но претеглили себе си на везните на предаността към Мен. И техните гласове, на отвърналите се от Мен, ще бъдат по-звучни и по-гърмки от тези на устоялите. Ще Отмеря на всички според заслугите: и на побоялите се, и на отпъзлялите, и на забравилите Моето Дело, и на вървящите против. Ще Приема всички, даже и служилите на тъмнината, но с различна почит, тъй като Законът е неизменен: „с каквато мярка мерите, с такава и ще ви се отмери”. Още не е късно да се провери своята мярка. Утвърди по съвест. Ето, ще дойдат те и ще кажат: къде е моят дял? И на тях също ще трябва да се даде, но в пределите на Закона. Светлината стига за всички. Стига да има съдини. Трябва да считаш себе си за изразител на Моите прояви и трябва да Ми предоставите възможност да Изразявам Себе Си чрез вас. Изпълването на сърцето с Владиката ще бъде мерило на прогреса.

Постоянството и неотклонността на възхода изискват и постоянство на изпълването на сърцето. Ще Твърдя за това докато не се напълни сърцето.

270.(13 август). Промените на местопребиваването са добри. Добре е когато се разтоварва уседналото огнище – това е освобождаване на съзнанието от свързаността със земния дом. То няма да се вкопчва вече за привичната обстановка. Добре е да не се притежава нищо. Това е нужно за Надземното съществуване. Не вещи и жилища са нужни за живота. Затова е полезно да се освободите от тях в духа, не смятайки нищо за свое, а всичко – като дадено само временно, за временно ползване. Вещите захващат съзнанието в мъртва хватка и го държат в плен. Колкото по-малко ненужни вещи, толкова по-добре. Удивително е с колко малко може да преживее човек! Появата на просещи монаси е била основана на разбирането за това робство на съзнанието на вещите и на домовете-тъмници. Ако можехте да ги видите в Тънкия Свят, стоящи в тези тъмници-домове в обкръжението на привичните вещи, считани за своя лична собственост, наистина бихте се ужасили от самозахвърлянето на духа в самосъздадените тъмници. Добре е да се разбере притежаването на вещи без чувство на собственост и временната природа на това притежаване. Считаме за роби тези, които притежават земни вещи или жилище, смятайки ги за своя собственост. От тях няма да се издигнат във Висшите Сфери. Те ще бъдат като воденичен камък на шията. Добре е да се освободите от тях, още бидейки на Земята, тъй като това, което е свързано на Земята, ще бъде свързано и там. Тази формула се отнася до свързаността на съзнанието, а не към въображаемото право да се прощават някому греховете! Прощаването на греховете, тоест освобождаването на духа от Закона за причините и следствията е невъзможно. Човек може да освободи своето съзнание единствено сам с разбирането на природата на действителността. Сам себе си освобождава и също сам себе си осъжда, тъй като има съдията в себе си.

271.(14 август). Укрепвайте мисълта с Мен. Мнозина могат да бъдат привлечени с разговор. Но магнитът на мисълта е по-съкровен и действа по-широко, и не е ограничен нито от времето, нито от пространството (от разстоянието). С мисъл можеш мигновено да се съединиш с Мен. Но да се удържи мисълта върху нещо вече е много по-трудно, а особено Висшата мисъл. И тогава се призовава сърцето, за да помогне на мозъка и да се удържи в съзнанието с магнитните нишки на чувствата това, което е скъпо на сърцето. Мислите, заразени емоционално, са много прилепчиви. Затова трябва да се изолира астралът от неговото участие в обичайните прояви на живота. Иначе обичайните мисли ще задавят и заглушат Висшата мисъл. Много врагове има Висшата мисъл както вътре в човека, така и вън: егото – най-яркият астрал, неочистен от низшите емоции. Обичайте Ме и удвоете силата. По канала на любовта ще потекат енергиите на мисълта, предавана от Мен. И мислете, мислете по-често за Магнита на Сърцето на Владиката. Аз ще ви Изпратя цялата Защита и цялата сила, и твърдост, но с какво ще Ме привлечете и задържите, с какво, ако сърцето мълчи? Ето защо толкова Искам сърцето да се събуди и Чукам на сърцето. Да Ме удържите може само със сърцето и да се задържите мислено върху Мен. Любовта, огнената победителка, разрушава преградите за мисълта, пречещи на сливането на съзнанията. Трябва да се приеме твърдо тази Моя мисъл за достигане със сърцето, тъй като под знака на сърцето вашето съзнание ще влезе в Новия Свят.

272.(М.А.Й.). Обещаната среща с мен ще се състои – в Надземното тя е по-здрава и по-дълга. И сега ще я укрепим с влечението на сърцето. Немалко грижи полагаме за

това да се срещнем. Предавам моята воля, което ще определи твоето бъдеще. То е в Дланите на Владиката.

273. (Гуру). Ще преминем от думите към дело. Ако се отхвърлят думите, ще остане животът. Мълчанието е сила, с нея можеш да се ползваш умело. Мълчанието е съсредоточаване на сила върху мисълта. Мълчаливата мисъл е по-силна от изречената дума. Учете се да действате в мълчание и с мълчание – това е методът на приетия ученик.

274. (15 август). Прояви разбиране на дадения срок. Срокът е астрологично съчетание на лъчите на Далечните Светове, определящи кармата на човека за текущото време. Всички изменения в кармата стават под въздействието на лъчите, указващи настъпилите срокове. Волята внася своята струя, но в определени предели. В крайна сметка кармата се определя от волята, но веднъж породеното от свободната воля следствие се превръща в карма на човека. Много може да се измени, но по Висшия Закон. Умират всички и ръст не можеш да си прибавиш, и да измениш цвета на очите си, и гърбавият трябва да носи гърбицата върху гърба си, макар и да може да измени следствията от това уродство в духовната сфера. Рамките на кармата, които често не могат да бъдат изменени в своите външни форми, в областта на духа са пластични и се подчиняват на волята. Смъртта се побеждава в духа. Но даже в тялото някои живеят няколко столетия. Овлабяването на огъня разширява пределите на кармата и позволява на човека да управлява някои явления, които за обикновеното съзнание са кармично непреодолими. Дхианите, имайки Своя Индивидуална Карма властват над кармата на обикновените обкръжаващи човека явления. И Те творят „чудеса“ – не чудеса, а познаване на Висшите Закони и умение да се прилагат. За обикновения човек загубата на имуществото на дома е кармично тежък удар, а за мъдрия е освобождение на духа от връзките, привързващи го към Земята. Особено много е полезна такава загуба преди прехода в Тънкия Свят. Тогава човек няма да влачи след себе си тежкия товар. Следствията на кармата в областта на духа са пластични и зависят от степента на разширяване на съзнанието. Аз Съм твоята карма, ако разбереш, че предаването на своята воля и своя дух в Мои Ръце и предаването на себе си на Мен е предаване на течението на кармата в Ръцете на твоя Владика.

275. (М.А.Й.). Вплитаме нужните нишки в шарките на следствията, носещи към отсъдените брегове. И зорко следим шарката да бъде съзвучна на Волята на Владиката. И вие, подлежащите на сроковете, зорко следете да бъдете в съзвучие с Водещата Воля. Тогава всичко ще се опрости и всичко ще се облекчи. Тогава ще бъдете понесени върху гребена на вълната към отсъдената сфера. Това, което зависи от Нас, Ние ще го изпълним, но това, което от вас – вие и никой освен вас. Мостът, прехвърлен през пропастта към бъдещето, има устои на двата бряга: на Нашия и на вашия. Укрепете устоите на моста на вашата страна. За това е и грижата. Доверие докрай.

276. (16 август). И тъй, за успешност на действията се установява най-тесен контакт с Мен, при това съпротивата на астрала се преодолява с несломимо упорство да се утвърди Моята Близост. Би могло да се убедите колко упорито не желае астралът да се подчинява на решението на волята. Слабите духове не издържат и прекратяват своите усилия, но силните знаят, че с непрекъснати се повторни опити може да се сломи всяко упорство. Духът е вечен, астралът е временен и неговото противодействие е временно. Трябва да се отбележи, че при всеки опит да подобриш себе си и нещо да достигнеш в тъканта на обвивките (и на тънкото тяло в това число) се внасят елементи,

изтънчващи тяхната същност. Изтънчването и разреждането на низшите обвивки принадлежи към неразрушимите процеси, тъй като при следващото въплъщение те ще съответстват до известна степен на достигнатата в този живот височина, макар че, наистина, съчетанието на скандите ще бъде друго, но изтънченият дух не може да получи грубата тъкан на неочистено астрално тяло. И физически, и астрални тела имат всички, но степента на изтънчването и разредеността им е различна. Всеки опит да се обуздае своеволието на астрала внася нещо по-добро в материята, която го образува. Всестранното изграждане на живота в ключа на постоянното напрегнато самоусъвършенстване ще бъде най-краткият път към достигане на Архатство. Трябва само да не се забравя, че при всякакви условия и всякаво състояние и настроение винаги може нещо да се подобри по линията, съзвучна на съзнанието в дадения момент. В моментите на неуравновесеност е добре да се мисли за равновесието на противоположния полюс, но може също да се утвърждава в себе си например качеството мълчаливост или да се помисли за достойнството на духа или за това външно с нищо да не се изрази вътрешното неблагополучие. Равнодействащата на тези опити ще възстанови пострадалото качество далеч по-бързо, отколкото седенето в пълна прострация, съкрушавайки се напразно за случилото се.

277.(М.А.Й.). Да, да. Каналът на любовта е най-сигурният и зовът на любовта донася най-близък отговор.

278.(17 август). А какво да се прави с тях, обременяващите, отегчаващите, помрачаващите неимоверно? След като са изпробвани всички мерки, да бъдат предоставени на безмилостната съдба. Защо да се налива вода в пробито решето. Ученичеството се заключава не във възлагане, а в следване на Водещия. С устрема се постига светлоносност, която не допуска помрачение. Ако не се оградиш – ще те задуши. Защо Учителят е Бил принуден да се уединява в пустинята? За да не Го задушат. Тясно е от човешката близост, ако увиснат като гири на краката. Как тогава ще се придвижваш обременен? Значи заради тях именно, теглещите в бездната, трябва да се отдалечиш от тях. Ако все пак те завлекат със себе си в тъмнината на безизходицата, каква и за кого е ползата от това? Трябва, трябва сурово да се защитите от теглещите към бездната приятели, именно заради тяхното спасение трябва. Ето защо Говоря за самота и за това, че само на Владиката може да отдадете своето сърце. Познанието на човека е сурово и горчиво. Да се научим да отваряме своето сърце първо помисляйки.

279.(Гуру). Щом си се хванал на хорото, то бремето на дружбата трябва да се носи, докато не е премината последната черта. Но не трябва да се забравя, че давящият се може да удави своя спасител, ако последният не е предпазлив. Понякога такъв давец се зашеметяват с удар по главата, за да се прекрати неговата спастична и сляпа активност, тъй като трябва да бъде спасен. Задължението е да се води, а не да се влачи върху себе си. Там където думите са безсилни, мълчанието движи.

280.(18 август). Изпълването на сърцето с Владиката ще бъде мерило за прогреса. Постоянството и неотклонността на възхода изискват и постоянно изпълване. Ще Твърдя за това, докато не се изпълни сърцето. Сърцето може да бъде уговорено. В сърцето може да се износва мисъл и добра, и лоша. От добрите то светлее, от лошите се затъмнява и става черно, ако злите упорстват. Волята и желанието полагат мислите в сърцето, а сърцето ги усилва, насищайки ги със свои енергии. Всяка мисъл може съзнателно да се положи върху сърцето за усилване и растеж. Мислите от мозъка са кратки и повърхностни и умират заедно с мозъка, но сърцето, което бие винаги, запомня

навеки. Считат, че паметта е в мозъка, но това не е вярно. Средоточие на паметта са Чашата и сърцето. Сърдечното помнене е особено здраво. Живот на мозъка и живот на сърцето: единият се съсредоточава върху външното, другият – върху вътрешното. Единият умира с тялото, другият продължава в Безпределността. Стигмати на сърдечните огньове са запечатани във всички произведения на изкуството. Стиховете без огън са набор от мъртви думи. С огъня на сърцето е създадено всичко, което е влязло в съкровищницата на световното изкуство. Сърцето, акумулаторът на пространствен огън се явява в човека твореща огнена мощ. Този, който желае да твори, нека застави сърцето да се събуди и да пламне с огньовете на творческата мощ. И ако думите или мислите са наситени със силата на сърдечните огньове, те не умират и не изчезват в пространството. Така сърцето с огньовете си прокарва път в Безпределността и го застила с искри светлина. Така със сърцето се приобщаваме към безсмъртния живот и със сърцето творим шарките на духа в пространството.

281. Говорейки по същество, Йогата на Огъня е и Йога на сърцето, тъй като огненият път се постига от сърцето. Да, да, да, по пътя към Архатството се достига такова стъпало, когато нищо външно не може да спре растежа на духа. И тогава Учителят може да Кажe на ученика: „Утвърждаваш се напълно“. Така в живота на изправилia се дух могат да се проследят две явни, рязко отличаващи се едно от друго течения: външно, обречено на смърт, временно и преходно, и вътрешно, вървящо над първото и през него, и далеч отвъд пределите на текущия живот. И сърцето, и енергиите му се отдават на второто. Духът наблюдава първото и гледа на него като на картина в киното. Има различни картини: и скучни, и весели, и завладяващи, и предизвикващи сълзи, но... само картини, нищо повече от картини в киното, край на които е неизбежен. И тогава, отделил в себе си едното от другото, временното от непреходното, човек отдава своето сърце завинаги само на това, което е безсмъртно и живее във вечното, внасяйки неговите елементи в плътния свят и с това изтънчвайки го, и с това служейки на еволюцията на битието и изпълнявайки по този начин своята мисия на Земята.

282. (18 август). Приемам вашите мисли за утвърждаването им в плътния свят, ако те са достойни за това. Ти мълчи: взаимно напрегнатото мълчание ще роди сила. Събирането на светлина в себе си, утвърждаването и носенето ѝ в живота е задачата на Архата. Мълчаливото, напрегнато, обединено с Мен съзнание при замлъкване на собствената мисъл напъга проявата на светлина и предизвиква усиленa светимост на аурата. Когато своите мисли замлъкнат, Моите мисли започват да звучат в съзнанието. Светлината на Лика, въведен в сърцето, твори изтънчено духовни мисли. И тези мисли няма да имат край, ако Образът на Владиката не избледнее. Но Той може да се прави по-ярък, по-жив и може като че да живее, и Учителя на Светлината може да бъде видян в движение и в цветове. Значението на това достижение ще разбере само постигналият. Към него води редица дълголетни усилия. При това всеки нов опит да се заздрави Лика на Светлината и Неговата яснота се прилага към предидущия и усилюва следствието. Възможно ли е да се намери по-плодоносно, по-нужно и по-дълбоко по значение, и по-устремяващо и придвижващо към целта упражнение. За тънкото зрение този Образ, въведен в сърцето, притежава явна форма и вибрира със Светлина. Този, който е утвърдил в сърцето си Лика на Владиката, става носител на Светлина. Такова сърце наистина може да се нарече двигател на еволюцията, тъй като то получава от Великото Сърце мощни заряди светлоносна енергия, лягаща в основата на всеки импулс за еволюционен напредък. И тогава светлосеятът става служител на еволюцията (на

живота). От Лика могат да се черпят светлоносни, сияйни мисли, ако сърцето позволява и си в да ги вместиш. Не всички, приели в сърцето си Образа на Владиката, могат да транспонират Неговите Мисли. За това се изисква особена степен на близост и право на това. Наричаме това право Космическо, тъй като човешкото право не дава това и не може да го даде. По този начин най-великите ценности на духа са извън пределите на ограниченията и властта на човешките закони. Всичко това трябва здраво да се запомни при утвърждаване Лика на Владиката в сърцето. Давам импулс да се утвърди най-нужното. Разбирането на явлението се задълбочава само с осъзнаване. И къде са неговите предели?

283.(М.А.Й.). Пиши. Тъй като Самият Той ти Изпраща течащите мисли. Познай тяхната безпределност и това, че Изворът е непресъхващ. Да бъдеш приемник на Мислите на Владиката е твоята велика съдба. Разширявайки го желай страстно и се стреми да заприличаш на мен в остротата на възприятията.

284.(20 август). Владиката е неизменен и е с вас винаги, но се изменя осъзнаването на вашата Близост – ту приближава, ту отдалечава. Наистина трябва да се приложат героични усилия, за да се удържат най-добрите възможности. Но условията на градовете са твърде далечни от Нашите условия. В привичните обстоятелства още може да се запази ритъмът, но при промени в личния живот е трудно да се съхрани това. Как да се помогне? Водата капка по капка дълбае камъка. По същия начин и несломимото упорство на волята дълбае материала на плътните условия. И независимо от всичко героят започва всеки нов ден от сутринта с ново и твърдо решение да утвърди в сърцето си Пламтящия Лик над суетния и призрачен живот. Несломимостта на упорството ще бъде вече достижение. Сега всичко пречи и всичко е против, и в значителна степен заради дисхармоничността на обкръжението. Какво ще бъде тогава, когато обкръжението стане съзвучно? Устойчивостта ще пренесе през всички пречки. Затова Казвам: „Продължавайте да вървите по предишното направление, сякаш нищо не се е случило”. Не приемайте изменчивостта на движенията на материята в трите низши проводници за действителност. Моята Близост е над тях, над и извън потока на мяркащите се вълни на Майя.

285.(21 август). (М.А.Й.). Когато искаш да преминеш през трудностите мисли за това, че вече си преминал през тях успешно и те са назад. С това в пространството се прокарва канал за възможността за осъществяване на желаното и течението на събитията се устремява към това да се отлеят те в създадената за тях форма. Сами по себе си те са автоматични и текат дедуктивно по заложения в тях импулс. Съзнателната воля се влива в този поток, внася своята струя и променя по свое желание шарката на техните съчетания.

286.(22 август). (Гуру). Не съчетанието на случайните външни условия, не човешките мнения и слухове диктуват своята воля на Архата, но Той им диктува своята, пропускайки покрай съзнанието техните вълни и разбивайки ги с огнен сноп лъчи на творещата мисъл. И мненията, и слуховете, и всичко, което е наоколо, и всичко, което е надвиснало служи само като опора за крака, а за волята – като трамплин, за да утвърди своето въпреки тях. Така всяко противно явление незабавно, веднага трябва да се превръща в желано, веднага щом попадне в орбитата на съзнанието. Нека трудните времена и да бъдат благословени плодотворно.

287.(23 август). Натискът на пространствените условия става все по-голям и по-голям. Моите проводници не звучат, суетата ги заглуши. На суетата се противопоставя

единението и непрекъснатото помнене. Суетата трябва да се победи. Иначе тя ще победи и ще задуши.

288. (25 август). Не се безпокойте. Очаквам ви. Искам да ви Видя на новото място. Ще Помогна. Искам да ви Видя съзнаващи това. Искам да устоите в Мен. С Мен ще преминете през всички изпитания. Те са добри с това, че отделят привнесено и въображаемото от действителността. Ще Приведа всичко в порядък и ще го Постава на място.

289. (26 август). Понятията „тук“ и „там“ се отнасят към плътния свят. Законите на духа са други: „където е съзнанието, там е и духът“, „където е мисълта, там е и съзнанието“. Аз Съм с вас винаги, но в духа. И ако мислите са с Мен, то и съзнанието и вашият дух са с Мен. Земните разстояния се измерват с километри, разстоянията на Висшите Светове – с мисъл. Моята Близост се определя не от плътните условия, а от състоянието на съзнанието и мисълта. Разстоянията изчезват веднага щом започнат да действат законите на Тънкия Свят. Тънките енергии се подчиняват на Висши Закони. Даже за радиовълните земните разстояния нямат обичайното значение, а също и времето. При Общуването трябва да се отхвърлят всички съображения за място и отдалеченост на разстоянията, но да се постави ударението върху близостта над плътните условия. Във Висшия Свят където е мисълта, там сме и ние. В по-ниските слоеве още съществуват усещанията за полети и преодоляване на разстоянията. Някоя мисъл пълзи тежко, някоя лети с бързината на светлината, а друга – по-бързо от светлината. В космическите пространства за светлолъчите понякога се изискват хиляди и милиони светлинни години, за да се достигне отдалечена звезда, за мисълта светлинни години не са нужни, не са нужни те и за духа, овладял мощта и бързината на огнената мисъл. Затова в областта на тънките енергии Поставаме ударението върху мисълта, както, впрочем, и във всичко останало, тъй като мисълта е огнената основа на света. Така Близостта до Мен се определя от мисълта над мозъка, чувствата и земните усещания. Всички те трябва да се оставят преди да се усети Моята Близост и Тя да се утвърди. Земната мъдрост, тоест интелектуалното познаване на законите на плътния свят, не се съгласува със законите на тънките енергии, които ги опровергават, както теорията на относителността опровергава обичайните човешки представи за същността на някои явления, или както законите за безкрайните величини – правилата на обичайната математика. Аз Съм с вас тогава, когато вие в мислите сте с Мен. Аз Съм с вас винаги, но това осъзнаване се отдава само на мисълта. И ако мислите са с Мен постоянно, то постоянна е и Моята близост.

290. (27 август). И вече не представяне на себе си в далечно място или някъде, а осъзнаване на това място в съзнанието вътре в себе си. Всичко е вътре, там и търсете: и Царството Божие е там, Христос и храмът на Духа са в теб самия, вътре. Осъзнава се това, към което е устремена мисълта. Да бъдеш в духа с Мен, значи да осъзнаеш в себе си Моето невидимо Присъствие. Духът е извънвременен и извънместен, извън триизмерното пространство. В Световите на висшите измерения всичко е „тук“ и всичко е „сега“. Духът не е подчинен на законите на триизмерния свят и в това е неговата свобода, затова всичко се преодолява и достига в съзнанието, тоест вътре в себе си, тоест в духа. Трябва да достигнеш вътре в духа, преди постижението да може да се утвърди вън. Човек носи успеха в себе си.

291. (30 август). Вездесъщност, всезнание, всевиждане, всечувване, всемогъщество и всички останали свойства на Абсолюта, образа и подобие на който носи в себе си в

потенциал човекът, са атрибути на духа. Затова Казвам: “Всичко е достижимо, тъй като всичко е в духа”. Всичко е съсредоточено вътре в човека – там и търсете. Както листенцата на лотоса се разгръщат отвътре навън, така и потенциалните свойства на Висшето „Аз” на човека, за да засияят с всички огньове. И ненапразно беше Казано: “Вие сте богове”. Човекът беше назван цар на природата. Съсредоточаването върху вътрешната същност разкрива нейните тайни. Да, да, да, човек може да знае просто духом, без външна помощ. Така от външните впечатления и възприятия преминаваме към знанието на духа или чувствознанието, което представлява стъпало за приближаване към всезнанието. Достижимо ли е всезнанието? В някаква негова степен в Безпределността – да. Знанието на обикновения човек и на Дхиана са несъизмерими. Но даже и знанието на Дхиана е далеч от всезнанието. Но в потенциала си възможността за разширяване на знанието е безпределна, впрочем както и всички други качества на духа. Затова се указва пътят в Безпределността, тъй като всичко е временно, но ние сме безпределни – пътници по Великия Път, пътници по Безпределния Път или безкрайната стълба на духа, където всяко достигнато от човека стъпало е само преддверие към по-високото.

292. (30 август). Вместването на противоположностите е трудно. Аз Съм далеч, но Съм близък. Аз Съм извън теб, зад пределите на планините, но Аз Съм в теб; Аз съм извън теб, но Аз Съм в теб. Ти си там, в Моята Кула, но ти си тук, в своето тяло; ти духом летиш по лика на Земята, не ти, а твоят дух. Така същността на единната вещ се обхваща от разбирането на двата противоположни полюса, изключващи се сякаш един друг, но не можещи да съществуват един без друг. Великият Безмълвно Гледащ е в теб, но извън твоята малка личност и ти си в Него от векове. Така двама са в едно, единият извън другия, но двамата са едно. И ти, отразявайки в себе си сияйния полюс на Този, Който е безмълвен, невидим и нечуван, ти проявяваш силата и да виждаш без очи, и да чуваш без звук, и да утвърждаваш Неговия мощен Лик в себе си. Тъй като в теб е всичко: и цялата Безпределност е в теб, всички светове и пространствата и на трите, и на другите измерения. В теб са всички и те са извън теб, извън този, който преминава в теб, тъй като ти си временен, преходен, но духът пребивава вовеки. Така противоположностите се обединяват в съзнанието с разбирането, така вместващото съзнание представлява място за съединяване на световите. Така се достига биполярното разбиране на явленията в тяхната единосъщна цялост.

293. (1 септември). Сутратма е актьор и животът е сцената, където се изпълнява поредната роля, а всеки текущ ден е само кратък момент, епизод от жизнената пиеса. И трябва да изиграеш своята роля добре и в общото, и в частното. А защо да не изиграеш своята роля добре, когато животът е само сцена. На сцената всичко е по-просто и може да се прояви геройство и подвиг, и редица достойни постъпки на духа. Тъй като това е само игра. Ще се спусне завесата и ще настъпи краят на пиесата на живота, и актьорът си заминава от сцената. Но талантливото и художествено изпълнение на ролята дава радост на хората и ги възвисява и утвърждава в артиста огньовете на творческото напрежение, ако неговата роля се изпълнява майсторски. Трябва само да се разбере всеки миг от текущия живот, че всичко това е само игра и сутратма е актьор. Да, да, всички събития от текущия живот са само игра от сцената, а истинският живот е извън тази сцена, извън Майя на плътния свят и може да се помисли за живота, че ни очаква не сцената, когато завърши пиесата и огньовете на рампата угаснат, и всичко се потопи

в мрак, и свърши всичко, и започне другият живот на духа. И тъй, ще помним: сутратма е актьор.

294. (2 септември). И ако между теб и нещо пречещо, препятстващо, тревожещо и опасно Застана Аз, то със силата на Моите Излъчвания се преодолява всичко, вървящо против. Но ти сам трябва да Ме поставиш между теб и тях. И първо трябва да Бъда Аз, а после вече всичко останало. Така мястото на Учителя в предния ъгъл е символично с ярка жизненост и ярко практично. Така предния ъгъл или предния план, авансцената в съзнанието се отдава на Учителя на Светлината и Му се посвещава завинаги. Признак на това ще бъде постоянството на Изображението в сърцето. Условието е просто: успехът е обезпечен, ако си с Мен постоянно. Затова изпълването на сърцето с Владиката в най-тежките и най-трудни условия на живота ще бъде залог за победа, ще бъде гаранция за успех във всичко. Аз Казвам, ще бъде. Да! Да! Да! Ето, струваше си за момент да се приложи това условие и страничните мисли отлетяха, и Моите мисли потекоха леко и свободно. Най-трудните обстоятелства трябва да се считат за най-благоприятни, тъй като служат като проявител за изява на потенциала на огъня. И тъй, с Мен ще преминем успешно към победа през теснините на живота и с Мен ще победим всичко, вървящо против.

295. (М.А.Й.). Дръж се неотделимо във всичко, изпълвайки се с напрежението на момента. Тези огънове на напрежението ще послужат от полза, както силната вода на мелничаря. Не се бой и не избягвай тези нагнетявания, те са от полза. Стига само мястото в предния ъгъл да бъде отдадено на Владиката! Борбата за мястото на Учителя в този ъгъл е напрегната, решителна и неизбежна. Това място трябва да се отвоюва на всяка цена, но затова и победата ще бъде немалка и успеха в делата. Дръж се!

296. (Гуру). Привиквай да считаш растящото напрежение за нормални условия на изкачването към Върховете. При сживяване с тях това става обичайно и става много полезно, предизвиквайки силата на огньовете. Можем да се порадваме, когато не въпреки, а именно благодарение на необичайното нагнетяване на обстоятелствата Общуването не само не се нарушава, но и става наситено плодно.

297. (3 септември). И постави самия себе си със своята малка личност зад пределите на кръга, където Аз и ти сме неразделни, едно. Отвърни се от низшите три и нека трите да бъдат извън кръга. Самоотвърщането – в това е нашата близост над ставащото в трите. Отхвърли и трите, утвърждавайки Мен над и преди всичко останало. Строиш дома на духа на здрав фундамент. Поставяш Камъка на вечната основа на живота в основата и с това разрушаваш сънищата на Майя. Ние сме в Безпределността и нейните елементи трябва упорито и здраво да се въвеждат в съзнанието. Само те отиват за оформяне на Безсмъртната Триада. Всичко останало отива вън, откъдето е дошло и свършва с Майя. И когато е отхвърлено тялото и трите, Тριάдата сияе с кристалите на натрупаните огънове. Сред временното и преходното, събираме елементи на вечното, както се събира скъпоценен метал сред ненужната скална маса. И сутрин, встъпвайки в новия ден, може да се встъпи с мисъл за това, че трябва да се събере още повече и че цел на текущия ден и негов смисъл ще бъде събирането на елементи на непреходното. Останалото са отпадъци и шлаки, които няма да вземем със себе си по своя понататъшен път, тъй като те не могат да бъдат взети и не са нужни.

298. (М.А.Й.). Намерилият в себе си съкровището на света трябва не само да го удържи, но и да го преумножи. Колкото по-огнен е устремът, толкова по-яростно е противодействието и в себе си, и вън. Непреодолеият го не върви напред. Ще поставим

това преодоляване над всичко, тъй като в него е целта, смисълът на нашия живот в плътните условия и по-нагоре.

299. (4 септември). Трябва да се отличава напрежението от възбуждението, което е много разрушително. При наличието на възбуденост е невъзможно да се утвърди спокойствието. Върху чувствата трябва да има юзда. Различните мисли и чувства вътре засягат различни сфери вън и съзвучат с тях. Желаното съзвучие се установява с контрол над тях, над мислите и чувствата вътре. Указвам да се започва текущия ден с утвърждаване на мисълта за това, че на човека е дадена в потенциала му власт над всяка плът вътре и вън и че само утвърждавайки я вътре, тя може да се придвижва навън. Но започвайки да я утвърждаваш не може да отстъпиш, тъй като стихииите ще разкъсат отстъпника. Назад няма път. И ако първият опит да се достигне нещо е неуспешен, то вторият, стотният или хилядният ще се удаде, Гарантирам. Тази Гаранция ще бъде и залог за вседостижимост, но при желязна, неотклонна решимост да се достигне. Колко са онези, захвърлящи започнатото по средата на пътя, а дори и в началото. Такива не са Ни нужни. Безкрайността на пътищата е пред нас. Тя именно и служи като гаранция за безпределността на достиженията, ако крачката е неотклонна и твърда. Нищо, никакви успехи и неуспехи или условия на живота не могат да бъдат преграда за този, който е решил своя път до края и необратимо. Изпращам Напътствие и сила да се върви до края, независимо от всичко.

300. (5 септември). Считаю за полезно винаги сутрин да се прави пранаяма – три, пет дишания. Полезно е и денем да се вдиша дълбоко няколко пъти, особено ако обкръжението е дисхармонично. С дишане извеждате отровите и отработените газове от организма. Кислородът е най-важната храна за тялото. Без вода и храна все още може да се преживее няколко денонощия, но без дишане не може даже и три минути. Процесът може да се усили и задълбочи с осъзнаването, че се вдишва чист огън, а се издишва отработения ур. Дишането на мнозина е отровно. Раздразнението, злобата и другите низши чувства усилват състава на издишаните отрови. Да се диша един въздух с някого е явление не от прост порядък. Помнете, че всяко съприкосновение с хората трябва да включва и това съображение. В жилищното помещение е необходима чистотата на въздуха. Очистителните масла: мента, евкалипт, хвойна са безусловно полезни. Тялото, стопанинът на което практикува дишане (пранаяма), не познава немощ.

301. Ти, висшият вътре, си безтегловен и безформен, но си многолик и си имал много форми. И този, който в теб е без форма, влиза в Общуване с Мен над формите на всички твои обвивки и даже формата на мисълта. Духът се облича във форма, но сам няма такава. Под много ликове сме се срещали ние в миналото, но връзката беше над външните форми и всички други условия, имащи форма. Това е и близостта в духа. Тялото не си ти, усещанията на тялото не си ти, не си ти и всички мисли и чувства. Всичко това преминава само покрай теб и извън този, който ги усеща, като картини на екрана в киното: и плачат, и се смеят над тях, и преживяват остро, а в действителност няма нищо: сънища, призрания на Майя и само Гледащият е реален и помнещият всичко – Регистраторът. Затова те Учих усилено да отъждествяваш себе си не със съзерцавания, видим и осезаем, но с Гледащия, само гледащ и запомнящ всичко.

302. (6 септември). Когато ние сме неразделни и заедно, когато всичко, което е вън – всичко е извън кръга, зад огнения кръг на нашата слятост, тогава светските гласове замлъкват и духът е свободен от тяхната власт. Но съществува още и Висша степен на огнена слятост, когато в самия разгар, в полудневния зной на земната суета, сред шума

и суматохата на земния свят, слятостта на съзнанията звучи в цялата си мощ. Отшелникът живее в далечни планини, в уединение, в съзвучие с Висшето, но сега пламенният агни йога съхранява огненото съзвучие без да се отдалечава от живота, намирайки се в неговата среда. Чий подвиг е по-труден? Великите не са се отклонявали от земната Чаша, но са я изпивали смело цялата и до дъно. Ние Считаме за труден подвиг да се утвърждава пътя сред обикновения живот в низините.

303.(7 септември). Духът е вездесъщ, затова вече не Говоря за разстояния – мисълта не ги познава. Затова всичко е вътре и всичко е в духа, и духът е навсякъде, където може мислено да се лети. Фактически няма и полет, тъй като мисълта е дете на духа. Разбира се, мисълта може да се изпрати, но като отделен вид енергия, както се изпраща стрелата от лъка – стрелецът остава на място. Заради земното съзнание се налага да се говори за делимост на духа, който е навсякъде, тъй като се разчленява съзнанието, а не неделимият дух, който е всичко във всичко. Тънкото съзнание е различно от плътното, но духът е все същият. Да се присъединиш към Нас в духа – значи над всички земни разстояния и земни пространства, и земните представи за тях, да си представиш себе си в Кулата в духа си, вътре в себе си. Затова да бъдеш с Нас в духа е по-просто, отколкото това може да изглежда, затова Моята Близост е неотделима, тъй като Съм с вас винаги.

304.(8 септември). Обръщането винаги означава осъзнаване на Висшата Близост, неотнимаема от нищо и от никого и достъпна винаги, навсякъде. Всичко е в това позволява ли съзнанието да се откъснеш от земната суета. Под суета подразбираме всички преходни сънища на Майя. Целият въпрос е в това на какво е отдадено сърцето. Ако на земното – то делът ще бъде земната жътва, ако е Учителя на Светлината – светлината ще бъде плод на жътвата. Хората, потопени изцяло в преходната очевидност, не познават щастието на Общуването. Добре е сред суматохата на деня поне за миг да се откъснеш от нея и да се докоснеш със съзнание до непреходното. Съзнанието, издигнало се над блатото на живота, се докосва до вечната Светлина в себе си. Носител на вечната Светлина е Владиката. Чрез Него се възприема Светлината. Аз Съм Светлината, сияеща през нощта, Аз Съм камбаната, зовяща щастието, Аз Съм Гаранцията за вашето щастие, Аз Съм устремяващият ви нагоре.

305.(9 септември). Същността на всяко изпитание се състои в това да се премине то неотлъчно и неразделно с Мен, колкото и тежко и трудно да е то. И ако ученикът върви през него, утвърждавайки Владиката, то преминава успешно. Да бъдем винаги заедно независимо от всичко, при всички обстоятелства на живота, ще бъде победа. Ето, Аз Съм близък, но окото не вижда и ухото не чува, и чувствата не Ме усещат, нито физическите, нито тънките и даже мислите текат за нещо странично; но някъде вътре, в духа, разбира се, близостта звучи и сърцето пее, и е радостно на сърцето. Така сред всички дела, сред най-напрегнатата работа е възможно да Ме утвърждавате и да бъдете с Мен, изпълвайки с Мен подсъзнанието и усещайки Ме също така неотменимо, както се усеща сърцето. Обличайки се в добри дрехи човек невинаги ги усеща в течение на деня, макар и да ги е облякъл. Така е и с облеклата на духа, които го обличат, но са неосезаеми за него всеки миг. Но трябва да се облечете. Образът на Владиката облича духа със Светлина. Облеклото от Светлина е по-здраво от другите. За дрехата от Светлина трябва да се погрижите – нужна е и на Земята, и в Световите. Далечните Светове са също така близки, ако са осъзнати в духа, тъй като всичко е тук, сега и в духа, и всичко е вътре в нас, и всичко е вън, извън малкото, лично, земно „аз“.

306.(10 септември). Орбитата на духа е с център навсякъде и окръжност никъде. Тази окръжност се определя и обозначава от мисълта. Предел на орбитата на духа се явява мисълта. Мисленето за себе си и съсредоточаването върху себе си правят тази орбита неизмеримо малка. Мислите за човечеството я разширяват. Мислите за Далечните Светове я извеждат в Космическото Пространство. Много трябва да се разбере, преди да се разшири орбитата. Невъзможно е да се счита за прикован към някакво място. Ограниченията са в обвивките, а не в духа и над всичко царства висшата, огнена, не свързана със земното мисъл. С мисли може да се изковат окови за духа, с мисъл могат да се изковат крилата на Алайя. Крилатите мисли носят зад пределите на всички далечини. Висшата мисъл е дете на огъня. Свойствата на обикновената и огнената мисъл са различни. Мислите бляскат като мълнии, прорязвайки пространството, други висят над съзнанието като тежки плочи и го натискат. Свободата на духа се определя от мисълта. Зовем към овладяване на мисълта. На духа е дадена властта над нея.

307.(12 септември). Не е вярно! Аз Съм близък и Утвърждавам Моята Близост пред напора на вълните на външния живот. Аз съм по-близък от тях, те са навън. Аз Съм преди тях. А ти мисли не за сложността на външните условия, а за това, че с Мен ще ги преодолееш всичките, даже и най-непреодолимите, с Мен и с Моята Светлина ще обориш тяхната сложност. Мисълта, посветена на Мен, ще бъде таран срещу тях. Трябва да се действа, но заедно с Мен и ще ги победим.

308.(14 септември). В някаква степен и някак съзнанието трябва да отзвучи на вълните на външния свят. Звученето със спокойствие е най-доброто. Кармичните вълни не могат да се избегнат, но кармата се погасява със спокойствие. Равновесието на духа разбива вълната на дребни пръски, както гранитната скала, стояща срещу прибой. Спокойствието и равновесието неутрализират яростта на вълните. Равновесието е най-добрата защита от вълните. Символът на равновесието – кълбото, е неуязвимо за вълните. Приемайки удара на съдбата при пълно спокойствие смириваш нейната ярост. Ще платиш, но по-добре спокойно. Знаейки неизбежното, знаейки че не може да се пречупи кармата.

309.(30 септември). Ако възприемането протича през Моя Лик, то не обременява съзнанието. Постоянството на Лика в сърцето освобождава от властта на външните явления. Възприемането чрез Мен и Моя Лик представлява защита между съзнанието и вълните на външния свят.

310.(М.А.Й.). Дойдохте при щастието. Всичко ще бъде добре. Остави тревогата. Радвай се повече, трябва да се обнови вярата като неизменност. Храмът на духа трябва да се строи не върху това, което преминава. Трябва да се разбере, че яростта на явленията от текущия час е мигновена в зоните на времето на живота на духа.

311.(1 октомври). Напрягам обстоятелствата за по-нататък. Всяко безпокойство трябва да се остави. Указвам да бъдем заедно, Вземам върху Себе Си отговорността за вашето бъдеще. За голямото действие е нужно голямо спокойствие. Насищам духа със спокойствие. Ще Застана като защита по новите пътища. Ще Помета препятстващите. Ще Дам условия, съзвучни на духа. Ще усетиш Мощта на Моята Длан и на сърцето ще бъде радостно. Всичко ще бъде така, както иска Владиката и сърцето, слято с Него.

312.(2 октомври). Сине Мой, в единение с Мен привличаш най-добрите възможности. Ще видиш Ю. и ще узнаеш съдбата. Ще принесеш в дар на Родината най-доброто. Пиши. Ще те Покрия с щита по пътищата към Светлината. С Мен ти си мощен.

Ти намери звездния път към щастието. Ръката на Владиката е над теб. Цялото време, което съществува, е наше и можем да успеем в много, но ако си с Мен. Ще поставим единението в духа като задача на текущия ден. Всичко ще бъде добре. Всичко ще се уреди по-хубаво от хубавото. Аз ще утвърдя мощта в примери от проявите на живота. Ти си мощен с Мен. Основа на качествата нека да бъде осъзнатата мощ, изпращана от Владиката. Ние постоянно Следим за тези, които са избрани и Сме Готови да Изпратим Помощ всяка минута. Радвайте се, радвайте се, радвайте се, деца, тъй като вашето време дойде. И ще ви служат и хората, и обстоятелствата, и делата.

313.(3 октомври). Преминавайки през трудното, няма да се спрем пред лекото. Ще преодолеем всичко, ако са приложени сили, както вече сме преодолели. Но Ние Прилагаме Своите енергии само тогава, когато са приложени собствените усилия в действие. Затова Казвам: „Действайте”. Ще Умножа силите в действие.

314.(9 октомври). Приеми Моя дар – разбиране същността на човека със сърцето. Ти ще утвърдиш своето стъпало при нови условия на живот. Дойде нашето време да дадем Учението без забрани. Успехът е обезпечен космически. Предстои да станете свидетели не на малкото. Противодействащата воля ще замлъкне пред Волята на Владиците. По-силно тръбете победата, но в срока. Проявата на Грижа считай за преддверие на щастието.

315.(10 октомври). Да бъдеш мислено заедно с Мен, значи да вървиш победно през всичко. Как да убедя колко е нужно това единение и колко е трудно да преодолееш в себе си тъпото и упорито противодействие на трите. Те не искат да приемат Моята Светлина и противодействат с всички сили. Затова и се получават разриви в единението. Трябва да се прояви нечувана сила на упорството, за да се стане осъзнаването на Моето Присъствие непрекъснато. Какво ще е то, ако случайните временни впечатления го прекъсват. Но ако те преминават през Лика, както светлината преминава през лещата, прекъснатост няма да се получи. Обликът на Учителя в сърцето служи като леща, пречупваща вибрациите на външния свят и оцветяваща ги със свой цвят. И тъй, всичко с Мен и всичко през Мен, тъй като Аз Съм праг за духа. Някой мисли да достигне без Мен, но Аз Съм пътят и без Мен е невъзможно. Затова нека всеки ден да носи нова вълна решимост да се достигне сливане на духа на всяка цена. Изглежда просто да бъдем заедно и неотделимо, но нещо вътре пречи и препятства упорито. Трябва да се сломи упорството на низшето начало в себе си. Победата над това, което пречи да се слееш вътре с Владиката, е нужна в името на бъдещето. Помниш, че Казах: всичко ще бъде „за”. Сега всичко е „за”. Но това е само началото. Чудесността ще стане обичайна, но ако си с Мен във всичко. Ще ви Приобща към проявите на чудото. Ще ви Прикрия с Щита от злите. Проявявам Грижа. Сега сте на кръстопът, но скоро съдбата ще се реши. Мои деца, радвайте се повече, идва радост. Владиката е на стража на вашето щастие. Няма да Допусна ноктестите ръце близко до вас и да ви докоснат.

316.(11 октомври). Какво да правиш? Нищо! Никой няма да те докосне. Лъчът на живота е по-силен от условията. Пази равновесие – това е мощен щит. Ще Изпратя цялата защита. Чужда ръка няма да докосне това, което е твое. Ще се Справя с препятстващите. И ще те поставя над пропастта, като на непристъпна кула.

317.(12 октомври). Знанието, идващо чрез мозъка изисква външна обосновка. Знанието, идващо чрез сърцето се получава непосредствено и човек просто знае, не знаейки защо и как. Следва да се отделя повече внимание на, непосредствено вливащото се знание и тогава постъплението ще нараства. Често тези знания обхващат

областта на бъдещето и тогава Говорим за кръгове на видението. Възможността за чувствознание може да бъде отхвърлена и тогава то умира. По-често и повече се вслушвайте в това, което казва сърцето, то знае повече и по-добре. Векът на сърцето ще започне с признаване на неговата мощ, на вечно биещото в гърдите на човека. И се учете да желаете със сърцето, ако искате желанието да се сбъдне. Единението в духа върви не по линия на мозъка, а на сърцето и свързваща сила ще бъде любовта, както и останалите качества на духа, такива като предаността, верността и всичко, което устремява към Мен. Любовта, предаността, устремът и другите качества не познават разстояния и не са ограничени от времето, и се явяват най-добрите огнени проводници на сърцето. Когато проводникът звучи, сърцето отговаря явно и знанието се влива непосредствено.

318. Не се страхувайте. Огненият щит пази мощно. Ако Владиката е в сърцето тъмнината не е страшна за вътрешната светлина. Носещият Владиката в сърцето е неуязвим. Владиката стои зад мира в целия свят и Указвам на тези, които са за мир да се борят за мира с всички сили на духа. Указвам строителството на Новия Свят да бъде прието с цялото сърце. Напред е родната Страна.

319. (Гуру). Учителят Зове на подвиг.

320. Безпределността е във всичко, също и в усъвършенстването на живота във всички области. Всичко може да бъде подобро. Застоят е нетърпим. Ще Укажа как да подобрите всичко, върху което поиска да се съсредоточи съзнанието. Ще бъдеш предавател на Мислите на Учителя за подобряването на живота, ще послужиш на родната земя и ще получиш признание. А Аз ще Укажа с какво да помогнеш и кога. Застани по-близо, отхвърли всичко, което пречи. Ще Дам, но приеми и гледай нито една капка от творещата влага да не бъде пролята настрани.

321. Сине Мой, ще Дойда, готви се за Пришествието. Ще станеш свидетел на Моите прояви. Ще ме видят със сърцето тези, в чиито сърца са запалени огньовете. Изпращам Благословия, Грижа и Благо.

322. (18 октомври). Когато ще ти се струва, че всичко е свършено и всичко е безнадеждно, Йерархията на Светлината ще утвърди своята мощ. Кълновете на Общото Благо са невидими за окото, тъй като се зараждат в съзнанието. Това е обичайното поле на бъдещите кълнове. Съзнанието не може да ги отчете. И там, където е видимо неверието, е близка жътвата Господня. Тактиката Adversa трудно се възприема в планетен мащаб. Ние Творим с нея. Съдете за Светлината по антитезата. Така всичко, което върви против еволюцията поражда своята ярка противоположност и е унищожавано от нея. Неведоми са пътищата. Ще има празник на Нашата улица. Не може положителното явление да се утвърди в живота докато неговата антитеза не е изявила себе си напълно за унищожаване. Космическият боклук и отпадъците ще отидат за преработка. Градината на живота на планетата ще разцъфти без тях. Това разделение ще протече по линия на сърцето извън сферата, достъпна за недобрата ръка.

323. Приеми като Знак на Грижа, Любов и Внимание Светлината на Учителя, прогонваща тъмнината. Мъжеството е оръжие на Светлината. Духът, облечен в доспеха на мъжеството е непобедим. Мъжеството е неосъзнато знание на духа за това, че неговото зърно е нерушимо и несъкрушимо. Действайте духом и в духа като знаете, че този път лежи над явленията на плътния свят и затова е неуязвим за тъмнината. Действията в духа са по-бързи от светлината и изпреварват тъмната осведоменост. Така Учителят пресича резултатите на видимите грешки, разрушавайки в Невидимото

техните следствия. И ако искате да създадете нещо, създайте мисъл – основа на желаното в Невидимото. Тъмните се опитват да творят и вредят по същия начин, но така постъпват само тези, които знаят. Но тяхната слабост е в това, че действат на низшите планове и мощта на огнените енергии на Светлината е недостъпна за тях. Висшите енергии са по-тънки, поради което те са по-мощни от низшите. Съзнанието, обединено с Владиката е непобедимо и неуязвимо, и тъмнината не е в състояние да го съкруши. И им остава само да вредят в дреболиите и да досаждат с малки, макар и болезнени убождания. Щитът на Светлината е непробиваем, ако е без пукнатини. Но ако знаехте колко усърдно се стараят те да замъглят Близостта на Учителя и осъзнаването на мощта на охраняващата Ръка. И се стремят да ви накарат да забравите за знаците на любов и грижа, и защита, изпращани в нужната минута и особено проявените по-рано. Знайте, че сте обградени от Моята Грижа и непрекъснато Вниманието, знайте, че Аз Съм с вас винаги: осъзнаването на тази мощ ще позволи на духа да върви победно през теснините на живота. Скъпи Мои, вас ли ще Оставя без Грижа? И ако не Помогна на вас, които сте Ми останали верни в тежките години на борба и изпитания и преминалите с Мен през тях, то на кого тогава ще Изпратя Моя Лъч, толкова силно осъзнаван от вас. Законите за магнитното привличане на Светлината действат неизменно и съизмеримо, и няма сила в света, която да лиши от Светлина този, чието съзнание е отдадено на Светлината. Така, познавайки близкия подход към Учителя на Светлината и близостта на Общуването можете да стоите като скала под вълните на външните въздействия.

324.(20 октомври). Да! Да! Да! Необикновеността навлезе в живота като обикновеност, и приказката се превръща в действителност. Трябва да съумеете да задържите съзвучието с необикновеността без да се удивлявате, без да се поразявате, без да се съмнявате и без да губите равновесие. Просто трябва да я приемете като утвърждаване на несъмненото. Нека необикновеността да стане реалност и приказката на живота ще стане чудесна и действителна, и ще бъде според сърцето. Поставям само едно условие: да бъдете в тясно Общуване с Мен. Трябва непрекъснато да усилвате Близостта на Общуването. И трябва да разберете, че в това Общуване е цялата сила, успех и победа, и Светлината на бъдещето. Всичко е в Мен. Аз Казах така.

325.(21 октомври). И тъй, навлизаме в напрегнатата сфера на проява на тънките енергии. Необходими са съзвучие, строг контрол над мислите и чувствата и стоока зоркост. И доверие докрай, неразколебавано от нищо. Признак на успешност ще бъде усещането за новост и за ярко горене на сърцето. Бъдещето е утвърдено – трябва да проявите съзвучен на него облик.

326. Мислената форма, пусната в пространството, живее и пулсира със силата, вложена в нея от човека. Тази сила е магнитна. Тя привлича от съзвучните ѝ сфери съзвучни на нея елементи и расте в пространството. Тя е свързана със своя създател с нишка, пъпна връв. Израствайки и утвърждавайки се в пространството тя започва да привлича и събира около себе си вече елементи на плътния свят, за да може когато те са готови да се влее в тях и да се облече в тях. Мисълта се облича в плът и се потопява в плътния свят. Всичко, създадено от човешката ръка се създава по този път. Такъв е процесът. От мисълта се твори бъдещето на човечеството и бъдещето на всеки човек, и творец е човекът. Мисълта се влива в явленията на плътния свят – това е Закон. Някога и някъде, но всяка мисъл ще се осъществи в съзвучни форми. От мисълта се пораждат щастieto и мъката на хората, урожайт, засушаването, катастрофите и бедствията.

Колективните мисли са особено мощни. Трябва да се изпълняват мислени молитви, обръщения и призовавания. Но обикновено човек се моли за едно, а мисли за друго, като по този начин раздробява мощта на мисълта, а раздробеното зърно (на мисълта) не дава плод. Монолитността на мисленето е достъпна за малцина, но тогава мисълта се осъществява сигурно. На известни стъпала на духовното развитие мисълта се осъществява особено. Мисълта пулсира с енергията на сърцето. Мозъчната мисъл не е действена. Мисълта е огнено творение и Агни Йога е пътят за овладяване на творещата огнена мисъл. С мисъл се създават световите. Слузта на човешките мисли също твори, но по свой образ и подобие – зловредни паразити, бактерии на различни болести и други форми, донасящи вреда на хората. Върхите не виреят върху светците, тъй като не понасят огъня. Огънят очисти даже от всички паразити.

327.(8 ноември). Сега е преход, в това е трудността. Разбери, съзвучие се установява със сърцето и в духа. Радвайте се, радостта води.

328.(9 ноември). Проявата на чудо не може да бъде забелязана с нечисто око. Прояви, Прояви зоркостта на разпознаването на необикновеното в обикновеното, на тънкото в плътното. Тъмнината е напрегната в яростен стремеж да погаси Светлината. На всяка нейна хитрост отговаряй с удвоен устрем към Мен. Нека знаят, че не отделят от Мен, а само приближават към Мен. И колкото по-яростни са техните усилия, толкова по-твърд, по-упорит и пламенен е стремежът да удържиш съзнанието върху Общуването с Мен. Така ще победим тъмнината с нейното оръжие. А на нейните особено яростни опити ще отговаряме със силата на удесеторения устрем към Мен. Кого искат да надвият? Моя син, утвърден от Мен? Къси ръце! Допускам ги, но само за да се усъвършенстваш в борбата и да усилиш зоркостта. Трябва и тъмнината да се потруди за Светлината. Аз ги Заставям да наливат вода във вашата мелница и да ви служат. И всяка тъмна нападка и всяко поредно злонамерение ще бъдат от полза. Радвайте се на Близостта на Владиката, радвайте се на поредната победа над тъмнината, Аз Съм вашият Владика, Застъпник и Приятел.

329.(10 ноември). Ние Сме с вас и в мислите, и в чувствата. Помни за тези, които Ме помнят. Вашите имена са записани в Книгата на Съдбите (Книгата на Живота). Да удържиш Моя Образ в съзнанието сред шума и суматохата на живота е вече достижение. Ще положим усилия да бъде удържана мисълта върху Мен за необходимото (определеното) време при всякакви условия. Това е много важно, това ще бъде победа над плътта, над материята на плътния свят.

Трябва да Ме видите.

330.(14 ноември). Нищо не може да застане като преграда между Мен и теб с изключение на това, което поставя твоето съзнание. Мисълта определя съзнанието и битието на човека. И ако тялото е там, а мисълта е тук, с Мен, то и съзнанието е тук. Но „тук” и „там” са понятия от плътния свят. Където е мисълта, там е и съзнанието. Мисълта води. Мисълта за красота води към красота, за Висшето – към Висшето, за Владиката – към Владиката. А низките мисли водят към низшите слоеве. Магнетизмът на мисълта е огромен. Той определя условията на съществуване на човешкото съзнание на Земята. Така и в Световите мощта на мисълта е неограничена. Тя трябва да бъде осъзната. Животът на човека се твори от мисълта. И ще се наложи да се дава отчет за всяка мисъл, даже най-малката, тоест да се отзвучи на нея магнитно. Това и ще бъде човешката карма, тъй като я твори мисълта. От нея се създават приятелите и враговете. Магнетизмът на мисълта може да бъде съзнателно контролиран от волята. Прилагайки

го, може да влезете в Общуване с Мен. Не с милостта на небето и с даровете на небето, а с прилагане на психотехниката. Не безплодни моления и възвания към това, което човек не познава, а с прилагане на неизменните закони за магнитността на мисълта, законите за съзвучието, съответствието и съизмеримостта. Законът за съзвучието управлява световите. Трябва да се помисли за това на какво съзвучи всяка допусната от човека мисъл. Тъй като това е жива, свързваща със Светлината или тъмнината мисъл. Мислете чисто. За да имате полза Казвам: „Поставете Ме преди всички свои дела”.

331. (15 ноември). Да разберете откъде се подхвърлят тъмните мисли ще бъде вече победа над тях, тъй като тъмните са силни с това, че обектът на тяхното нападение не знае и не подозира тяхната хитра механика. Те не издържат разобличението и незабавно отстъпват. Силни са докато са скрити. Ето защо зоркостта, разпознаването в ученика са толкова ценни. Би било правилно всяко състояние на съзнанието, което не е от Светлината да се разглежда като изхождащо от тъмнината и вдъхновявано от тъмнината. Както върху древните изображения тъмните мятат стрели към озарения. Но те вършат това постоянно. И ако защитата е отслабнала или зоркостта е изоставена, вредата е неминуема. Тяхната цел е да отделят, да изтръгнат от Светлината. Висшата Светлина е непоносима за тъмнината. И според мярката на разрастването на светлината вътре съответно се напъва и тъмнината. И ако е изпратен тъмен йерофант, значи достиженията са огромни. Това следва да бъде разбрано и да не се огорчавате от тъмната активност. Тъй като резките контрасти на Светлината и сянката дават особено ярки образи. И така, ще съберем цялата светлина, която може да вмести съзнанието, за да я противопоставим категорично на тъмнината. Най-добрият способ за съсредоточаване на светлина в себе си ще бъде Образът на Учителя на Светлината в сърцето, повтаряне на Името и ритъмът на свещените възвания. Ще се отбраняваме с Владиката на Светлината. Бъдещето е радостно, но пътят към него е трънлив.

332. (16 ноември). „Аз Съм във вас, вие сте в Мен” – и познаването, и възприемането могат да протичат само тогава, когато е съблюдаван този принцип, тъй като познаването върви в съзвучие с елементите на Светлината, налични в познаващото съзнание. Затова формулата „Аз Съм във вас, вие сте в Мен”, дадена преди 2000 години и днес представлява неизменна формула на живота за съзнанието, докоснало се до Светлината. При отсъствие на Владиката в сърцето не се извършва постъпление на Светлина и непосредственото познание става недостъпно. Затова Казвам: „Позволете Ми да Вляза във вашето сърце и да утвърдя в него Обител, за да стане възможно вашето движение към Светлината”. Затова удържането на Образа на Владиката в сърцето се явява най-важната задача. И колкото повече, по-широко и по-ярко е утвърден Моят Свят във вашето съзнание, толкова по-обилни и плодотворни са постъпленията на Светлината. Постоянното Изображение на Учителя в сърцето и непрекъснатото предстоене са особено плодотворни. И знаейки това и разбирайки значението на това явление, единствено само малко от тези, които са се докоснали до Основите неотклонно прилагат това в обичайния живот. Протича борба между изискванията на Указа и човешкия суетен живот. Суетата звучи силно и заглушава Висшите Призиви, и не остава време за най-главното. Но земният свят е преходен и ще свърши всичко, което така здраво държи съзнанието сега. Но в Надземния Свят тази връзка с Висшето, утвърдена тук, на Земята, ще прояви дълбочината и силата на своето скрито значение и тогава елементите на Светлината, събрани в земния живот, ще се превърнат в проводници към Висшите Слоеове на Надземния Свят.

333. (17 ноември). Преди началото на края нагнетяването на обкръжаващата сфера ще бъде особено напрегнато. Обикновено завършването на цикъла на Кармата и началото на новия преминава под този знак. Това нагнетяване трябва да бъде издържано твърдо – един вид закалка за новите условия на живота на съзнанието. Новото стъпало изисква ново одяние за духа. Ще го наречем светлоносно, когато пламъкът, горящ в сърцето вече е неразколебаван от вихрите на низшите, плътни слоеве на земния свят. Устойчивостта на духа при изменчивостта на външните условия е нужна, за да може тяхната преходност вече да не влияе на пътя на възхода. Топло или студено, гладно или сито, тук или там, сам или сред хората – равновесието на равно горящия пламък на духа не се нарушава от нищо. Така отново идваме до това велико понятие, до това най-велико и най-трудно качество на духа. Равновесието е мощен щит. Равновесието е съсредоточена за действие сила. Равновесието е условие за овладяване на огнената стихия. Равновесието е напрегнат от стрелата лък. Неговото запазване ще бъде залог за победа. Каква е ползата да победиш целия свят, ако не е удържана победа над себе си. Но ако тя е спечелена, всичко външно е несравнимо с нея. При утвърждаване първенството на духа е необходимо да се разбере, че линията на духа, пресичаща пространството и времето, преминава през него като лъч през тъмнина, като кораб, прорязващ вълните. Преминал и отлетял напред, оставяйки след себе си преминатото пространство. Пътят е само напред, назад няма нищо.

334. (20 ноември). Знай, че Владиката е неизменен и е с вас винаги, и ако това не се усеща, вината за това не е в Учителя на Светлината. Тази илюзия е опасна. Владиката е с нас. Но ние забравяме за това и позволяваме на плътната очевидност да застане помежду ни и да отдели. Съзнанието търси Владиката навън, но Той е в сърцето и е по-близо от тялото и костите, и чувствата, и мислите. Той представлява основата на духа.

335. (21 ноември). Да получаващ, отдавайки – в това е всичко. Донесият получава, отдават взима. Тайната на получаването е в отдаването. Казано е за жертвите, принасяни на Бога, но хората не разбраха това. За да получиш даровете на небето трябва да донесеш поне съдове за тях, поне кошници. Получава само имащия нещо, тоест донесият нещо. Хората не разбраха това и вместо да принесат сърцето си, започнаха да принасят сърца на животни и даже човешки, достигайки така до кървави жертви. А трябва безвъзвратно да донесат на Висшето своите сърца и своето съзнание. Така вместо отдаване на себе си и саможертва се заеха с отдаване на чужди предмети. Замяната премина незабележимо и успешно, тъй като е много по-лесно да отдадеш чуждото сърце, макар и изтръгнато от чуждо тяло, отколкото своето сърце или излишните вещи. Така се утвърдиха жертвоприношенията, а по-късно – пожертвованията на предмети, вещи и пари. И така стана просто: отдай ненужните вещи и получи достъп до храма. Но пред изопачената жертва храмът на духа се затвори и хората отидоха в каменните храмове, които въздигнаха за себе си. Но оттам си отиде огънят и техните храмове останаха празни, а храмът на духа остава затворен. Но ключ за него има, той е заровен в сърцето. Но трябва сърцето да се отвори, за да може да бъде взет ключа. Отваря го огънят: огънят на подвига, огънят на саможертвата, огънят на принасянето на сърцето – огньовете, носени в сърцето. Ключът е в ръцете на носещия свещения пламък. С него може да бъде отворена вратата на затворения храм и да влезеш в забравения храм, и да получиш в пълна мяра даровете на духа. Донесият получава, разбралият намира. Устремът отваря вратата на храма, но не на каменните храмове,

където хората напразно се опитват да се молят, носейки там своето вкаменено сърце, без да получат в замяна нищо, тъй като каменните грамади са празни.

336.(24 ноември). Ще Сваля завесата на неразбирането. Ще Укажа на обстоятелствата да ви служат, ще нахраня съзнанието със Светлина, ще Дам срок на времето за изпълнение на Поръчението. Не виждащият Светлината напред разсъждава от гледна точка на личността. Трябва да настроиш себе си в съзвучие с Висшето не само в минутите на Общуване, но и завинаги. И Аз ще Дойда да Сътворя Своята обител в съзвучното сърце. Чрез съзвучието имате Светлина. Изчадията на тъмнината не понасят светлината на огъня. Бързам на помощ.

337.(25 ноември). Мисълта е по-бърза от светлината. При полет в менталното тяло това трябва да се отчете. За да се докосне Лъчът на отдалечената звезда до Земята е нужно време. А на мисълта време не е нужно. Мисълта може да изпревари лъча светлина. Мисълта е първоосновата. До Земята достигат лъчите на звездни светове, които може би са угаснали и умрели отдавна. Лъчът носи в себе си историята на изчезналия свят сякаш разгъната в пространството (в течение) на милионите години полет (на този лъч) в Космоса. Но този разпрострян във времето в световното пространство лъч съществува сега, в настоящето като едно цяло. В ядрото на духа с мисъл можеш да се докоснеш до всяка точка (всяко напречно сечение) на летящия в пространството лъч, тоест да застанеш извън времето и в този момент, сега, да видиш всеки разрез по сечението на този лъч, тоест всяка картина от историята на изчезналия или живеещия свят. В лъчите на планетите, звездите, слънцата в Космоса, пронизващи пространството, е отпечатана историята на всяка. Време няма. Духът е победител на времето. Тайната на времето се решава от духа с помощта на мисълта, летяща в пространството по-бързо от лъча светлина, чрез докосване с мисъл до всеки разрез на лъча. Миналото, настоящето и бъдещето на всяка планета може да се види сега. В Космоса съществува велико вечно сега, отпечатано в лъчите светлина, носещи се в пространството от излъчващите тези лъчи обекти или космически тела. Всички тела излъчват лъчи, тоест отразяват себе си в пространството. Ако се отдалечаваш от Земята с бързината на светлината (тоест с бързината на тези лъчи) времето ще спре на място и всичко ставащо на Земята ще застине в неподвижност, като картина, отразена върху екрана от спрял се киноапарат. Разликата е в това, че ще застинат не снимки, а живи хора, растения, водата. Отдалечавайки се от Земята в тялото на мисълта с бързина превишаваща отразяваните от нея лъчи, можеш да се докоснеш до миналото на Земята във всяка точка на лъча, тъй като то съществува в пространството в лъча, отлетял от Земята, може би на чудовищно неизмеримо разстояние. При полети в тялото на мисълта времето се побеждава от духа, овладял тялото на мисълта, тъй като мисълта, устремена в Космоса, пронизва пространството по-бързо от светлината и съзнанието, овладяло мисълта, се носи заедно с нея. Възможно е да се достигне до практическото решение на тайната на времето чрез овладяване на трите: физическото, астралното и менталното тела. Тайната на времето е свързана с тайната на пространството. За начало ще Кажа, че пространствени разстояния за духа няма, както и време за мисълта. Понятието “бъдеще” е относително. Миналото на нашата Земя ще бъде бъдеще за далечната звезда, където нейният лъч ще долети след хиляди години. Но нашето бъдеще, което още не е настъпило в плътния свят, не се отразява върху космическия екран (на триизмерния, тоест на физическия свят), тъй като още не е приело плътни форми. То съществува и е, но не в свитъците на записите на Акаша. Записва се това, което вече е било, минало или

това, което съществува в настоящето. Но бъдещето – единствено в своя потенциал, като следствие на породените причини, които, обаче, могат да бъдат изменяни с волята на творящия дух на човека. Великото вечно Космическо Сега е пластично в ръцете на волята на творящия дух в този аспект на своето съществуване, който се докосва до бъдещето. Затова творчеството е съдба на човека и негова карма. Полето на това творчество е безпределно и не е ограничено от нищо. Беше Казано: “Вие сте богове”. С тези думи е определена съдбата на човека на Земята и в Световете.

338. (28 ноември). Сине Мой, не трябва да скърбиш когато нещо застава против. Тъгата и огорчението няма да победят противното. Пътят към победата е един – да се унищожи препятствието в духа, разрушавайки го с мисъл. Именно въпреки и противно на очевидността в духа да се създаде с мисъл желаното условие, без изобщо да се съобразяваш с плътното обкръжение. Волята, действайки в духа с мисъл, привежда в движение тънките огнени енергии, управляващи явленията във външната видимост. Трябва да се разбере и повярва, че тънкото управлява плътното, ако то е утвърдено в Невидимото чрез формата на неговото бъдещо изразяване. Утвърждавайки явлението в тънкото може да се действа вече и в плътното, тъй като делата се вършат с ръка и крак човешки. Можеш да призовеш Мен в това творчество, тъй като Казах: “Ще Помогна” и заедно с Мен да твориш. Вече Казах, че трябва да бъдеш заедно с Мен винаги, във всяко действие. Това е трудно в бездействието. Но в действието може да се достигне пълна слятост. Това е особено нужно в Моето Дело, творейки Моята Воля. В това е тайната на успеха, в това е ключът от вратите на невъзможното по човешки (към това, което по човешки е невъзможно). Да! Да! Тайната на успеха е в слятостта на действията. Трябва ясно да се отбележи успешността във всичко, което се е вършило заедно с Мен и където е бил призован Учителя при обединени действия. Изглежда просто, но вехтият човек в себе си въстава срещу Светлината, срещу Учителя на Светлината и нарушава Указа. На него му е по-лесно да затъва в мрачините на обичайността, отколкото да утвърждава себе си в Светлината на Владиката. Но след здрача идва тъмнина. Тук става дума за непомръкващата Светлина на Слънцето на Сърцето на Учителя на Светлината. Да бъдем заедно във всичко, в голямото и в малкото – в това е същността на пътя и тайната на успеха в делата. Ще Твърдя това докато тези мисли не навлязат в плътта и в кръвта.

339. Действието съвместно с Мен е значително с това, че действащият така човек получава Моята енергия в добавка към своята, установявайки при това мост (или канал, или нишка) на връзка в пространството. По него тече Моят Лъч. Лъчът се привлича от устремения към Мен съзнание. В Моите Лъчи се предават вибрациите на Моите Мисли, произлизащи от Моя Свят. И Висшата Светлина става достъпна за съзнанието на устремения към Мен дух. Светлината се лее, не нарушавайки течението на кармата и свободната воля. Под лежащия камък не тече вода, затова Указвам действие. Когато действа своята воля, стремейки се да се слее с Моята Воля и действа в Моята Воля, кармата и Закона за свободната воля не се нарушават. Самопроизводните лъчи са забележителни с това. Моята Близост не е насилие, а сливане на съзнанията в доброволно и свободно сътрудничество. Отговарям на призива винаги, но невинаги в очакваната форма, ограничена от призоваващото съзнание или от сроковете, определени от него. Не трябва да се ограничава Мъдростта на Учителя на Светлината със своето разбиране и разумност от сега. Но Законът е неизменен: “искайте и ще ви се даде”, “чукайте и ще ви се отвори”, “търсете и ще намерите” – такива са неговите формули. Хората не са разбрали законите за свободата (на духа) и са се отдали в робство на

създаденото от тяхното въображение божество, и са станали роби, и вместо устремена любов, и вместо безстрашие са породили в себе си страх пред Висшата Сила. Робството е породило робската психология на пълзене и молителство и цели поколения малоумници. Оттук е тръгнала и жестокостта, и насилието над волята и свободната мисъл, и огньовете на инквизицията. Нарекох хората богове, синове на свободата и Светлината, а те, скрили се зад Моето Име и Слова превърнаха себе си в роби, оковавайки своя дух във вериги. И сега отново Утвърждавам свободата за всички, които приемат Учението на Живота, свободата, загубена в мрака на изопачените религии и църковничеството. Не в отричащите Ме, а в утвърдилият Моят Лик изопачено е опасността, тъй като признават не Мен, а Моята антитеза. Аз Съм Светлина, Моя антитеза е тъмнината. Така служителите на църквата са се превърнали в слуги на тъмнината на изопачените религии и врагове на Светлината. Църквите са затворени и редиците на техните последователи са оредели, тъй като с лъжа не можеш да привлечеш народа. Аз не Съм с тях, а с тези, които изграждат зданието на Новия Свят и творят новите форми на живот, идващ на смяна на стария.

340. Ще Оцветя със сребро пътя на твоите усилия и стремежите да постигнеш контакт. Тъй като всяко такова не е без последствия, даже най-малкото. Те укрепват сребърната нишка на сърцето. В тези минути палящото се отхвърля и трите низши замлъкват. Да заставиш трите низши да замлъкнат значи да влезеш в тишината на мълчанието и да чуеш Гласа на Безмълвието. За това е нужно само да се отвърнеш от себе си и да се откъснеш от себе си. Но това малко е трудно, тъй като човекът е привикнал да поставя своето малко „аз“ над всичко. И малките мисли и малките чувства стават преграда за Светлината. Как да възприемеш Моето и течението на Моята Светлина, ако своето изпълва съзнанието с тъмнина. Своята светлина не пречи на възприемането, тъй като го усилва. В своята светлина ще видиш Моята Светлина. Ето защо е нужно очистване, тоест осветяване на сърцето. Мисълта се зарежда с чувство от сърцето. Такива мисли са по-силни от обичайните. Профилактиката на мисълта върви през сърцето, тъй като сърцето е по-силно от разсъдък. И към действие призовава сърцето, и сърцето твори. И мисълта се пренася в сърцето и се предава за изпълнение в сърцето (и действа сърцето). Заветът е да действате чрез сърцето, напрягайки го със съзнателно усилие и давайки му свобода. „Великият затворник“- така Наричаме Ние сърцето, тъй като у хората то е в окови, в тъмница, без светлина. На сърцето е нужно само да се каже: „Действай“, - предоставяйки му свобода. Тъй като то действа даже тогава, когато мозъкът и обичайното съзнание спят, и тогава действа свободно, необвързано от тях. „Да положиш от вечерта мисълта в сърцето“ значи да се даде на сърцето свобода за действие с избраната мисъл. Даже и в бодърстващо състояние, предавайки мисълта на сърцето не трябва да му се пречи и да се задържа мисълта в мозъка. Мозъчната мисъл е по-слаба от сърдечната и радиусът на нейното действие е по-къс. Но сърцето е пространствено космично, тъй като бие винаги и не е ограничено от плътната сфера. Затова и Казвам: „Действайте със сърцето“.

341. Ще Покажа в живота ползността и нужността на съвместните действия. Отначало в житейските дела, по-късно – в Нашите. Усещанията и мисълта, че всички са длъжни да служат и всички на строителя на Новия Свят, са правилни. И ще служат, ако си с Мен. И стихии ще служат. Най-трудно преодолима е стихията на огъня. Моето желание е да науча твърдо вървящите след Мен да управляват огньовете. Огнената стихия се осъзнава и покорява преди всичко в себе си. Верни бяха думите на простата

девойка, усетила растящата огнена сила вътре и неумело, но точно изразила това с думи. Така случайните срещи могат да изгъкнат това, което е невидимо за самия носител на Светлина. Огньовете на центровете се разпалват бавно, незабележимо и невидимо. А понякога, ако условията позволяват, болезнено и явно. Но е вярно едно: „светлината не се вижда от носещия я”. Ето защо понякога са нужни свидетели. Да свидетелстват за Светлината на Владиката е дадено само на най-близките. И кой знае не се ли състои в това мисията на най-близките духове. Едно е несъмнено: ако не бяха тези близки духове, много от животите на Великите Учители не би било запечатано за потомството. По-лесно е да се напише философски трактат, отколкото да се дадат на хората живи слова за Владиката. И на кого е дадено право да свидетелства за Светлината, не е ли на тези малцината, които са утвърдили себе си в служене на Светлината през вековете, отминали и дълги? Благо на тях, носещите в света живото Слово на Учителя на Светлината.

342. Сърцето действа с любов. Тя отваря вратата и всичко, което е било скрито зад завесата, става близко. Тогава струните на сърцето започват да звучат като еолова арфа, и Владиката е Близък. На зов отговарям винаги, но не винаги във форма, достъпна за разбиране в настоящия час, тъй като Водещият Има предвид бъдещето. И още ще Кажa: „Пред привидния неуспех, без да се спираш, трябва да продължиш по-нататък и да отминеш сякаш такъв не е имало изобщо, и да действаш отново”.

343.(11 декември). В Моето Сърце не трябва да се рови. Трябва да си го представите като прибежище на духа. Можете да питате сърцето. То знае много.

344.(12 декември). Указвам да се държиш за Мен неотделимо, тъй като с обичайните мерки няма да се задвижиш напред. Всичко е в движение, нищо не стои неподвижно. Движение нагоре или надолу, нарастващо или забавящо, еволюция или инволюция. Същото е и в човека и във всички процеси, протичащи в него. Същото е и в процеса на Общуване с Висшето. Трябва да се утвърди нарастване и задълбочаване, тъй като Гласът на Безмълвието може да заглъхне, ако не Го слушате с пълно напрежение на сърцето и съзнанието. Тишината е за обикновения дух. В Космоса няма тишина. Безмълвието не е безгласно. Тънкият Свят е изпълнен с вибрации, част от които се транспонира от съзнанието като звук. Да чуеш Гласа на Учителя ще бъде достижение. Но това е възможно само тогава, когато достъпът за другите гласове е затворен. Необходимо е съсредоточаване и отказ от земните стремежи. „Отвърни окото си от земята и наведи ухо към Мен”. Ще Изкажа Своего Беззвучно Слово с мисъл. Звукът транслация не е задължителна. Мисълта е по-висока и по-тънка. Да се улови звученето на мисълта е достижение. С астрален слух слушат много и особено медиуми. Психизмът не е достижение. Но улавянето на звученето на сърцето е йогично явление. Цени се високо от Нас, тъй като са редки съзнателните приемници чрез сърцето.

345.(13 декември). Предлагам да се изостри вниманието към действителната любов, тоест любовта, изразяваща се в действие. Бъдещето е оформено и вие имате място в него. Настоящото е само неизбежен подход към него, стъпало. Бъдещето е широко. В него вашето място е при Мен. Бъдещето е немислимо без Владиката. Отхвърлете границите на времето и разглеждайте бъдещето като вече съществуващо в настоящето. Нека това бъдеще да съществува засега в невидимите сфери, но вече го има. Трябва да се осъзнае реалността на бъдещето и да се живее с него. Осъзнаването прави бъдещето настояще, а после минало. За Нас бъдещето е като вчерашния ден. Но бъдещето е двигател на живота. Прилагайки психотехниката, Заставяме бъдещето да Ни служи,

обличайки го във форма. Така трите фази на времето: бъдеще, настояще и минало се сливат в голямото, вечно Сега и стават сфера за приложение на енергиите на духа в процеса на оформяне на живота. Наричаме този процес психотехника на духа и го Прилагаме в строителството на Новия Свят.

346. (Гуру). Чуйте крачките на бъдещето от настоящето. Зова ви в бъдещето със себе си. Когато сте в него, вие участвате с мен в строителството на живота и в Тънкия Свят това ще ви помогне също да не затъвате в призраците и да не се задъхвате в дима на земната кухня. Посятото от нас дава устойчиви кълнове. Вижте ги. Това са вежи на пътищата към заповяданото “утре”. Вярвайте пламенно в него. То е било Заповядано още на страниците на изтлелите писания от Тези, Които са Виждали и Знаели. Сега неговото време настъпва и, невидимо, то се облича в плътни форми. Не с личността съдете за тях, а духом, виждайки в тяхното настоящо несъвършенство бъдещата красота на съвършенството на бъдещите форми. Зданието не се строи наведнъж и не се появява в готов вид. Отпадъка ще махнем после, когато бъде готово. Но вижте красотата на формите на бъдещата постройка на Новия Свят сега, тъй като се строи с нея. Аз съм с вас тогава, когато вие в мислите и сърцето сте с мен.

347. (15 декември). Настройката на арфата на духа зависи от много причини. За да зазвучи тя сутрин, трябва да се предприемат от вечерта мерки, предизвикващи съзвучие. Не трябва изцяло да се възлагате на ритъма и особено на прекъсвания ритъм. Ритъмът ще помогне, но разстроена арфа не дава акорд. Нужна е също вътрешна съгласуваност и силен стремеж към Фокуса. Пространствените токове невинаги благоприятстват контакта. И затова трябва да се предприемат всички мерки, за да се постигне успех. Колебанията в проводника на духа са неизбежни, но собствената ненастроеност трябва да бъде отстранена. И когато е направено всичко и са приложени сили, може в спокойствие да се очакват далечни вести.

348. (16 декември). Както водата приема формата на съда, в който се налива, така и бъдещето се отлива във формата, създавана от творческото въображение на духа. Нямайки форма, елементите на бъдещето се отливат в случайни образувания от стихийен порядък или се обличат в обвивки от разпокъсаното неясно мислене на хората, приемайки крайните форми на своето изразяване на самотек. Йогът твори бъдещето съзнателно и твърдо, влагайки го в създадените за тази цел тънки форми. Изпълнението на огненото сърдечно желание не е нищо друго, освен въплъщение в плътни форми на огнената мисъл. Процесът е прост и закономерен. Трябва само да знаеш какво искаш и трябва да знаеш как да искаш. Мнозина искат, но не постигат нищо, тъй като не умеят да мислят отчетливо ясносиейно. Освен това силата за осъществяване на мислите зависи от йогичната степен на творящия мислено дух. Степента на пустинния лъв особено осъществява мисълта. Мисълта е енергия. Отлята във форма, тя пулсира с живот в пространството, постигайки проявяване на видимия план. При създаването на такава форма е необходимо всички останали действия на човека, неговите мисли, чувства, усещания и постъпки да се намират в пълно съответствие и съзвучие с пуснатата в пространството мисъл. Не може да желаеш и да мислиш за едно и в същото време да очакваш друго. Получава се разрушителен дисонанс, унищожаващ очакваните следствия. Оттук и изискването за вяра, пламенна и несломима. Тъй като такава вяра създава нужните психотехнически условия, необходими за изпълнение на желанието и привежда в движение колелото на изпълнение на мисълта. Работата не е в самата вяра, а в монолитното съзвучие на мисълта, чувствата и постъпките и общата тоналност и

настроеност на човешкия микрокосмос като център на енергии, творещ бъдещето. Учителят учи учениците на правилата и прийоми на психотехниката в живота, създавайки за това нужните условия, тъй като отвлеченото познание няма да помогне за практическото усвояване на Учението и поставя учениците в такива условия на живота, при които прилагането на знанията на практика става логически неизбежно, лишавайки от възможност за обичайни решения. Но това е възможно само при наличие на необратима решимост да се върви до края след Владиката. Учителят няма да Изразходва енергиите на Светлината напразно. Но когато Ръката на Владиката е разпростряна над духа, стремящ се към Светлината, тогава всичко е възможно. Добре, полезно и нужно е да се отличава Ръката на Владиката, проявяваща се в Невидимото Ръководство. Казах, че ще Изпратя цялата защита и всички възможности, но се дръжте здраво за Мен. Нека Образът на Учителя на Светлината да бъде винаги в сърцето и особено по време на процеса на творене с мисъл. Заедно във всичко и особено в това творчество. Когато съзнанието въвежда себе си в Плановите на Владиката, мисленото творчество се осъществява бързо. Препятствията и трудностите само напрягат нужната степен и сила на огъня. Ще преодолеем всичко, но с Мен. Утвърдили се и укрепили се в малкото, може да се дерзае към голямото и даже към огромното. В самото дерзаене е заложена огнена сила. Затова и беше Казано: „Дерзай, чедо!“ Ограниченията и невъзможностите са за незнаещите, а за вас е пътят към Светлината. Кой каза, че са нужни лишения, глад и студ? Нужни са най-добрите условия за преуспяване и Владиката ги Дава. Нуждата няма да докосне вървящите в пълна готовност и решилите своя път докрай, и изпитани по-рано в твърдост и непреклонност на своето решение да следват Владиката. Учете се да усещате във всичко Ръката на Владиката, тъй като Владиката е с вас винаги.

349. (17 декември). Сине Мой, прояви разбиране на ставащото в очевидността. Работата е в това, че в нея са Лъчите на устремите към Земята енергии. Там, където съзнанието позволява, те се превръщат от санитари в строители. Голямото строителство дойде на смяна на разрушението. То е космично – Далечните Светове вземат участие в този процес. С Лъчи творят на Земята утвърждаването на Новия Свят. Този Свят е Лъчезарен. Неговите Лъчи ще залееят съзнанието на масите, когато достигнат достатъчна степен на напрежение. Съзнанията, неподготвени за новите условия, няма да издържат това напрежение. Ето защо подготовката на съзнанието се осъществява чрез напрежение в действията. Слабите и неподготвените ще прегорят. Но строителите на Новия Свят ще приемат радостно идващите огнени вълни. Човешкото съзнание се вкопчва с мисъл за всеки предмет, към който е насочено вниманието. При това мисълта въздейства на организма на човека, предизвиквайки в една или друга негова част реакции от психически порядък. Контролът над мислите е необходим за привеждане в порядък на тези въздействия, иначе се поражда хаос и разнобой, тоест нарушаване на равновесието и, като следствие, възможност от заболяване. Здравето може да се опази чрез установяване на контрол над мисълта и опазване себе си от разкъсване, вампиризм и поглъщане на психическа енергия от страни. Поглъщачи много, но даващите са малко. Охраната на огнения запас от психическа енергия трябва да бъде твърда, тъй като множество ръце се протягат отвсякъде, за да ограбят. Протягат се постоянно, сляпо и несъзнателно. Но горко на незабелязалия съзнателния вампиризм. Съзнателните поглъщачи на огнената енергия не знаят пощада. Пазете се от тях. Даже при кратък контакт могат да предизвикат тежко заболяване, породено от изтичане на психическа енергия. Никакви съображения не оправдават контакта с такива хора, тъй

като цената е твърде висока и нецелесъобразна. Да даваш може и трябва, но не безцелно. От страна на ученика такова непредпазливо допускане на разхищаване на енергията на Учителя е престъпно.

350. (Гуру). Стой като скала сред бурното море и прибоя на вълните от мисли.

351. (18 декември). Предлагам да се устремиш с мисъл по ново русло, съсредоточавайки я върху един от Далечните Светове, да кажем Венера, и пренасяйки при това съзнанието си и себе си в мисълта. Където е мисълта, там съм и аз. Прекрасно упражнение за менталното тяло. То е плодотворно, тъй като мисълта е магнитна. При успех тя ще доведе до космическо мислене, тъй като земното се оставя на Земята.

Устремявайте се нататък с Мен навсякъде и винаги. Отначало постъпленията на мисли ще бъдат оскъдни. Но ще започнат да растат. Освободено от земното, мисленето ще намери космическия език, общ за всички точки на Вселената и ще се научи да го разбира. Законите на Вселената са единни, тъй като са обединени от огъня на пространството и са вечни. Космическите форми на изразяване на тези закони обхващат целия проявен свят (Космо). Тяхното постигане довежда до космическото съзнание. И тогава човек става вселенски дух или гражданин (на Вселената) на Космоса, излизайки в духа в космическия простор, в Океана на Пространството. Но трябва да се откъснеш от Земята и да оставиш земното по време на полет, не забравяйки при това, обаче, какво е Земята. Тъй като към нея се прилага Архимедовия лост на мисълта, тъй като Земята – това е опорната точка, която той е търсел. Без Земята е невъзможно. Безпочвени мечтатели не са нужни, но са нужни изследователи на Космоса, прорязващи пространството с мисъл и не мислещи за това да оставят безпризорна своята планета, своята земя, своя земен дом, човечеството като цяло, изгубени в безпределното пространство.

352. (19 декември). Наличието на две противоположни начала обуславя съществуването на всяка проявена форма в която и да е част на Космоса. Следователно законът за двойствените противоположности е универсален, тоест космичен. Така също универсални са и другите Космически Закони, управляващи живота на материята във всичките ѝ форми в цялото безпределно пространство. Законът е форма за проява на живота на всичко, което е, било е и ще бъде на Земята и в Световите. Да се разберат и постигнат тези закони значи да се постигне тайната на Вселената. До тяхното изучаване довежда Учението на Живота, единно за всички Светове, близки и далечни, но достъпно за хората само в тази своя форма или аспект, до който съзнанието е дорасло. Космическите Закони, частично изложени в Тайната Доктрина, частично разхвърлени по страниците на Учението на Живота, Давани сега, са частично включени в Ученията на миналите векове. Единно, неповторимо, старо като Света и вечно ново, То води съзнанието на устремения дух от стъпало на стъпало към безпределното познание на Космоса. Може да се разбере, че където и да постига духът на човека тези Закони, те са неизменни винаги, макар че формата на тяхното изразяване може да бъде нова. Особено космична в своето изразяване е висшата математика на Питагор. Не без основание я Поставяме в основата на всяко познание. Може да се види как законите на геометрията лежат в основите на проявата на живота на кристалите. Законът царства навсякъде и животът му се подчинява. Единният и Вечен Закон е същият и на далечните планети, и в най-отдалечените Галактики.

353. (20 декември). Трябва да се разширят пределите на материята, тъй като са ограничени само от Безпределността. Достатъчно е да се погледне към небето нощем, за

да се уверите в това. Но това е на видимия план. Невидими са алфа и бета лъчите, невидими са радиовълните, невидими са линиите на магнитните сили. Освен в северното сияние или в разположението на железните стърготини. Утвърждавам: невидимата Вселена или невидимия за окото аспект на Космоса е безкрайно по-широк от видимия. Сега науката е устремена в областта на невидимото за окото и върху невидимото се градят великите открития на съвременността. Но къде е пределът на невидимото? Такъв няма. Но в тази чудесна област трябва да се погледне с поглед свободен от всички ограничения. И да се допусне възможността за невъзможното. Квантовата теория или теорията на относителността, или висшата математика до известна степен довежда до тези граници, при които умът вече чувства, че неговите способности за постигане са недостатъчни. Значи трябва да се прекратят ограниченията на мозъка. Да се прекратят може със сърцето. То затова е и дадено, за да прекрачи бариерата на видимостта. Може да се знае със сърцето. Възможно е да се даде свобода на сърцето да се задълбочава в областта на невидимо съществуващото, да се разрушат бариерите между възможното и невъзможното. Утвърждавам: сега е възможно всичко, но чрез сърцето. И трябва да се повярва, че мисълта прониква в съзнанието не само при с помощта на гласа и печатното слово, или някакви други външни въздействия, но и по други пътища. Световната мисъл прониква в съзнанието, готово за нейното възприемане, магнитно съзвучно, тоест притегля се и прониква по съзвучие. Затова е и Казано, че към имащия ще се приложи и ще бъде дадено, а от нямащия ще се отнеме и това, което има. Затова трябва да се донесе макар и малък устрем, за да има към какво да се приложи и трябва да се забрави отричането. Отричащият с отричането лишава себе си от възможността за получаване, тъй като отричането унищожава съзвучието и пресича магнитното възприемане на мисълта. Съмнението, недоверието, неувереността са от същата тази плеяда разрушители на най-добрите възможности на духа. Доверието или вярата са магнитни. Магнетизмът на огнената вяра е огромен. Затова Казвам: “Вярвайте на Владиката”, затова Указвам доверие докрай, въпреки най-ясната и убедителна очевидност и независимо от всичко. Вярата е огнен двигател на духа; не сляпата, не тъмната вяра, но вярата в безпределните възможности на духа, неограничени от нищо. Как може да се върви към бъдещето, ако не се вярва в него? Как може да се изтънчват най-чудесните способности на човешкия апарат, ако се отричат? В отричането е смъртта на духа. Утвърждаването движи. Цялата диалектика и диалектичен мироглед устремяват човечеството към бъдещето и с това му дават огнени крила. Не трябва да се ограничават с нищо възможностите за бъдещи достижения. Ограничаването ще постави предел на достиженията и ще спре напредъка. Къде са пределите на достиженията на науката? Такива няма. Следователно всичко е постижимо. Ако двама човека в различни краища на земното кълбо изказват една и съща мисъл, значи обективното съществуване на мисълта може да се докаже научно. За науката на бъдещето няма нищо невъзможно. Да започнем с унищожаване на отричането. Скоро отричанията ще станат признак на невежество и мракобесие. Невежите отричания задържат еволюцията. Следователно те са от тъмнината. Няма да отричаме нищо, но ще утвърждаваме всичко, което е достъпно за научно познаване. Сега толкова чудеса са открити от науката, че пред тях бледнеят и мътнеят старите чудеса. Трябва само непредвзето да се погледне на тях и да се разбере, че невъзможността сама отстъпва пред победното шествие на научната мисъл.

354. (21 декември). Давам задълбочено разбиране на това, върху което се съсредоточава мисълта. Мощта на творещата мисъл се отчита малко. Ако мисълта е пусната в пространството с определена задача, резултати не може да няма. Цветята се поливат всяка сутрин от градинаря, така също и мисълта се усилюва с мисъл, за да израства по сила на въздействието си до този момент, докато не бъде изпълнено поръчаното задание. Мисълта е изпълнител на това, което е вложено в нея от съзнанието и волята; колкото по-ясна и определена е задачата, толкова по-добро е и изпълнението. Няма нищо по-лошо от неопределените, разляти, половинчати мисли, нямащи пряко назначение – мислен боклук, слуз, отпадъци. Някой е успешен във всичко – не е ли скрита в мислите причината? Монолитът на мисълта се създава от нераздробения устрем и огненото напрежение на сърцето, когато целият микрокосмос на човека звучи на една вълна. Това може да се нарече целеустременост. Еднорогът на устрема е символ, точно изразяващ тази идея. Или таранът, събрал в една точка на прилагане силата на цялата своя мощ върху острието. Ако у двама човека силата на мислите е еднаква, но при единия те са разхвърляни на всички страни, а при другия са съсредоточени в една точка, то вторият ще бъде по-силен точно толкова пъти, колкото пъти острият край на действащия таран е по-силен от купчината лежащ чакъл, макар и неговата маса да превъзхожда масата на гредата на тарана. Мощта, съсредоточена за определено въздействие на мисълта, е непреодолима, тъй като е невидима за окото, безшумна, нечувана за ухото и е невъзможно да се определи направлението на полета на стрелата на мисълта или да се предвиди къде, в коя точка ще удари таранът на мисълта. Ако хората можеха да разберат какво страшно оръжие е мисълта, много бедствия, разрушения и болести би могло да се предотвратят, тъй като много мисли са наситени с черен пламък. Но мислите на Светлината са по-мощни. Тъмнината може да угаси огньовете, ако те са слаби, но не може да се бори със светлината, ако се е разгоряла непомръкваща светлина в сърцето. Тогава тя (тъмнината) отстъпва и видимо се разсейва. В това е цялата сила на Светлината. Ето защо Говоря за пламенното сърце. За горящото сърце тъмнината не е страшна. То (пламенното сърце) излъчва лъчи и мята в пространството светлоносни стрели. Грижата е за това да се свети, за да не угасне огнят. Когато сърцето гори, възходът на духа не може да бъде спрял. Но ако пламъкът е угаснал, никакви думи няма да прикрият смърдящото сърце, тъй като разложението започва веднага щом пламъкът на сърцето си отиде. Затова Казвам: “Пламтете със сърцата”. Когато сърцето гори, мисълта естествено се насища с неговите огньовете и става силна. Обикновените мисли нямат силата да противостоят на огнената съсредоточена мисъл.

355. (22 декември). Подобното се познава от подобно. Мисълта обраства с елементи, влизащи в състава на обекта, към който е устремена. На планетата (на Майката на Света) животът е същият, но на по-висшата скала на същата тази спира на еволюцията. Планетата е преминала през същите тези фази на развитие, през които е преминала и преминава Земята. Типовете на Нашето човечество са били проявени и на вашата Земя. Земята неотклонно върви към тези същите форми на обществен живот и към същата тази степен на развитие на човешката раса. Материята на Нашата планета е по-изтънчена и затова по-пластична и по-лесно се поддава на въздействието на волята и мисълта. Така също и животът на организма се регулира от волята на човека. Условието е двуостро, тъй като и най-малката неуравновесеност и дисонанс предизвиква разрушение или разлагане на тъканта, тоест болест. Известни са видове материя в

нейните висши аспекти, почти неизвестни на вашата официална наука на Земята. Мисълта представлява също такъв подслужебен вид енергия като електричеството или парата. Мисълта привежда в движение много апарати. Вашите груби двигатели и машини ги няма. Творчеството на мисълта е широко развито. В Нашите театри зрителите виждат ярки, живи картини, създадени с мисъл от писателя. Апаратът на човешкия мозък, творещ образите, ги довежда по интензивност до степен на видимост. Радио, телефон, телеграф не са нужни – заменя ги мисълта и човешкият апарат в самия човек. Центровете светят. Менталното и огнено тяло са оформени. Хората са от петия кръг и по-нагоре. Всяка планета оцветява микрокосмоса на човека, живеещ на нея, със своя лъч или светлина. Разнообразието на Космоса е безпределно и възходът на човечеството няма край в своята многостранност. Задачата на еволюцията е да се изведе човечеството на вашата Земя в Космоса и да се установи контакт с човечествата от другите населени Светове. Това ще придвижи много развитието на вашата планета. Нека засега да търсят решение на въпроса в материалната плоскост. Но когато бъде осъзната мощта на мисълта и чудността на човешкия апарат, търсенията ще се задълбочат и ще се отворят нови възможности. Необходимо е с мисъл да се прокарат в пространството каналите на нови възможности, тъй като по тях се устремява потокът на еволюцията. Много е направено от Владиците, много е дадено, трябва само човешките мисли да се вкарат в тези канали. В името на еволюцията се извършва истинско преустройство на света. То е Утвърдено от Владиците, а също и Помощта за Новия Свят и Новата Страна.

356. (23 декември). Сине Мой, прояви по-голяма степен на съзвучие, отваряйки сърцето към Мен, но затваряйки го за светските гласове. Те звучат гръмко. Донесете от своята дълбина искри от сияеща мисъл. С тях живее и се храни Светът, чрез посредничеството на пространството. То е запълнено с вълни, огньове и искри от световната мисъл, достъпна съзвучно, когато дълбините на съзнанието я докосват. Еволюцията се движи от нея, от мисълта на пространството. Значи задачата е да се наситят нейните вълни със сияйни мисли във форми, достъпни за хората, за да могат да се хранят с тях. Претворяването на вълните на пространствения огън в ясни, отчетливи, устойчиви, завършени мисли представлява огнен процес на творческата активност на Йога, тъй като принася на пространството даровете на пламенната твореща мисъл. Народите се събудиха, искат свобода. Хората са разбудени от мощта на пространствената мисъл. И тези, които се подчиняват на призивите на пространството, вървят заедно с еволюцията. Ние изпълваме пространството с водещите идеи на века. Можещите да черпят вземат и изграждат живота по тях. Претворителите на пространствени огньове в съзвучни на еволюцията форми са толкова малко, но това са Нашите помощници, строители на мисления план.

357. (24 декември). Изучаването на психофизическото устройство на Тънкия Свят, скрито от земното око на обикновения човек, е необичайно увлекателно. Свалени са оковите на триизмерността, няма разстояния, няма горе и долу, всичко е сега и тук. Където е мисълта, там е и съзнанието. Води устремът и мисълта и мисълта обуславя обкръжението и всичко заобикалящо съзнанието. Желанието означава осъществяване на желаното в психофизически аспект. Невъзможното става възможно, тъй като се облича в мислени форми, които създава мисълта. Мисълта тече по привичните, прокарани в пространството още през живота на Земята канали. Човек вибрира, отговаря и реагира на тези явления, които са му били привични на Земята, но вече не бидейки ограничен от

твърдите рамки на земните прояви. Разширяват се и се разтварят пределите на всичко, до което се докосва съзнанието. Съзнанието облечено в тънката обвивка се движи, задействано от мисълта и желанията, породени от импулсите, оформени от мисълта. Духът може да си представи себе си като обхващащ цялата Вселена или пък като малка искра в пространството. Измерване на размера на предметите няма – всичко е относително. С линейка не можеш да подходиш към нищо. И трябва да се да владееш своята мисъл и чувствата, и желанията, иначе те ще овладеят и ще отнесат съзнанието в сферите на съзвучни на тях притегляния. Така можеш да се окажеш в нежелателни условия, ако побеждава недостойното или низко желание. Редица импулси и желания, на които човек се подчинява живеейки на Земята, се обострят ярко, увеличавайки съзнанието в своите вихрови водовъртежи. Владеенето на себе си е положително и полезно винаги и в Тънкия Свят е необходимо настоятелно и постоянно. Тренировката в самообладание, утвърдена на Земята, дава неоценимо преимущество. Ако хората можеха да разберат колко много е нужно овладяването на себе си! Именно не толкова за Земята, колкото за живота в Надземното е нужно да овладееш себе си (да владееш себе си)! Всеки опит в това направление е безусловно добър. Там към човека са устремени вълни от различни енергии. Плътното тяло и физическото обкръжение вече не защитава и не го прикрива от тях. Неговата същност е сякаш оголена за тези въздействия. Пази само устремът и мисълта, които го привличат магнитно към обектите, заемащи полето на съзнанието. Осъществява се висшата свобода, която при низките съзнания се превръща в безпросветно робство на своите мисли, понякога увеличащи го в бездната. Затова овладяването на мисълта е неизбежно стъпало на приближаване към огнената йога. Разбира се, Учителят Помага и там, но за това е необходимо съзвучие, утвърдено още на Земята, тъй като да започнеш нещо там е почти невъзможно, но да продължиш е и възможно, и просто. Затова Указвам да се полагат още тук, но заедно, началата за хиляди действия, които после могат да се продължат в Надземното. С това е и полезен всеки опит за самоусъвършенстване, тъй като да се продължи започнатото е винаги възможно. Но да започнеш отначало е невъзможно. Утвърденото на Земята е утвърдено там, отреченото е отхвърлено. Това положение представлява нов аспект на все тази същата неизменна формула: “каквото свържете на Земята, то ще бъде свързано на небесата”, тъй като Земята е условието, позволяващо да се създава на Земята условно съществуване на човека в Надземното. Сеячи тук, жътвари там и може да се разбере колко пък е нужен този посев на земни зърна за по-продължителното, в сравнение с живота в земно тяло, съществуване в Тънкия Свят. Същността, смисъла и значението на началните действия трябва дълбоко да се разбере. Това е първата тухла или крайъгълният камък на бъдещите построени или разраснали се прояви на човека в тези сфери, където расте и се развива всичко, носейки богати кълнове и урожай. Растат също, донасяйки плодове, и злите начинания. Но вървящият към Светлината сее зърна на Светлината. Така всекидневно в земния живот може да се прави нещо много полезно и нужно за далечното бъдеще, залагайки в съзнанието нужните зърна на най-добри стремежи и помнейки при това, че даже и най-малкото усилие или опит дава резултат.

358. (25 декември). Указвам да се задълбочи осъзнаването на преходността на текущия час. Указвам да се укаже, че нищо не ни принадлежи. Указвам да се почувстваш като гост на тази планета, далечен пътник в определено изпълнение. Всичко е преходно. Да се продължи не може нито за миг. И е по-добре да се радваш, когато няма външни поводи за радост, отколкото да скърбиш, когато те са налице.

Трябва все пак да се разбере, че съзнанието е лабораторията за всички усещания, а мисълта, действащата в него, е сила, управлявана от волята. Волята е висша форма на проява на могъществото на духа. Тя е безпределна в своя потенциал. Целият видим свят, звездите, планетите, системите от светове са създадени от волята. Волята твори от инертното вещество на материята с мисъл проявените в Космоса форми. Да твори, да твори безпределно е съдбата на човека на Земята и в Световите.

359. Загубата на равновесие означава загуба на всичко. Равновесието е състояние на събрана, съсредоточена за действие сила, която може да се устреми в желаното направление. Неравновесието разпръсква и разпилява силите настрани, раздробявайки монолита на съсредоточената мисъл на хиляди парченца. Спокойствието позволява да се (владее и) управлява съсредоточената мисъл, тъй като то представлява съставна част на равновесието. По-добре е да се лишиш от всичко, даже от това, заради което може да бъде нарушено равновесието, отколкото да допуснеш неговото разрушаване, тъй като външната загуба няма значение, докато в същото време нарушаването на равновесието поражда вътрешната същност на човека и неговите проводници. Всичко започва с физическото тяло. Човекът допуснал неуравновесеност има жалък вид и особено за тънкото зрение. Мократа кокошка (или парцал) или оскубаният пуяк показват недостоен вид. Самонараняването на тънкото тяло, ставащо при загуба на равновесие, е ужасно и много болезнено. Заградителната мрежа се разкъсва на много места и психическата енергия изтича подобно на газ от пробит съд. Огромна е силата на осъзнатото равновесие. Равновесието е синтетично понятие. То включва в себе си: спокойствието, самообладанието, умението да се владее и управлява своята сила, контрол над мисълта и своите чувства, несломима вяра в мощта на Йерархията и близостта на Владиката. Яркото усещане на явленията по пътя, съзнанието за преходност на цялото обкръжение и неунищожимостта на своята вътрешна същност е утвърждаване в себе си на вечно съществуващия център, на духо-монадата, на вечния пламък на духа.

360. (26 декември). С Мен няма невъзможно. Но е трудно да бъдеш заедно с Мен изцяло и неразделно, тъй като обикновеното съзнание се колебае между няколко полюса на притегляне, действащи върху него. Да утвърди мисълта и да я насочи към избрания фокус може само волята. Фокусът на притегляне се утвърждава от волята, избрала този Фокус за обединяване с Него. И тогава може да се говори за невъзможното, невъзможно по човешки, но не за Владиката, с когото се слива съзнанието. Аз Съм във вас винаги, Творящ мощно, но свързан от вашата немощ. Ето защо е нужно обединяване на съзнанието с пълно забравяне на себето, което е слабо и безсилно, и обикновено. Аз Съм огнената мощ, можеща да се утвърди и да се прояви във вас при обединяване на съзнанията. С Мен всичко е достижимо. Невъзможно и недостижимо трябва, разбира се, да се разбира в пределите на закона, тъй като на него се подчинява всичко. Невъзможното по земному е възможно за познаващия Висшите Закони. Указвам да бъдете с Мен винаги. Никакви обстоятелства не могат да послужат като оправдание за нарушаване осъзнаването на неотделимата Близост на Владиката. И ако Аз Съм с вас винаги, то и вие трябва да бъдете винаги с Мен, във всичките дни, до свършека на века.

361. (29 декември). Ако се съберат мислите около Мен и се съсредоточат върху желаното качество на духа, това качество ще започне да се усилва в своята светлоносна жизнеспособност. Усилването се осъществява за сметка на Йерархията на Светлината.

Така при съсредоточване върху Мен може да се укрепи своята светлоносност (да се усилят положителните качества) и да се развиват всички качества на духа. Възможно е да се отдава на Мен за нарастване обезсиленото качество. В Моята Кула ще го Преотлея отново. Даже в моментите на проява на недобри качества, ако Бъда призван, техният огън ще помръкне под Моята Светлина! Тъй като качеството в действие е горящият пламък на отложения в Чашата кристал, особено усиляващ се в моментите на неговата напрегната проява. По скálата на Светлината Агни е светъл, носещ благо, творещ. По скálата на сянката Агни е разрушителен, тъмен и парещ. Моята Светлина гаси пламванията на тъмните огънове, когато Съм призван. Но рядко Ме призовават при пламване на тъмните огънове, предпочитайки изгарянията на пояждащия огън. Светлината на Лика гаси недобрия пламък, преднамерено пораждан и раздухван от обитателите на низшите слоеве и особено от съзнателните слуги на тъмнината на двата плана. Аз Съм бляскащият меч на духа, Аз Съм тръбният глас, зовящ призивно към победа над тъмнината в себе си, Аз Съм Лъчът, изгонващ тъмнината. С Мен – към победата над това, което пречи на Светлината да свети и да се проявява ярко във вашето съзнание. Светлината не се съчетава с тъмнината, но я разсейва и прогонва. Затова когато сърцето е изпълнено с Мен черният огън няма да пламне. Трябва да се мисли за изпълване на сърцето с Владиката. Мнозина са заети с търсене на най-краткия път към Светлината, но ето го, той е пред вас: да Ме допуснете в сърцето и да се утвърдите върху Мен, и не временно, а завинаги. Но не е лесно да бъдеш заедно с Владиката, по-лесно е да бъдеш със себе си и със самолюбие, породено от тъмнината. Зова ви в царството на свободата, царството на могъществото на духа и властта над плътната видимост, над тънката видимост и по-нагоре.

362. (31 декември). (М.С.). Веригата на Йерархията на Светлината трябва да се разбира като Начало, свързващо целия проявен Космос в единно цяло. Проявите на материята в дълбочина са безкрайни. Духът по пътя на своя възход в Безпределността облича себе си в различни нейни форми, започвайки с най-грубите. Пътят на спускането на духа в материята е обратен, но ако слизането надолу е несъзнателно, то възходът започва със съзнателната еволюция, тоест еволюцията на съзнанието. В хода на издигането обвивките се изтънчват, оформяйки се последователно. Смятат, че физическото тяло при всички е еднакво. Най-грубо заблуждение: сред милиони тела няма две еднакви – степенята на изтънчване на всяко по стъпалата на еволюцията е различна – точно така, както няма две еднакви лица. Считат, че стените на бордеа на разврата и стените на пещерата на Риши не се отличават една от друга, тъй като техният химически анализ няма да отбележи различие. Но вече знаете, че материалните предмети отпечатват върху себе си еманациите на обкръжението. Невидима фотография. При известни условия отпечатъците могат да се проявят (тези мисли). По същия начин звукът се отпечатва на добре разработената от употребата цигулка, увеличавайки нейната ценност. Дълбочината на материята е неизчерпаема. Край няма. И някъде, на известно стъпало от това задълбочаване в строежа на материята ще може дори с помощта на апаратите на бъдещето да се уловят тези отпечатъци и да се докаже, че те сякаш влизат в състава на материята на дадения предмет и го променят. Затова свещените, паметните предмети, и предметите на бита и предметите, наситени с низките или убийствените излъчвания имат различни материални свойства, още неуловими с апаратите на съвременната наука, но уловими и осезаеми, и усещани от изтънченото съзнание на човека. Пръстени, огърлици, старинни вещи носят върху себе

наслояванията на много векове. Има щастливи и нещастни вещи. Има предмети, носещи нещастие, има предмети с благословия.

Тези различия трябва да се търсят не в строежа на молекулите и атомите, а много по-дълбоко. Науката върви неотклонно към разкриването на тези най-тънки различия на материалните предмети. Знаем, че светлината е материална. Знаем, че тя въздейства на предметите, върху които пада. Знаем за въздействието на светлината и все пак се съмняваме в това, че светлината оставя своята следа върху всичко, до което се докоснат нейните лъчи. И ако още не сме в състояние да забележим тези следи, то това съвсем не означава, че тях ги няма. И досега има книжници, които отричат съществуването на мисълта като явление от реално научния фактор на живота. Ако пет души мислят ярко за червена роза, а шестият, тънко възприемчив, даже я вижда, то може ли да се твърди тогава, че тя не съществува някъде и някак облечена в тънкоматериална форма. В това, че изображението може да се предава на разстояние и да се вижда с помощта на телевизора вярват, а в това, че по тези същите закони може да се предава мисъл силно се съмняват, макар че апаратите за приемане и предаване са налични у всекиго в неговия собствен организъм. Не трябва да ограничавате нито себе си, нито чудните, още неизучени свойства на материята с никакви представи от днес, тъй като утре е пълно със сияйни възможности, към които науката води човечеството. Трябва само да се забрави отричането. Отричането е признак на невежество. Съществуващото е неотречимо. Ако има мозък, ако той мисли, то как тогава може да се отрича мисълта – продуктът на неговата дейност, когато всичко, което е постигнато от човека, е създадено от мисълта?! Как може да се говори за смърт, унищожение и изчезване на каквото и да било, когато като първо положение на науката служи твърдението че “нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, а само изменя формата на своята проява”. За да се мисли научно трябва да бъдете последователни във всичко до края.

Край на Записките от 1959 година.